Charlotte Lamb - Bir Düş Gibi

B İ R İ N C İ B Ö L Ü M

Quincy. akşam yemeği hazırlıklarına başlamıştı. Dikkati, Brendan'ın birkaç saat önce bir ineği doğurtarak sevimli bir buzağıyı dünyaya gotirişinin heyecanlı öyküsü ile peynirli makarna arasında ikiye bölünmüştü. Bu ince, uzun boylu, açık sarı saçlı genç adam beş yıldır veterinerlik yapmasına karşın, mesleğinin dünyanın en ilginç işi olduğuna hala bütün yüreğiyle inanıyordu. Üstelik, hayvanların sağlık sorunlarıyla ilgili söyleşiler içinde büyümüş olan, ortağının kızı Quincy onun için bulunmaz bir dinleyiciydi. O yalnızca sevimli bir genç kız değil, aynı zamanda Brendan'ın büyük başarısını candan oir ilgi ve beğeniyle dinleyen ender kişilerdendi. Güç bir doğum olmuş, ama Brendan doğanın önüne çıkardığı engelleri bilimin yenilmez gücüyle aşmayı becermişti.

Quincy gülümseyerek dinliyor, hiçbir şey söylememekle birlikte olaydan en az Brendan kadar etkilendiği yüzünden belli oluyordu. Tüm yaşamı boyunca bu tür öyküler dinlemişti.

Annesi ve babası o gece dışarda yemek yiyeceklerdi; Mrs. Jones'un doğum günüydü. Babasının tıraş makinesinin vızıltısı, banyoda şarkı söyleyen annesinin zaman zaman detone olan kontralto sesine karıştığında ilginç bir müzik parçası oluşturuyordu. Bobby'nin odasından da

çılgın bir pop müziğinin kulak tırmalayan ezgileri yükseliyordu. Quincy'nin kardeşi ev ödevlerini başka türlü yapamadığını İleri sürerdi. Babası bu kurama şiddetle karşı çıkmasına karşın, her tartışmalarında yorgun düşüp teslim olurdu.

Kapının zili çaldığı zaman, Brendan anlattığı Öyküyü kesip sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. «Biliyordum zaten iki sözcük konuşmama fırsat vermeyeceklerini. Yine hastalanan bir hayvan için beni çağırıyorlar.-

Quincy önlüğünü çıkarırken tatlı tatlı güldü. «O kadar kötümser olma, bence Penny'dir. Bir ara bana uğrayacağını söylemişti.» Mutfaktan çıkarken, en kötü olasılığın gerçekleşeceğine kendini İyice inandırmış olan Brendan, üzgün gözlerle onun arkasından baktı. Çağrısını hevesle kabul ettiği, Quincy'yle sakin ve güzel bir akşam yemeği yiyip sohbet etmek yerine saatlerini izbe bir ağılda geçirmek şu anda isteyebileceği en son şeydi. Quincy'yle konuşmak Her zaman çok zevkliydi. Her zaman aydınlık ve güleç yüzünü çevreîsyen kısa, dalgalı kızıl saçları, yeşil gözleri ve ince uzun yapısıyla Quincy'de, Bren-dan'ı derinden etkileyen çekici bir sıcaklık vardı.

Quincy aşağı inip Öh kapıyı açtı ve karşısındaki adamı görünce donakaldı. Onu hemen tanımış, ama şaşkınlığından onun geniş omuzları ardında itişip kakışan insanları görmemişti bile. Ağzı açık, tanınmaması olanaksız o yüze ba-kakaldı.

«Merhaba Quincy,- dedi derinden gelen, hafifçe gülümseyen o sıcak ses. O anda kıyamet kop-
6 tu. Flaşlar gözlerinin içinde patlıyor, çevresinde insanlar boğuşuyor, dört bir yandan bir tekini bile anlayamadığı sorular yağıyordu.

«Düşlerinin gerçekleştiğini görmek sana nasıl bir duygu veriyor Quincy?-

-Bu yana bak tatlım, gülümse...»

-Kazanacağın hiç aklına gelmiş miydi Quin-cy?»

Quincy'nin kafası karmakarışık bir panayır yerine dönmüştü. Bu gerçek değildi, şiddetli bir beyin sarsıntısı geçiriyor olmalıydı. Kimdi bu İnsanlar, neden söz ediyorlardı? içlerinden biri fırlayarak makinesini burnunun dibine sokup deklanşöre basınca, gözlerinin önünde binlerce yıldız uçuştu. Gözlerini açtığında her şeyin birden kaybolacağına kesin gözüyle bakıyordu. Ama kaybolmadılar. tersine, yeme üşüşen balıklar gibi sağından solundan çekiştirmeye, anlayamadığı, cevap veremeyeceği sorular sormaya devam ediyorlardı.

Quincy'ye hiç bit meye cekl ermiş gibi gelen, aslında yalnızca birkaç dakikaydı. Ancak Joe Al-donez ona doğru bir adım atıp güven verici bir ifadeyle gülümsediğinde, genç kız gerçek dünyaya dönebildi.

-Dehşete kapılmış gibi durma.» diye mırıldan-'dı Joe Aldonez yavaşça.

Fotoğrafçılardan biri bağırdı. -Bir kez öpüşebilir misiniz Mr. Aldonez?» Aynı anda tümü birden bağrışmaya başladılar. «Hey Joe, öpsene onu!»

Birkaç saniye sonra Quincy kendini Joe Aldonez'in kollarında bulduğunda, dünya çılgınca çevresinde dönmeye başladı. Adam kolunu omuzuna dolayıp onu kendine doğru çekmiş, yüzünü yukarı doğru kaldırmıştı. Ouincy düşmemek için onun geniş omuzlarına yapışıverdi. Daha ne olduğunu anlayamadan dudakları Joe Aldonez'in güçlü, sıcak ağzında kayboldu. Quincy'nİn ilk birkaç saniye şaşkınlıktan açık kalan gözleri, art arda patlayan flaşlarla kapanmaya zorlandı.

'Galiba aklımı kaçırıyorum.' diye düşündü Quincy. 'Hayal görmeye başladım. Bu gerçek o-lamaz.'

Eğer öyleyse bile. bu biraz fazlaca etkileyici bir düştü. Çünkü Joe Aldonez'in, içinde sıcacık duygular uyandıran, tahrik edici dudaklarının altında titriyor, sırtından hafifçe bastıran eli vücudunda ürpertiler yaratıyordu. Ama Ouincy'nın keçi gibi inatçı bir mantığı vardı. Gözlerini sımsıkı kapalı tutuyor ve kendi kondine bunların hiçbirinin gerçek olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Her şey düş gücünün bir ürünüydü, ayaküstü düş görüyordu düpedüz. Şimdi gözlerini açacak ve karşısında hasta bir öküzün Öfkeli ve şaşkın sahibini bulacaktı.

-Hey, ne oluyor orada?-

Hâla kendisine sarılan adama sımsıkı yapışmış durumda olan Quincy, 'Bak bu güzel bir soru işte,' dedi kendi kendine. Tam bu sesin de bir düş ürünü olduğunu düşünmeye başlamıştı kl, ses aslan kükremesine dönüşünce fikrini değiştirmek zorunda kaldı.

•Ne oluyor dedim!-

Serbest bırakılan Quincy kıpkırmızı bir yüzle, yaprak gibi titreyerek babasına döndü. Babası, eski yün sabahlığının içinde, merdivenlorin tepesinde durmuş, ağzı bir karış açık kızına ve

B

onun çevresini almış insan kalabalığına bakıyordu.

Gazeteciler onun da resmini çekmeye haşladılar. Qulncy. Mr. Jones'un arkasında, üstünde mavi kapitone sabahlığıyla. evini istila eden bu çılgınlar ordusuna hayretler içinde bakakalmış unnesini gördü.

-Evet. bana cevap verecek kimse yok mu aranızda?- diye sorusunu yineledi Mr. Jones.

Bu kez de herkes aynı anda cevap vermeye kalkıp, kalabalıktan anlaşılmaz bir uğultu yükselince Mr. Jones'un kaşları öfkeyle çatıldı. O sırada Joe

Aldonez, daha kimsenin, onun ne yaptığını anlamasına fırsat kalmadan harekete geçti. Taktiği öylesine tereyağdan kıl çeker gibi kolayca sonuca ulaşmıştı ki, hiçbir direnmeyle karşılaşmadı.

-Teşekkürler beyler, bu akşamlık bu kadar. Haydi artık gidelim, yeterince fotoğraf da çektik, bundan sonra Carmen düzenli olarak sizlere bilgi verecek.- diyerek gazetecileri bir koyun sürüsü gibi önüne kattı, geri geri kapının dışına doğru sürdü. Hiç kuşkusuz, onun da kendileriyle birlikte geleceğine inanmasalar, geriye bir adım bile atmazlardı. Ama Joe Aldonoz'in insanı bir anda egemenliği altına alan, kendinden emin tavrı besbelli onları da aptallastırmıştı. Tümü eşiğin öbür yanına geçtiğinde kapı yüzlerine ka-panıverdi.

Joe Aldonez. Mr. Jones'a dönüp, -Birkaç dakika içinde giderler.- dedi sakin bir sesle. -İstediklerin) elde ettiler.»

İçerde kalan tek kişi Joe Aldonez değildi. Onunla birlikte açık mavi takım elbiseli, hiçbir

şey söylemeyen, ama sürekli gülümseyen btr adamla, kenarları kürklü koyun postundan bir kaban giymiş, sarışın bir kız vardı. Zarif ve seçkin havası ilk bakışta insanı çarpan bu kızın şıklığı, giydiği şeyden çok. bunu üstünde taşıma biçiminden kaynaklanıyormuş gibi geldi Qulncy' ye.

•Ani saldırımız nedeniyle özür dileriz,- diyordu kız Mr. Jones'a. pek de İçten görünmeyen dostça bir gülümsemeyle. Bu gülümsemede Quincy'nin hoşuna gitmeyen hesaplı, daima denetim altında tutulduğu belli olan bir nezaket vardı. -Korkarım bir an iş çığrından çıktı. Aslında size önceden haber vermeliydik, ama Quincy'nin gerçek bir sürprizle karşılaşmasını istedik.-

İşte bunu gerçekten iyi başarmışlardı! Quincy kapıyı açtığı andan itibaren, şimşek hızıyla gelişen olayların şokundan yavaş yavaş çıkıyor ve kızmaya başlıyordu.

■Bir dakika...- diye söze başlamıştı kl, sarışın kız ona döndü, elini uzatarak.

-Kutlarız Quincy,- dedi. Yüzünde vo sesindeki belli belirsiz tepeden bakan gülümsemo Quincy' nin ensesindeki tüyleri diken diken etü.

■Siz neden söz ediyorsunuz ve kimsiniz?- Quincy. kapı kapandığından beri Joe Aidonez'e hiç bakmıyordu, ama her ne kadar gerçekliğine inanamıyorsa da. onun varlığının bilincindeydi.

-Kazandın Quincy,- dedi sansın kız.

-Siz neden söz ediyorsunuz?- diye sorusunu yineledi Quincy.

Belli ki, babasının da cevaplandırılmasını istediği soru buydu. Diken diken olmuş ıslak saçla-

10 nyla ağır ağır merdivenlerden İnerken Öfkeden kirpi gibi kabarmıştı. Sözcüklerin üzerine basa basa sordu. «Burada nelor oluyor?.

Sarışın kız gülümseyerek elini uzattı. Mr. Jo-nes. gözlen kıza dikili, kendisine uzatılan eli bilinçsizce sıktı.

•Kimsiniz siz?-

-Ben. Carmen Lister. Vibes'ın yazı işleri müdürü. Siz Quincy'nin babası olmalısınız. Merhaba Mr. Jones.>

-Kızımın arkadaşı mısınız?» diye sordu Mr. Jo-nes. şaşkın bir kararsızlıkla. -Bu fotoğrafçıların ne işi vardı burada? Neden kızımın resimlerini çekiyorlardı?- Gözleri Joe Aldonez'e çevrilince kaşlan yeniden çatıldı. -Ve kızımı Öpen bu adam kim?-

Carmen Lister'ın özenle seçilmiş nazik gülümsemesinin ardında, yüzüne ilk kez sahte olmayan içten bir ifade yayıldı. Quincy bunun, kulaklarına inanamamanın verdiği bir şaşkınlık İfadesi olduğunu hemen anlamıştı.

•Bu bay. Joe Aldonez. Mr. Jones,- dedi Carmen. Joe Aldonez'e doğru, onu tanımadığı için Mr. Jones adın» ondan özür dileyen bir bakış fırlattı. -Joe büyük bir yıldızdır!-

O sırada Mrs. Jones da merdivenlerden İnmişti. Joe Aldonez'e ağzı bir karış açık bakmasından, adamın kim olduğunu hiç değilso onun bildiği anlaşılıyordu. Ama Joe Aldonez'i tanımayan kadın var mıydı acaba? İlk plağı çıktığından bu yana sarkılan listelerde ilk onun altına hiç düşmemişti. Buğulu aşk sarkılan fısıldarken, derinden gelen kalın, hafif pürüzlü sesi kadın-lann içlerine tatlı ürpertiler salar, gizli bir cinli sel çekiciliğin heyecanını yaşatırdı.

■Vibes bir yarışma açmıştı.- diye açıklamaya başladı Carmen. -Joe'nun şarkılanna ilişkin altı sorunun cevaplandırılması ve on iki çift gözden hangisinin ona ait olduğunun bulunması isteniyordu. Bu gerçekten güç bir işti. beni bile epey uğraştırdı.- Carmen gülümsedi. Mr. Jones hala ona boş gözlerle bakıyordu. -Ödül İse Joe ile birlikte bir gün geçirmekti. Ve yarışmayı kızınız kazandı-

-Ama kazanmış olamam!- diye atıldı Quincy.

-Kazandın canım, gerçekten! Heyecandan İnanamıyor olmalısın.-

«Ama bu olanaksız!- diye diretti yine Qulncy. Carmen bir kahkaha attı.

-Bana inanmalısın. Kazandın.- Carmenin. yaldızlı mavi farla boyanmış gözkapaklarının altından, koskin mavi gözlerinin bakışları deliciydi. Takma olduğu kolayca anlaşılan kirpikleri, gözlerini her

açıp kapayışında birer kepenk gibi inip kalkıyor, yüzünü çevreleyen san buklelerle bir taş bebeği andınyordu. Bu görünümle çelişen tok şey, yüzüne dikkatto kondurulmuş o gülüm-some silindiği zaman belirginleşen katı ifadeydi.

•Yani Qulncy bu yanşmaya katıldı ve kazandı, Öylo mı?- Mr. Jones gözlerinde küçümseyici bir ifadeyle kızına, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Robert Jones pop müziğinden hiç hoşlanmaz, bandonun çaldığı askeri marşlara bayılırdı. Kızının böyle bir yanşmaya girmesi vo bir pop şarkıcıyla gezme Ödülünü kazanması besbelli tüylerini diken diken ediyordu.

Robert Jones olll yaşlanndа, son derece ener

|ık. sırım gibi bir adamdı. Teni. yıllarca kar. kış. yakıcı güneş, rüzgâr demeden açık havada ça lışmaktan sağlıklı bir esmerlik kazanmış, kızıl saçlarına, nefret ettiği beyaz teller karışmaya başlamıştı. Her zaman sağduyulu ve mantıklı, ama aynı zamanda neşeli bir insandı. Veteriner ularak İşleri çok yoğundu, ama hayvanlara olan sevgisi tüm yorgunlukları seve seve göğüslemesine yardımcı oluyordu. Hem hastaları, hem de hastalarının sahipleri onu çok söverdi. Çünkü kolay kolay öfkelenmeyen sakin kişiliği, bitmez tukenmoz sabrı ve hoşgörülü şakacılığıyla gerçekten eşsiz bir insandı. Tek kusuru, sürekli bırakma kararında olmasınu karşın, suçluluk duygusuyla karışık bir zevkle, gizli gizli İçtiği pipo suydu.

-Quincy gerçekten çok şanslı bir kız,- dedi Carmen. -Binlerce başvuru aldık. Çuvallar dolusu mektupla başa çıkmak için ek personel görevlondırmek zorunda kaldık Ben bilo bu kadarını beklemiyordum.»

-5u işe bak - diye söylendi Mr. Joncs; gözlerini hâlâ Quincy'den ayıramıyordu. -Quincy, böy-lo bir şeyi neden yaptığını anlayamıyorum.-

■ Ama yapmadım ki!- diye isyan etti Quincy sonunda. Söylediklerini duyurmaya bu kez öylesine kararlıydı ki. sesi neredeyse tiz bir çığlık halinde çıkmıştı.

Joe Aldonoz ona doğru birkaç adım attı, Quin-cy döndüğünde göz göze geldiler. -No yapmadın Quincy?- dedi sözcüklerin üzerine basa basa. Ko-nuşurken sesi, aynı şarkılarında olduğu gibi hafifçe kısık, derinden geliyor ve aynı plaklarını dinlerken olduğu gibi Quincy'nin sırtında ürper-

13 tiler yaratıyordu. Yumuşak, sözcükleri hafifçe uzatarak konuşmasındaki Amerikan aksanı, şar kılarında olduğundan daha belirgindi.

-Yani. ben katılmadım demek istiyorum.- diye açıklamaya çalıştı genç kız. Gözlen halâ Joc Al-donez'e dikiliydi. Bu yüzdeki çelişkili çarpıcılık onu sarsmıştı Sert ve guçlu kemik yapısı, şakak ların.l ve çenesini keskin çizgilerle belırglnleşti riyor. hafifçe kemerli burnunu, geniş alnını biçimlendi! iyor. ama gözlerinin koyu derinliklerinde parlayan şaşırtıcı güzellik ve okşayıcı bir yumuşaklık bu katı çlzgilen dengeliyordu. Aynı çelişki ag/mdu da göze çarpıyordu. Üst dudağı sert ve soğuktu, alt dudağı sıcak ve belirgin bir Cinselliği yansıtıyordu. Bu dudaklar CJuincy'ye bakarken belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıl-misti. Gunt, kı/ birden yanaklarına ateş bastığını hissetti.

Joe Aldonez ın kaşları hafifçe yukarı doğru kalktı -Yanı sen şimdi, yarışmaya katılmak için başvurmadığını mı söylemek isliyorsun*?-

-Evet.-

Carmen'ın kaşları çatıldı. -Ne demek istiyorsun** Başvuru formun yanımda!- Omuz çantasının fermuarını açtı. buruşuk bir kâğıt çıkarıp Ouıncy ye doğru salladı -Görüyor musun'» Adın Quincy Jones. öyle değil mi?-

Quıncy formu onun elinden aldı. dikkatle baktı. İlk gözüne çarpan buyuk harflerle daktiloda yazılmış kendi adı ve altındaki adresiydi. -Ama anlamıyorum...-

-Oyun oynayacak vaktimiz yok.- diye sinirli bir tavırla omuz silktt Carmen. -Annen ve babanın bu işe karşı çıkmayacağından eminim Eger korktuğun buysa, yarışmaya katılmamış rolü oynamana gerek yok.»

•Ben rol faıan yapmıyorum!. dedi Quincy. Sonra gözleri formun altındaki el yazışma doğru kaydı ve hemen tanıyarak soluğu tıkandı. Başını kaldırdığında merdivenlerin tepesinde pusuya yatmış onları gözetleyen kardeşini görüp çığlığı bastı. -Bobby I»

Bobby sessizce dönüp odasına doğru kaçmaya çalışırken. Quincy'nin omuzu üzerinden yazıyı görüp tanıyan babası gürledi. -Bobby. hemen aşağıya gel!» Bobby suçüstü yakalanmış gibi olduğu yerde kalakaldı. Düşman bakışlar altında, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle ağır ağır merdivenlerden İndi. Yüzü pancar kesilmişti. Aşağı indiğinde babasının ağır eli omuzunu kavradı. '-Bu başvuru formunu sen mi doldurdun?»

Bobby'nin ağzından en küçük bir ses bile çıkmadı, yalnızca başını salladı. Kocaman kulaklarının uçları bile kıpkırmızıydı. Quincy'nln on beş

yaşındaki kardeşi okulda kızıl saçlarından çok, yelken gibi kulaklarıyla ünlüydü.

-Neden ablanın adını yazdın?- diye sordu Joe Aldonez. -Neden kendi adınla katılmadın yarışmaya?-

•Şey... yanşma yalnızca kızlar içindi,- diye ağzında bir şeyler geveledi Bobby.

•Peki o zaman niye katıldın?» diye sordu Car-men gizleyemediği bir öfkeyle. Mr. Jones soruyu yineledi. -Evet, neden katıldın?»

Bobby'nin yeniden sesi soluğu çıkmaz olmuştu, önüne bakıp duruyor, Joe Aldonez de bir eli çenesinde, düşünceli gözlerle Bobby'yi süzüyordu.

•Anladım.» dedi birden Joo. «Transistorlu radyolardan birini kazanmak için. değil mi?-

«Evet!- Bobby'nin yüzü parladı birden.

•Ne?- dedi Mr. Jones.

Açıklama yapmak yine Joe'ya düşmüştü. -Katılanlar arasında çekilecek kurayla transistorlu elli radyo dağıtılacaktı. Hem de en son model-

Quincy'nln öfkeden gözü karardı. -Bobby Jones, seni geberteceğimi- diye haykırdı çocuğun üzerine yürüyerek.

Joe Aldonez, -Bu hiçbir şey çözümlemez.- dedi Quincy'nin haline bakıp gülerek.

• Ama beni mutlu eder!- Qulncy korkuyla geri çekilen kardeşine yiyeoekmlş gibi bakıyordu.

Carmen- Lister'ın da yüzüne ateş basmıştı öfkeden, gözleri birer kor parçası gibi parlıyordu. -Basına haber ver. gazetecileri topla kalk Londra'dan buralara kadar gel vo şimdi her şeye yeniden başla! İnanılır şey değil!- Bunları orada bulunanlardan herhangi birine değil, kendi kendine söyler gibiydi.

Herkes Carmen'e bakıyordu. Mr. Jones'un. oğlunun omuzu üzerindeki pençesi daha da sıkılmış. Mrs Jones'un yüzü kaygı ve merakla karışmıştı. Quincy. Carmen'in her an patlayacak bir bomba gibi durmasından rahatsız olarak bir adım geri çekilmesiyle, arkasından birinin ayağına bastığını fark etti, aynı anda kulağının dibinde bir sos acıyla İnledi. Qumcy döndü, bu Brendan'dı. -özür dilerim,- Jiye fısıldadı. Bron-dan'ın da orada olduğunu görmek nedense İçini rahatlatmıştı.

Carmen, o ana kadar hiç konuşmadan olup biteni dikkatle dinleyip herkesi tok tek izleyen, ku-

18 sursuz dikilmiş mavi lakım elbiseli adama baka rak. -Ne yapacağız simdi?- diye sordu. Adamın yüzü bir garipti. Bu yüzden ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Son derece düzgün çizgilori, bir İnsan yüzünden çok plastik bir maskı andı nyordu. Gülümsemesi ise Carmen'inkıyle aynı türden. ısmarlama fabrika imalatı gibi yüzüne kondurulmuştu sanki. Tıpkı, istendiği zaman düğmesine basılıp yakılan vo söndürülen bir lamba gibi gerekliğinde ışıl ışıl parlıyor. İşlevi sona erdiğinde de kararıyordu. Gözleri bıçak gibi keskindi. Açık san saçlan, sinekkaydı tıraşı ve kusursuz giysilorl ile içinde bulunduğu ortama göre renk değiştiren bir bukalemuna benziyordu. Gerçek kişiliğine ilişkin on küçük bir ipucu bulmak olanaksızdı. Ouincy bunları düşünüp, içinden onun kusursuz bir politikacı olabileceğine karar verdi.

Adam ilk kez konuşuyordu. -Bu sorunun bir çözüm yolu olduğundan ominim.- dedi. belirgin bir Amerikan aksanıyla. Gülümseyerek Robort Jones'a elini uzattı. -Ben Joe'nun menajeri BIlly Grİffith, Mr. Jones.-

- Nasılsınız"- dedi Mr. Jones, gergin ve oldukça resmi bir sesle. El sıkıttılar.

•Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi, gelin bu konuyu erkek erkeğe konuşalım, ne dersiniz?- diyerok Mr. Jones'un koluna girdi. Adamcağız ne olduğunu anlayamadan onu kapısı açık duran oturma odasına doğru götürdü. Mrs Jones ve Carmen Llster da onları izlediler. Ama Ouincy de peşlorinden gittiğinde, oturma odasının kapısı yüzüne kapanıverdl. öfkeden yanaklarına ateş basmış bir halde kapıyı açmaya hazırlandı

17 gı sırada Joe Aidonez önüne dikildi, gülümsedi.

«Biliyor musun, bence birer kahve içsek çok İyi olacak.*

•Ben içerde ne konuştuklarını öğrenmek istiyorum.- dedi Quincy ters ters. Carmen Lister' ın kapıyı özellikle yüzüne kapattığından emindi. O kapalı kapının ardında bir dolap çevriliyordu ve Quincy bunun ne olduğunu -birmoliydil

O sırada telefon çalmaya başladı. -Ben muayenehaneden açarım.- dedi Brendan ve evin yanına eklenmiş tek katlı küçük yapıya açılan ka-pıdu kayboldu. Bobby gözlerini dikmiş Joe'yu incoliyordu.

•Aynı resimlerindeki gibisin.-

-Bu bir övgü mü, yoksa yergi mi?» Joe Aidonez. Bobby'ye dönmüş, gülUmsüyordu. Ouincy. kardeşinin bir yetmiş beşlik boyuyla karşılaştırdığında, onun bir doksana yakın olduğunu tahmin ottl. Abanoz gibi simsiyah saçlarıyla uyum içindeki teni, pürüzsüz ve tatlı bir bronz rengin-deydl.

-Demek bana radyo çıkmadı. Öyle mi?. Bobby üzgün gözlerle Joe ya bakıyordu.

-Senin yerinde olsam onu çoktan unuturdum.- dedi Joo. Bobby nin düş kırıklığına üzülmüş görünüyordu.

-Ama ben kazandım!- diye isyan etti Bobby, ama ablasının Öldürücü bakışlarıyla karşılaşınca susmak zorunda kaldı. -Şey. anlıyorum... Hey Joe.

Bana bir imzanı verir misin? Yukarıda bir plağın var. getirebilir miyim üstünü imzalaman için?-

Joe bir süre ona baktı, gözlerinin içi güler gibiydi. -Sanırım sonra da o plak. sınıfındaki kız-

18

İnin gösterilecek, no dersın?-

-Kim. ben mi?- diye Savunmaya geçti Bobby Anıtı yüzündeki suçlu gülümseme, ağzında bakla ıslanmayacağını apaçık belli ediyordu.

• Kmınim böyle bir şeyi aklından bile geçırme-▪ i

-.' Joe'nun alaycı sözlerine Bobby kızararak cevap verdi. Arkasından. Bana oyle geliyor kl. kızlurla aran hiç de kolu degll.- diye ekleyince» Bobby'nin kollukları gözle görülür biçimde kabardı, göğsü hafifçe sisti. Bu iltifata acele bir iltifatla cevap vermeliydi

•Biliyor musun Joe, kızlar senin için ölüyor Şarkılarını dinlerken kendilerinden geçiyorlar.- Bobby gözlerini yukarı doğru kaydırıp kızların bayılma taklidim yaptı. -Ciyak ciyak da bağırıyorlar.- deyip bu ke* de Quıncy'yi yerinden hoplatan kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. -Aynı böyle iste... Geri zekalılar!-

Joe gülüyordu -Böyle bir övgüyü nasıl reddedebllirim?-

Uobby'nin yuzu parladı -Yanı plağımı imzalayacak mısın?-•Tabii, neden olmasın?-

- Teşekkürler!- Bobby merdivenlori, evi yerinden sarsan üç kocaman adımda tırmanıp kayboldu.

Joe Aldonez'le yalnız kalan Cjuincy sessizce oturma odasına doğru yönelmişti kı. Joe'nun sesiylo adımı havada kaldı. -Nereye gidiyorsun?-Yine Quincy'nin tüylerini ürperten şarkılarında-kı o hafifçe kısık, yumuşak sesiyle konuşmuştu. Oysa

Bobby'yle konuşurken sesi çok daha düz vp sıradandı.

-İçerde neler olup bittiğini bilmek istiyorum'* 10

■ Nasıl olsa zamanı gelince öğrenirsin.- diyerek Joe Aldonez onu kolundan tuttu. -Neden şimdi birer kahve içmiyoruz?»

•Sen neden beni bırakmıyorsun?- diye horoz gibi diklendi Quincy. Ama kolunu kavrayıp onu mutfağa yönelten güçlü parmaklar ona boyun eğmekten başka şans tanımıyordu. Karşı koymaya çalışırsa daha da gülünç duruma düşecekti. Zaten bütün bu olan bitenlerden sonra kendisini iyice aptal durumuna düşürülmüş hissediyordu. Zor tuttuğu öfkesi çıgrmdan çıkmak üzereydi Qulncy yalnızca kardeşi ve ablası LiUI ile birlikte kızıl saçlarını değil, onlardan farklı olarak, her an küçük bir kıvılcımla parlama tehlikesi gösteren barut gibi kişiliğini de babaannesinden almıştı. Bu yüzdon öfkesini denetim altında tutması gerektiğini çok küçük yaşlarda öğrenmişti. Çünkü bir kez gözü döndü mü onu kimse durduramazdı. Kanını beynine sıçratan en son olayda, bir sokak köpeğini taşlayan irice bir oğlanı, kasaba çarşısının ortasındaki havuza atıvermişti. Kendini tutmasını bilirdi, ama bir kez aklı başından gitti mi, ne yapacağı belli olmazdı.

Mutfağa geldiklerinde Joe kolunu bıraktı vo Quincy kahve hazırlığına koyuldu. O sırada Joe da şeker kavanozunu ve fincanları çıkararak ona yardım ediyor, ama Quincy inadına sanki mutfakta yalnızmış gibi davranıyordu.

■Quincy gerçek adın mı?-

Ouincy 'evet' anlamına başını salladı

•Peki. bir işte çalışıyor musun?-

-Babamın yanında çalışıyorum. Muayenehanesinde sekreterliğini yapıyorum, işlerine yardım

ediyorum,-

■Baban veteriner, değil ml?-

Quincy yine başını sallamakla yotindi.

«Çocukken veteriner olmayı kafama koymuştum,- diye konuşmasını sürdürdü Joe. «Atlara bayılırdım. Bütün gün onlarla birlikte olmak, onlara bakmak için neler vermezdim. Ama şu işe bak ki, şimdi koca bir at çiftliğim var ve ben. gönlümce ata binemiyorum.-

•Okuldayken ben hor gün binerdim,- dedi Quincy. Onun ilk kez isleyerek konuştuğunu gören Joe'nun koyu gözlerinden belli belirsiz bir gülümseme gelip geçti.

-Artık binmiyor musun? Boş zamanlarında ne yapıyorsun?- Sesindeki Özel tonlama birden Quincy'nin sinirine dokundu. Onunla düpedüz bir flört havasına girmişti. Ve hiç kuşkusuz gösterdiği ilgi, en az Carmen Ustor'ın gülümsemesi kadar ısmarlamaydı. O anda çevresinde daha ilgi çekici başka bir şey bulamadığı için ilgisini ona yöneltiyordu. Quincy dış görünüşüne ilişkin, olmayacak düşler kurmazdı. Yüzü hiç de erkeklerin ilk bakışta aklını başından alacak bir yüz değildi. Üstelik vücudu da biraz fazla inceydi. Kestane rengine yakın kızıl saçları, yalnızca parlak gün ışığında san pırıltılarla canlanırdı. Ama ne zaman birine gülümsoso, karşısındaki de hemen İçtenlikle gülümseyiverirdi. Yine de Quincy. çoktandır sıradan fizik yapısıyla yaşamayı öğrenmiş, buna alışmıştı. Ancak, genç kız aynaya bakmakla bir insana bakmak arasında fark olduğunun henüz bilincinde değildi. Duru. kadife teni. sımsıcak yeşil gözleri, her zaman gülümser gibi duran küçük pembe ağzıyla yüzünün, inşa-

21 nın İçini ısıtan, yasam dolu bir canlılıkla nasıl parladığını aynaya bakarak fark edemezdi.

Joe'nun sorusunu duymazlıktan gelerek. -Bob by başvuru formuna benim adımı koyduğu için gerçekten üzgünüm.» dedi soğuk ve sakin bir sesle. -Sizlerin başına Önemli bir sorun açtığımın da farkındayım. Ancak bu programa katılmam olanaksız. Böyle bir yarışmaya katılmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Korkarım senin hayranlarından biri de değilim. Onlardan birinin düşlerinin gerçek olmasına engel olmak istemem.»

•Neden bu kadar terssin?» •Ters doğiliml-

Joe galerini Qulncy'nln gözlerine dikti. -Yeşil gözlerinde küçük çılgın kıvılcımlar uçuşuyor.»

-Yaa. demek şimdi de deli oldum, öyle mi?»

Joe güldü. -Hayır, doli demok İstemodim. Çılgın derken kızgınlıktan söz ediyordum. Şu anda da kızgınlığın giderek artmakla. Bunu görmek hiç de zor değil.-

•Buna şaşırdın mı? Burada çılgın biri varsa, o da sen ve arkadaşlarındır.»

Joe'nun yüz çizgileri ciddileşti. -Yarışmayı kastediyorsun herhalde. O allanın cezası yarışma bonim fikrim değildi. İngiltere turnem İçin Car-men ve Billy düzenlemiş. Engel olmak için bana zaman tanımadılar, iki gün önce buraya geldiğimde öğrendiğim zaman artık çok geçti. Çalışmalarımla ilgili her ayrıntıyı bonim denetlemem olanaksız. Bu iş Billy'nin özerk alanına giriyor. Bedava reklam için yapmayacağı şey yoktur.-

Quincy'nin gözlerinin Önünde Bllly Griffith'in 22 soluk, kapalı yüzü canlandı.

«Çok İyi tahmin edebiliyorum.-

«Demek benim hayranlarımdan biri değilsin?» Joe bu soru üzerine Quincy'nin kızararak bakışlarını kaçırmasını gülerek izledi.

-Müzik dinleyecek pek zamanım olmuyor,- diye kaçamak cevap verdi genç kız. Aynı anda* ezici bir suçluluk duygusuyla günlerdir bıkıp usanmadan dinlediği, odasında saklı duran uzunçaları hatırladı. Bunu söyleyip de onun gururunu okşamaktansa ölmeyi yeğlerdi.

-Herhalde dinlediğin zaman da klasik müziği yeğliyorsundur, Öyle değil mi?- dedi Joe. Quin-cy yan gözle ona baktığında, kapkara gözlerindeki alaycı pırıltıları yakaladı. -Hem de ağır parçalar olmalı.» Bir süre susup, konuyu enine boyuna düşünüyormuş gibi yaptı. -Beethoven, ya da Mozart?»

-Benim ağzımdan konuşup durma! Öyle bir şey demedim ben.- diye parladı Cjuincy. -Kulağa hoş gelen her tür müziği dinlerim.-

«Ve benim müziğim kulağa hoş gelmiyor, öyle mi?»

Cjuincy öfkeli gözlerle isteksiz isteksiz ona baktı. -Öyle olmadığını sen gayet iyi biliyorsun.» Elbette biliyordu. Amerika'nın en ünlü pop şarkıcılarından biriydi, şimdi de ingiltere'de hızla zirveye tırmanıyordu. -Sen...- Dudaklarını ısırarak sustu.

«Devam edin Miss Jones.- diye güldü Joe. -Hakkımda nasıl bir yargıya vardığınızı çok merak ediyorum.»

-Söyleyeceğim şeylorin senin için gerçekten ilgi çekici olmadığını biliyorum. Neden olsun ki?-

Joe'nun onunla kur yapar bir havada ve alaycı bir ses tonuyla konuşması Quincy'nin gittikçe daha çok sinirine dokunuyordu. -Turne programın oldukça yorucu olacak herhalde?- diyerek konuyu değiştirdi.

Onun Ö/t-llıkle başka bir konuya atlaması Joe nun gözünden kaçmamıştı. Ama yine de cevap verdi -Lıverpool ve birkaç büyük kentte konserler verdikten sonra turneyi Londra'daki büyük konserle kapatacağız. -

-Bülün biletler satıldı, değil mi?. Quincy bu konserin Öyküsünü **ga7otolcrden** okumuştu. Joe* nun konserlerinin biletleri birkaç gün içinde tükenir, çok büyük paralarla karaborsada satılmaya başlanırdı.

O sırada içeri, koltuğunun altında bir uzunçalarla Bobby girdi, plağı Joe Aldonez'e uzattı -Üzerine bir şeyler de yazar mısın Joe? Yalnızca imza atma.-

Quıncy plağı görünce kan beynine sıçradı Joe" ya onun şarkılarından hoşlanmadığını söylediğini unutup kardeşine döndü. -Bobby yine odama girmişsin. Sana kaç kez benim eşyalarımdan uzak durmanı söyleyeceğim?- Sözcükler ağzından çıktıktan sonra yaptığı yanlışı fark etti, ağzı dehşet içinde bir karış açık. gözleri yavaş yavaş Joe Aldonez'e doğru döndü, gözleriyle kar şılaşınca pancar kesildi.

-Bu senin, öyle değil ml?- diye yumuşak bir sesle sordu Joe.

-Tabii onun,, diye atıldı Bobby. -Gece gündüz çalıp kafamızı şişiriyor.-

Bu, Joe'nun en son uzunçalarıydı. Kapağında, yumuşak siyah bir kadife fon üzerinde kıpkır-

mızı bir gül. sesindeki cinselliği vurgular gibiydi.

Keşke yer yarılsa. kendisi de İçine girip herkesten saklanabllseydi! İntikam ateşiyle alev almış yanan gözlerini kardeşine çevirdi, Bobby elinde olmadan

birkaç adım geriledi, sonra Joo' ya dönüp, -İmzalayacaksın, değil mi?- diye sordu, ablasına inal.

•Memnuniyetle.- diyerek gülümsedi Joe. Plağı aldı, kapağına bir şeyler yazıp imzalayarak, ağzı kulaklarında onu izleyen Bobby'ye geri verdi. Quincy plağını elinden alamadan Bobby uçarcasına mutfaktan çıktı. En kısa zamanda uzunçalarını geri almalıydı Quincy. Yoksa Bobby onu açık artırmayla elden çıkarabilir, ya da kendisine daha çekici gelen başka bir şeyle değiştirebilirdi.

O sırada su kaynamış, fokurdayıp duruyordu. Quincy kahveleri koyup elinde tepsi, peşinde Joe. oturma odasına yöneldi. No zaman gideceklerdi bu insanlar? Kendi küçük, huzur dolu dünyasına başka gezegenden ansızın çıkagetmiş, yaratıklar gibiydiler. Gerçi Joe'nun siyah kadife kot pan-talon. beline oturan siyah deri mont ve beyaz gömlokten oluşan giysileri oldukça yalındı, ama zarif ve özenli kesimi İle ünlü bir butiğin elinden çıktığı da açıktı. İpek gömlek biçimli gövdesini sımsıkı sarıyor, güçlü kaslarını belirgin -leştlriyordu. Oysa. sanki ne giydiğinin farkında değilmiş gibi, Öyle rahat vo kendine güvenli bir havası vardı ki. yıkana yıkana solmuş bir blucin ile eski bir kazak giyse bile görünümü değişmeyecekti. Aynı Carmen gibi, Joe'nun da şıklığı, üzerine giydiği şeyde değil, giysilerini taşıma bı-

çiminde yansıyordu.

Odaya girdiğinde Bllly Griffith ayağa kalkıp gülümsedi. Joe ona bir göz attı, kaşlarını sorarcasına kaldırmıştı. -İşler nasıl gidiyor?»

-Her şeyi yeni baştan düzenlemenin bizim İçin ne kadar zor olacağını anlattım.- dedi Billy Griffith. düz

bir sesle, -Mr. ve Mrs. Jones durumumuzu anlayışla karşıladılar- Quincy ona baktığında gördüğü şey hiç de hoşuna gitmedi. Yüzü alabildiğine sakin ve yumuşaktı. Ama bu yumuşak gülümsemenin ardında katı bir kişilik gizliydi. Ne var ki Quincy, bu bükülmez gibi duran çeliğin, gerekli olduğuna karar verdiği zaman çıkarının önünde kolaylıkla e ğile bileceğin i sozi-yordu.

Cjuincy oturduğunda. Billy de koltuğuna yerleşip hafifçe ona doğru eğildi. -Quincy.- diye gülümseyerek söze başladı, -hepimiz senin anlayışına sığınmış durumdayız. Kabul ediyorum basına adını açıklamadan önce sana danışmalıy-dık. ama bir karışıklığın olacağını noroden bilebilirdik" Kazananlar arasında düzenlenen kurada Joo senin adını çektiği zaman gazeteciler de oradaydı. Üstelik yüzün, senin bu İş İçin ne kadar uygun olduğunu da gösteriyordu- Tekrar gülümseyerek devam etti. -Çok tatlı bir yüzün vardı. Bunu söylememde bir sakınca yok. değil mi Cjuincy? Fotoğrafını görür görmez. İşte bizim kızımız bu." dedik.-

■ Fotoğraf mı?-

Joe deri ceketinin iç cebinden bir resim çıkardı. Quıncy aptallaşmış bir halde resme bakıyordu.

-Yo. olamaz! Bobby bunu göndermiş olamaz!-26

Bu, çok eski bir fotoğraftı. Resimde, üzerinde blucin ve tişörtle Quincy, köpeklerin arasında, saçları rüzgardan dağılmış, iri, pırıl pırıl gözlerle objektife gülümsüyordu. «Ama bu, yıllar Önce çekilmişti! ■

-O zamandan beri hiç değişmemişsin.- dedi Joe.

Quincy oha dönüp ters ters baktı. «Teşekkürleri-

Sözü yine Billy Griffith aldı. «Tam aradığımız tipteydin. Dünyanın dört bir yanında Joe'nun milyonlarca hayranının Özelliklerini kendinde

toplayan bir simgeydi Quincy Jones. Milyonlarca kızın düşlerini süsleyen ödüle sen kavuştun Quincy.-

Quincy bir şeyler söylemek İçin ağzını açtı ama öfkeden sesi çıkmıyordu, tekrar kapattı. Kızgınlıktan, ne diyeceğini bilememekten dili tutulmuştu sanki. «Quincy'nin yanına otur Joe, eminim onun İçin neler planladığımızı duymak için sabırsızlanıyordun-

'Hem de nasıl,' diye düşündü Quincy. Bu insan kılığına girmiş buldozerlerin onu silindir gibi ezip geçmelerine izin vermeyecekti! Onun İçin düzenledikleri hiçbir programa katılmayacağını söylemeden kendileri çekip gitseler, ne olurdu?

Mrs. Jones kahve servisini yapıyordu. Joe. Qüincy'nin yanına oturup yan gözle genç kıza baktı. -Her şeyden önce bizimle Londra'ya gelecek, kendino bir gece elbisesi seçeceksin..

«Hem de en kaliteli butiklerin birinden...- diye sözünü kesti Carmen.

«Ve en ünlü, Mayfalr güzellik salonuna gideceksin,- diye ekledi Billy Griffith.

«Bu süre içinde de benimle kalacaksın,- dedi 27

Carmon, -Evimde fazla bir yatak odam var. Annenle babanın senin için kaygılanmalarına da gerek kalmayacak, güven içinde olacaksın.-

-Benim dadıya İhtiyacım yok! - diye birden parladı Cjuincy. -Siz beni kaç yaşında sanıyorsunuz?- Eğer o resme bakıp fikir yürütüyorlarsa, kendisini on altı. on yedi yaşında görüyor olma-lıydüar.

•Yirmi?- diye bir tahmin yürüttü Billy Grif-fith, onaylanmayı bekleyerek. Ama Cjuincy. dimdik gözlerinin içine bakarak yirmi iki yaşında olduğunu söyledi. Billy Grlffith, ağzının içinde -Yazık.- gibi bir

şeyler geveledi. Cjuincy çok iyi tahmin edebiliyordu. Bu insanlar onun aklı beş karış havada, şaşkın bir genç kız adayı olmasını çok daha fazla tercih ederlerdi. Billy Griffith. Mrs. Jones'a dönüp, -Ama daha küçük görünüyor,- deyince Cjuincy'nin aklından geçenler doğrulanmış oldu.

Herkes susmuş onu inceliyor ve Cjuincy saldırıya hazır bir horoz gibi kabarmış, oracıkta diken üstünde oturuyordu. Bu hali Joe'nun hoşuna gitmiş olacaktı ki. dudaklarına, tutmaya çalışıp da beceremediği bir gülümseme yayıldı.

-Anlatabiliyorum, değil mi Mrs. Jones,- diye sözlerini sürdürdü Billy Griffith. Cjuincy'den umudunu kesmişti herhalde. -Bizim aradığımız. Joe'nun hayranlarının kendilerini Özdeş leş ti rebilecekleri, sizinki gibi muttu bir aile içinde yetişen, sıradan bir genç kızdı. Yıllarca arasak Cjuincy gibi bu özelliklerin tümünü kendisinde toplayan bir genç kız bulamazdık.-

-Evet. yıllarca aramanız gerekecek.- diye araya girdi Cjuincy. -Çünkü o kız ben olmayaca-28 gım! Bu düzmece senaryoya beni kalamayacaksınız. Onu her gördüğünde aklı başından gitmiş, »aygın gözlerle bakan bir kız rolünü oynayamam

■ Hiç merak etme.- diye mırıldandı Joe, içten içe gülerek. -İlk tepkin tam Billy'nin istediği gibiydi.-

Quincy : .: soluğu tıkandı. Gerçeklen de kapıyı açıp karşısında Joe Aldonez'i görünce, gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açık ona bakarken, tam da onların istedikleri kız tipini canlandırmış olmalıydı.

-Evet. aynen öyle,- diye onayladı Billy Grif-fith. -Hele öpüşmeniz harikaydı!»

"Yo. hayır!' diye içinden bir çığlık atlı Quincy Çekilen o fotoğrafları unutmuştu. O öpüşme aklını

başından almış. Joe Aldonez'in kollarında kendisini nasıl tuttuğundan başka hiçbir şey düşünememişti. Ama şimdi, gayet dikkatli ve inceden inceye planlanmış bir oyunda, kendisine nasıl isteği dışında başrolü oynattıklarını bütün korkunçluğuyla hatırlıyordu. Yarın o resimler gazetelerde basılacaktı!

-Patlamaya hazır bir bombaya benziyorsun,-dedi Joe gülümseyerek. Quincy nin ateş püsküren yeşil gözleri öfke kıvılcımları saçarak ona baktı.

-Bence başından beri her şey mide bulandırıcı! Ben bu işte yokum ve siz de beni zorlayamazsınız!-
.

O sırada Mrs. Jones söze karıştı. -Unutma ki, bu soruna yol açan senin kardeşin Quincy. Eğer senin adınla yarışmaya başvurmamış olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı.-

-Adımı basma vermoden önce bir kez başvu-ru formunun doğruluğunu kontrol etselerdi!-

«Bu söylediğini kabul etsek bile,- dedi Joe sakin bir sesle, «Artık olmuş bir şey üzerinde tartışmak gereksiz. Oyunu elimizdeki kartlarla oynamak zorundayız.»

«Siz belki zorundasınız, ama ben değilim!, diye cevabı yapıştırdı Ouincy.

Carmen Lister gergin bir sesle konuşmaya başladı. -Olan olmuş bir kez. Şimdi yapılacak tek şoy, kaldığımız yerden İşi sürdürmek. Annenin de söylediği gibi bu karışıklığın sorumlusu senin kardeşin-. Bize yardım etmen gerek. Hem ne var bunda bu kadar karşı çıkacak? En azından bir Londra yolculuğu yapacak, en pahalı güzellik salonlarından birine gidecek, yeni bir tuvalet sahibi

olacaksın. Hepsinden önemlisi. Joe' yla birlikte Londra'nın on güzel restoranlarından birinde yemek yiyecek, sonra da bir gece kulübüne gideceksiniz. Çoğu kız böyle bir şansı elde etmek İçin neler vermezdi!»

•Ben 'çoğu' kızlardan değilim!»

Bunu söyler söylemez Qulncy, Carmen'in çelik mavisi buz gibi gözleriyle karşılaştı. Uzun süren bu bakışta, Carmen'in kendisinden hiç do hoşlanmadığı, bütün açıklığıyla belli oluyordu.

Bllly Griffith birden ayağa kalktı. -Bizim gitmemiz gerek.» Mr. ve Mrs. Jones'a bakıp gülümsedi. -Sizlerle tanışmak büyük bir zevkti. Yeniden görüşebilmeyi umarım -

Horkes şaşkın, birbirine bakarak ayağa kalktı. Carmen Lister, kulaklarına inanamamış gibi menajere bakıyordu. Billy Griffith her zamanki gülümsomesiyle ona döndü -Gelmiyor musun Car-

men?»

Besbelli gelmeye hiç niyeti yoktu, çünkü Quln-cy ile görülecek bir hesabı vardı. Carmen Uster yenilgiyi kolay kabul eden türden biri değildi. Ama Billy Griffith eğildi, onu hafifçe dirseğinden tutarak ayağa kaldırdı. -Bahçedeki çiçekleriniz çok güzel. Mr. .Jones - dedi, Carmenİ kapıya doğru götürürken. -Daha yakından bakmak isterdim. Bahçeyle kendiniz mi uğraşıyorsunuz?»

•Boş zamanlarımda uğraşırım,, dedi Mr. Jones peşlerinden yürürken. -Biraz gezmek ister miydiniz?»

Carmen kaşlarını çatarak arkasına döndü, ama Billy Griffith eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Hemen sonra kapı kapandı ve Quıncy hışımla Joe

Aldonez'e döndü. Onları Özellikle yalnız bırakmışlardı. Billy Grifflth'in böyle aniden kalkıp çıkmayı önermesinin nedeni buydu.

Joe da yüzünü ona çevirdi, göz göze geldiler. Kolunu kanepenin arkasına uzatmıştı. -Pekâlâ Qulncy, her şeyi açıkça ortaya koyayım. Senin yardımına ihtiyacımız var. Billy basına seni benim en coşkulu hayranlarımdan biri olarak tanıtmış durumda ve eğer sen bu noktada bizi ya r. yolda bırakacak olursan, gerçekten çok kötü bir duruma düşeriz. Tüm reklam kampanyamız bir balon gibi söner. Ne kadar tatsız bir iş olduğunu ben de çok iyi biliyorum. Zaten reklam amacıyla yapılan tüm kampanyalar bana da hep aptalca ve ilkel gelmiştir. Ama bu işe bir kez girmiş bulunduk. Bir yardım anlamında bu programa katılabilir misin?»

Quincy tereddüt İçinde ona baktı. -Katlanabilir miyim bilmiyorum. Düpedüz aptal yerine ko-

31 nacağım. Düşünmesi bile korkunç.»

-Yalnızca dokuz gün sürecek. İnan bana. basının ve kamuoyunun belleği çok zayıftır. Çok çabuk unuturlar, senden bile daha çabuk. Ama biz sana gerçekten teşekkür borçlu olacağız. -Bir süre sustu, düşündü. •Varsayalım ki. kurada Bobby'ye bir radyo çıktı. Bu seni razı eder mi? Yarışmaya bunun için girmişti, değil mi? Ona piyasanın en kaliteli radyosunu vaat ediyorum Ne dersin?»

-Rüşvot ve kötü yola teşvik.»

-Rüşvet, doğru.- Joe başını sallayarak gülümsedi. -Ama İkincisi, hayır. Ne öyle bir şey demek istedim, ne de böyle bir niyetim var.»

-Hiç değilse bu da bir şey.» dedi Cjuincy bıkkın bir ifadeyle.

Joe elini uzattı. - Anlaştık mı?»

Cjuincy bir süre öneriyi ve elini kabul edip etmemekte tereddüt etti, sonunda her ikisini de yorgun bir iç çekişle kabul etti. -Anlaştık.-

Joe ayağa kalktı: İnce uzun vücudu esnek bir hareketle doğruldu. -Gidip Billy'yİ acılarından kurtarayım. - dedi kapıya doğru yürürken.

-Seni burada özellikle bıraktı.» diye ters ters söylendi Cjuincy arkasından.

Joe omuzunun üzorinden dönüp güldü. -Elbette. Karşı cinsi İkna yeteneğime güveni sonsuzdur.-

Joe kapıdan çıktığında Cjuincy olduğu yerde kalıp bir süre düşündü. Üçüne de güvenmiyordu, ama en tehlikelisi kuşkusuz Joe Aldonez'di.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Annesiyle babası yemeğe epeyce gecikmişler, telaş içinde evden çıkmışlardı. Quincy akşam yemeğini hazırlamak üzere tekrar mutfağa döndü. Buzdolabının kapağını açıp içindekilere göz gezdirdi. Peynirli makarna çekiciliğini çoktan yitirmişti, en kolayı peynirli omlet olacaktı. Yumurtaları ve peyniri buzdolabmdan çıkardı.

Yumurtaları çırparken, kapıda Brendan belirdi. Kararsız bir halde orada duruyor, sanki ilk kez görüyormuş gibi Ouincy'ye bakıyordu.

-Selam!- dedi Quincy. Onu da yemeğe davet etme gereğini ancak sonradan akıl edebildi. -Peynirli makama için geldiysen, haber vereyim, peynirli omletle yor değiştirdi. Razı mısın?»

Brendan düşünceli bir yüzle başını salladı. -Teşekkürler, hiç de fena değil.»

Quincy tavaya yağ koyup eriyişini seyretti. Brendan omuzunu kapıya yaslamış ona bakıyordu. Quincy'nin aklı ise başka yerlerdeydi, onun varlığını bile unutmuş gibiydi.

«Bu işten hiç hoşlanmadım.» dedi Brendan birdenbire. Qulncy şaşkın, ona baktı.

«Hoşlanmadın mı? Kusura bakma, nedense peynirli makarnadan vazgeçtim. Ama omletten hoşlanmadıysan. sana çorba yapabilirim.»

-Ben yemekten söz etmiyorum. Hoşlanmadığım, senin Londra'ya gitmeyi kabul etmen.»

Quincy yanaklarına ateş bastığını hissedip başını çabucak öne eğdi. -Haa, şu mesele .-•Sen o türden bir kız değilsin Quincy -Bu sözler birden Quincy'nin sinirine dokundu. -O türden kızlar nasıl olurmuş peki? Hey Tanrım, duyan da bir şey oluyor sanacak! Bütün istedikleri. Joe Aldonez'le bir gece çıkmam. Birer kadeh şampanya ve havyarla aklım başımdan mı gidecek?* Bunları söyler söylemez Quincy kendini o gecenin yarı düşsel havasına girivermiş buldu. Nasıl olurdu acaba onunla birlikte, bir gece...

•Bu gibi insanların arasına karışmaktan hoşlanmazsın sen.- diye devam etti Brendan. -Onun ne tür bir yaşam sürdürdüğünü biliyor musun?-

Quincy o tür yaşamı aşağı yukarı biliyordu, gazetelerden, dorgilerden izleyebildiği kadarıyla. Kızların kendilerini tanınmış pop şarkıcılarının kollarına nasıl attıklarını da biliyordu. Joe Aldonez'le herhangi türden bir ilişkiye girmeyi aklının

ucundan bile geçirmezdi. Ama nedense Brendan'ın bilgiç bilgiç onu uyarması onuruna dokunmuştu.

-Dinle boni Quincy.- dedi Brendan, asabi bir hareketle ayak değiştirerek. -Sen çok temiz bir kızsın, biliyorsun.-

-Ne cesaretle böyle konuşuyorsun?- Quincy' nin tepesi atmıştı sonunda. -Bana hakaret ettiğinin farkında mısın? Benimle on yaşında bir çocukmuşum gibi konuşmaktan vazgeç!-

•Sana hakaret etmiyorum.- dedi Brendan. Şaşırmıştı. -Ne oluyor sana? Ben yalnızca seni korumak istiyorum. Kendini nasıl bir ortamın içine soktuğunu, bunun seni nasıl etkileyebileceğini

34 düşünmüyorsun.»

Quincy dişlerini sıkıp, omletle uğraşmaya devam etti.

-O bambaşka bir dünyanın insanı. Sen onun İçin milyonlarca kızdan birisin. Kimbilir yasa nı.na ne kadar çok kadın girip çıkmıştır. Ahlak anlayışını anlamak İçin ona bir kez bakmak ye ter.» Tiksinmiş gibi yüzünü buruşturdu. «Sen o nun için bir gecelik hoş bir macera olacaksın Ama senin için aynı şey olmayabilir, incinebilirsin.-

Cjuincy ocağı söndürdü ve Brendan a dönüp pişmanlıkla gülümsedi. Ona birdenbire kızmakla haksızlık etmişti. Brendan yalnızca onu korumak İstiyordu, Cjuincy'nin ne kadar temiz olduğunu söylemekle genç kızın o anda en zayıf noktasına dokunduğunu nereden bilebilirdi? Joo Al-donez o akşam, yaşamlarına girinceye kadar Quincy,

dünyasının ne kadar sıcak ve güvenli, ne kadar temiz ve huzur dolu olduğunun bilincinde değildi. O akşam Joe Aldonez ve beraberindekiler o sakin, dingin dünyalarını bir anda tuzla buz ed i vermişlerdi. Billy Griffith ve Carmen Llster'ın kendisi hakkında söylediği her şey. tüm olanlar Cjuincy'nin kendisini yepyeni bir gözle görmesini sağlamıştı. Her ikisi de onu. uzaktan uzağa Joe Aldonez'l tannlaştıran, saf. dünyadan habersiz bir taşra kızı olarak görüyordu. Joe Al-donez'ln de ona aynı gözle bakmaması için hiçbir neden yoktu. Bunun bilincine varmak genç kızın içinde, ince İnce sızlayan derin bir yara açmışü. Joe Aldonez'in. onun yalın, doğal haliyle, basit yaşamıyla alay edor gibi gülerek bak masını istemiyordu kendisine.

«Ben kendimi koruyabilirim, merak etme.- dedi Brendan'a, sesine güvenli bir hava vermeye çalışarak. -Bu işi. Bobby'ye söz verdikleri radyo için kabul ettim. Joe Aldonezden bana bir tehlike gelmez, için rahat etsin.»

Brendan pek ikna olmuşa benzemiyordu. Quincy'ntn pembeleşmiş yüzüne bir süre baktı, sonra birden onu beceriksizce omuzlarından tutup hırsla Öptü. Quincy şaşkınlıkla irklldi, gözleri iri iri açıldı. Ona baktığında. Brendan kıpkırmızı olmuştu.

-Seni değiştirmelerine İzin verme,» diye fısıldadı Brendan. -Ben seni olduğun gibi, bu halinle seviyorum.- Döndü, mutfaktan çıkarken ekledi. -Bobby'yt yemeğe çağırayım.-

Cjuincy hiçbir şey söyleyemeden donakaldı. Brendan onu ilk kez öpmüyordu. Birlikte birkaç kez çıkmışlar, dans etmişlerdi. Ama çok iyi geçinmelerine karşın aralarında hiçbir zaman güçlü bir çekicilik, baş döndürücü bir heyecan oluşmamıştı. Brendan'ı seviyordu, ama ona Aşık olmaktan çok uzaktı. Onu çok İyi tanıyordu, yaşamının hiç değişmeyen, ayrılmaz bir parçasıydı; tıpkı evlerinin önündeki posta kutusu gibi. muayenehanenin beyaz örtüleri gibi... Çoktandır aşkın en beklenmedik anda, bir şimşek gibi ansızın parlayan, damarlarındaki kanı birden alevlendiriveren, tanımlanması olanaksız çok güçlü bir duygu olduğuna inanmıştı. Ama İlk kez o gün, bunun romantik bir aldatmacadan ibaret olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu Aşk ;oğu kez yavaş yavaş doğardı. Ne de olsa kişi ■ir ömür boyu birlikte yaşayacağı İnsanı seçi-ordu BİT anlık cinsel etkilenmeye dayanarak 36

I

tum bir yaşamı belirleyecek karara varmak doğru olmazdı. Doğrusu kendi kendine çok mantıklı çok akıllıca öğütler veriyordu. Ama bu öğütleri yerine getirmek kolay olacak mıydı?

Yemek boyunca Brendan çok sessizdi. Bobby ise tam tersine, o akşam olup bitenler üzerine konuşmaktan yorulmuyor, durmak bilmiyordu.

-Hele yarın olsun, bizim çocuklar kıskançlıktan mosmor olacaklar! -

■ Ben plağımı geri istiyorum.- dedi Cjuincy öfkeyle. -Bu arada ona sahip olma düşleri kuruyorsan Bobby Jonos. şimdiden unut! O plak benim, bunu hiç aklından çıkarma. Bir daha da odamda dolaştığını görmeyeyim, duyuyor musun?»

Bobby ona dönüp yüzünü ekşitti. -Bugün benim odamda dolaşan kimdi? Sen girmezsen ben de girmem.-

■Ben toplamak için girdim odana, anneme yardım olsun diye! O tımarhanede nasıl yaşıyorsun anlamıyorum.-

•Ben hiç değilse senin gibi oraya buraya eşya saklamıyorum. Bugün Joe'ya yalan söylediğini kulaklarımla duydum. Bir haftadır kendlndon geçmiş sürekli o plağı dinlerken, ona müziğinden hoşlanmadığını söylüyordun.-

Cjuincy oğlanın boğazına sarılmak İçin yerinden fırlamıştı ki. dikkatle kendisine bakan Bren dan'ın varlığını hatırlayıp yerine oturdu. Yüzüne ablalara yakışan bağışlayıcı bir gülümsome kondurdu. -Çocuklar için yatma zamanı canım öyle değil mi?>

-Aman ne komik,- diye yüzünü buruşturdu Bobby Ama yine de kalktı. -Zaten ben de gidi

37 yordum,- dedikten sonra ayaklarını sürüye sürüye yemek odasından çıktı.

Quincy o gece yatağa girdiğinde uzun süre uy uyamadı Joe Aldonezİ düşündü. Milyonların gözünde simgeleşen o erkeksi çekiciliği ve yakışıklı

fiziğinin ardında nasıl bir kişilik vardı acaba? Joe Aidonez hayranlarının onu görmek istediği gibi olmak zorundaydı. Ama bu kimliğinin içinde nasıl bir insan yaşıyordu?

Uyandığında, gün ışığı odasının tavanında oynaşıyor, pencerenin önünde kanat çırpan kuşların gölgeleri duvarlarda uçuşuyordu.

-HAla kalkmadın mı? Annesi elinde bir fincan çayla odasına geldi, ayıplar gibi başını İki yana salladı. -Saat dokuzda hazır olman gerek, unuttun mu? Seni gelip alacaklar ya.-

Qulncy birden her şeyi hatırladı. Başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Annesinin eline tutuşturduğu fincan titremeye başladı. -Anne. ben gidemem! Yapamayacağım.-

Mrs. Jones gülmeye başladı. -Tabii ki gideceksin. Londra'da çok da eğleneceksin Mr. Crifflth. tümüyle güven içinde olacağına babanı İnandırdı. Bir sorun çıkmasını onlar da istemezler. Bu büyük bir reklam kampanyası.-

Qulncy çaresizlik içinde annesine baktı. Belli ki bu iş onun pek hoşuna gidiyordu. Gözleri çocuksu bir heyecanla pırıl pırıldı. Yaşamlarında böyle bir şey ilk kez oluyordu.

-Baban az önce tüm gazetelerden birer tane almaya gitti. Acaba Lillı Londra'ya dönmüş müdür, benim de onu aramam gerek.-

O sırada telefonun zili çalınca annesi telaşla aşağı koştu.

1

Quıncy isteksiz isteksiz çayını içli. Bir lokma yiyecek hali yoktu. Giyinmek üzere yataktan çıkarken annesi tekrar göründü. «Lilli'ymiş,» dedi heyecanla. -Gazeteyi okuduğunda gözlerine inanamamış. Londra'da onunla kalmanı istiyor. Kentte bir ablan varken tutup Carmen Lister'la kalman çok saçma olurdu.-

Qulncy birden rahatladı. • -Bak bu iyi işte!-Lilli'yle kalırsa. Joo Aldonez'in çılgınlıklarla dolu dünyasından biraz olsun uzak olurdu. -Ablam la çok daha rahat ederim.»

-Bence de,» diye onayladı annesi -Haydi giyin. Ben de valizini hazırlarım.»

İyi ama nö giyecekti? Gardırobunda öyle modaya uygun, şık giysiler pek bulunmazdı. Genellikle blucin, üzerine de spor bir kazakla daha ra hat ederdi. Bir süre gardırobunu gözden geçirdikten sonra Lilli'nin ona verdiği devetüyü bir etekte karar kıldı. Pahalı bir şey olmalıydı. Lllli, işi gereği hep pahalı şeyler giyerdi zaten. Artık giymekten bıktıklarını da ona verirdi

Eteğin üzerine, yine Lilli'nin verdiği yeşil bir süveter giydikten sonra aynada kendini seyretti. Neyse oydu işte: Kente inen taşralı bir kızl

Kızıl dalgalar arasında altın teller pırıl pırıl parlayıncaya kadar saçlarını fırçaladı. Dudaklarına canlı, pembe bir ru|, göz kapak la rina da hafif bir

yeşil far sürdü. Makyajını bitirip, son bir kez aynadan yansıyan görüntüsüne baktığında, hiç de Joe Aldonez'in aklını başından alacak bir sonuç elde etmediğini kabullenmok zorunda kaldı. Sonra da kendi kendine müthiş kızdı. Onun aklını başından almayı İsteyen kimdi? Aynadaki görüntüsüne kaşlarını çatarak baktı. Deli misin

39 sen? Ne biçim »eyler düşünüyorsun?

Odadan çıkarken Quıncy kararlıydı: Kendisini yalnızca reklam aracı oıarak kullanan bir adamın, başını döndürmcsino izin vermeyecekti!

Aşağıdan annesinin hoyecanlı sesi duyuldu. -Geldi! Quincy. geldi!-

Geldi mi? Quincy yerinde donakaldı. Kimden söz ediyordu annesi? Onu almaya Joe Aldonez' in kendisi gelmiş olamazdı. Ya bir şoför, ya da o sinir bozucu Billy GriffithÎ gönderirdi.

Pencereye koştu. Evlerinin önünde, beyaz bir spor Ferrari güneşte pırıl pınl parlıyordu. Ama gelen kimse, görünürlerde yoktu. Belli ki eve girmişti. Zaten annesinin heyecanlı heyecanlı birisiyle konuştuğu duyuluyordu.

-Quincy!- diye yukarı bağırdı annesi. -Hâlâ hazırlanmadın mı canım?-

-Geliyorum!- diye seslendi gonç kız. sesi heyecandan kısılmış gibiydi. Odadan çıkarken aynaya son bir kez baktı. Karşısında durmuş kendisine bakan bu iri, parlak yeşil gözlü, yüzü pençe pençe kızarmış, dudakları belli belirsiz titreyen kız kimdi?

Aynadaki görüntüsü belleğinde, kendisini gerçek yaşamın etkilerinden koruyan ince bir kabuğun içine gizlenmiş olarak aşağı indi. Joe Aldonez annesiyle birlikte holde duruyordu. Çevresini saran o ince kabuk olmasaydı. Qu>ncy kuşkusuz onu görür görmez odasına kaçıverirdi. Ama öyle yapmadı.

Tersine, yüzüne sımsıkı yapıştırdığı hafif bir gülümsemeyle ve titreyen bacaklar üzerinde ne kadar başarılabilİrse o kadar güvenli adımlarla onlara doğru yürüdü.

■İşte geldi... - dedi Mrs Jones. bir zafer kazan-40

mı; odasıyla

• Merhaba., dedi Joe Aldonez Arkasından vuran güneş onu parlak bir ışık halesi içinde gösteriyordu. «Valizini arabaya koydum, hazır mısın?»

»Seni Mr. Aldonez'in kendisi götürecek.» dedi annesi Cjuincy'ye,

•Joo.- diye düzeltti genç adam, Mrs. Jones'a gülümseyerek «Annem dışında herkes bana Joe der.»

-Annen ne der?» diye sordu Ouincy Onun da herkes gibi bir annesi, bir babası olması Cjuin-cy'yi şaşırtmıştı. Adı çevresinde oluşturulan büyülü hava sanki onu dıger insanlardan ayırıyordu.

Kalın kaştan altından bakan simsiyah gözleri Cjuincy'ye çevrildi Joe'nun. «Josö. Gorçek adım budur.»

-Bu İspanyolca bir ad.» dedi annesi, merakını yenemoyerek

Joe başını salladı. -Annem Ispanyoldur. Babam la Kaliforniya'da doğmuş, ama İspanyol asıllıdır Ailem Amerika'ya yüz yıl Önce göç etmiş - İki kadına bakıp gülümsedi. -Yani ben dördüncü kuşaktan Amerikalıyım.-

-Hiç İspanya'ya gittiniz mi?- diye sordu Mrs. Jones.

Joe başını İki yana salladı. -Ama hazır Avrupa'ya gelmişken İspanya'ya da gitmek istiyorum Anneme, zaman bulur bulmaz ailesini ziyaret edeceğime söz verdim.»

-Annen Kaliforniya'da mı oturuyor?- Bu kez soruyu soran Cjuincy'ydi.

Joe başıyla onayladı. «Ailemin orada portakal 41 bahçeleri var. O toprakları büyükbabam bunalım yıllarında almış. Parayı pokerde kazanmış, büyükannem' o uyurken gizilce cebinden alıp saklamasa, büyükbabam hiç kuşkusuz o parayı da pokerde harcayacak m ış. Ama büyükannem paranın yerini söylememekte direnmiş, önce o bahçeleri satın almak için ona söz verdirmiş. Müthiş bir kadınmış doğrusu* -

Quincy bu sohbete bayılmıştı. Orada saatler-co durup ona sorular sorabilirdi. Alacağı her cevap Joe Aldonez'in bir düş kahramanı değil de, gerçek bir insan olduğunu kanıtlayacaktı çünkü. Ama Joe saatine baktı, -No yazık ki gitme zamanı geldi,- diyerek Mrs Jones'a gülümseyip elini uzattı. -Sizi tanıdığıma çok sevindim Mrs. Jo-nes. En kısa zamanda yeniden görüşmeyi gerçekten çok İsterim.»

Mrs. Jones utanmış, kızarmıştı. Gülerek onları kapıya kadar uğurladı, arabaya binerlerken eşikte durup el salladı. Az sonra araba homurtuyla harekete geçmiş, evlori arkada kalmıştı.

Arabanın yoğun trafik İçin olduğu kadar yarış için de uygun biçimde tasarımlanmış zarif çizgili gövdesi. Önüne çıkan her aracı kolaylıkla geçiyor, güneşli

bahar sabahında beyaz bir şimşek gibi kayarcasına yol alıyordu.
Joe hafifçe çatık kaşlarının altından Quincy' **ye** kısaca bir göz attı. -Emniyet kemerini tak.-Ses tonundaki soğuk, kendinden emin hava Qulncy'nln oturduğu yerde bir diken gibi doğrulmasına neden oldu. Dediğini yaptı, ama Joe' **ya** öyle bir bakış baktı ki, genç adam kendini alamayarak güldü. -Bu sabah saldırıya hazır bir halin var gali-42 ba. Yanılıyor muyum?- diye gülümseyerek sor du Joe. .-Daha sen merdivenlerden inerken hissettim. Londra yolculuğuna ilişkin tatsız düşünceler mi geçiyor kafandan?-

-Böyle bir şeyi neden kabul ettim, hâla anlamı yorum.-

-Fikir değiştirmek için çok geç.- Joe gaza bas ti, spor Ferrari daha da büyük bir hızla, şerit değiştirerek, diğer araç sürücülerinin kıskanç bakışları altında uçarcasına yol almaya başladı

-Annem. Miss Llster'da değil de. ablamın yanında kalacağımı söyledi mi?-

-Evet, söyledi. Ablan dansçıymış. Ne tür dans?- -

-The Pamhers' adlı dans grubunda çalışıyor. Bir gece kulübünde programları var, arasıra da televizyona çıkarlar- Tüm aile Lilli ile ovunurdu. Joe. Aldonez yaşamlarına girinceye kadar tanıdıkları, yıldız kavramına en yakın kişiydi Lilll.

•Kaç kişilik bu dans grubu?-

-On beş.- Belli ki Joe Aldonez topluluğun adını bile duymamıştı. Lilli henüz tanınmış bir yıldız olmaktan çok uzaktı, ama öyle güzel ve yetenekliydi ki, günün birinde bunu başarabilirdi Quincy ansızın krderlo. Joe Aldonez'in. ablasını görünce ne yapacağını düşündü. Quincy'nin bü tün erkek arkadaşları Lilli'yi görünce çarpılmışlardı; tabii

Brenden hariç... Joe da çarpılır mıydı acaba? Diğer erkekler gibi o da Lilli'nİn alev alev saçlarına, büyüleyici güzelliğine vurulur muydu? Sonra da Öfkeyle kendi kendini azarladı. Ne kadar sersemdi! Bu neyi değiştirirdi ki? Joe Aldonez bir kuyrukluyıldız gibi ansızın yaşamına girmiş ve yine Öyle ansızın, birkaç gün

sonra kaybolup gidecekti.

Az sonra yoğunlaşan trafik nedeniyle yavaşladıklarında yandaki arabanın sürücüsü, ağzı bir kanş açık. eğilip uzun uzun Joe Aldonez'e baktı. Tanındığını anlayınca Joe'nun yüzündeki sıkıntılı ifade Quıncy'nın gözünden kaçmamıştı. Tekrar hızlandıklarında Joe öne doğru eğilip torpido gözünden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. Sert çizgili, güneş yanığı esmer yüzü. gözlerini tümüyle gizleyen bu gözlükle yepyeni bir görünüm almıştı şimdi.

• Dün nerede kaldınız?- diye sordu Quincy.

-Bath'deki bir otelde Carmen'le Billy birkaç saat once Londra'ya döndüler.-

■ Beni götürmeye neden sen geldin?. Quincy bu sorusu üzerino Joe'nun yüz çizgilerinin ha-fifço değiştiğini görüp çabucak ekledi. -Birini gönderirsin sanmıştım da.-

-Nasıl olsa geri dönecektim.- diye cevapladı Joe. Bu gözlükle Quincy onun gülümseyip gülümsemediğint antayamıyordu. Dudaklarında, yüzü İfadesizken bile eksik olmayan hafif bir kıvrım hiç ipucu vermiyordu.

-Tanınmaktan korkmuyor musun?-

Joe gülümsedi. -Tanın sam bile beni yakalamaları için kanat takmaları gerok.-

Cjulncy'nin gözleri, bembeyaz, kadife gibi yumuşacık deri döşemede, kontrol panelinin pırıl pırıl parlayan kromunda dolaştı -Çok güzel bir araba.-

-Arabaları severim.- dedi Joe ona bakıp. -Özollikle süratli olanları.- diye ekleyerek gaza bastı, araba Quincy'nln yüreğini ağzına getlron bir hızla, ok gibi ileri atıldı.

■Ama ben hızlı gitmekten hoşlanmam!, diyo dehşet içinde bağırdı genç kız. Oturduğu koltuğa sımsıkı yapışmıştı. -Yavaşlar mısın lütfen? Burada hız hmitk saatte yecınış mıdlrl>

Joe yavaşladı. Cjuincy'yo bakıp güldü. -Unutmuştum. Hız nedeniyle ceza yemem kamuoyunda hoş karşılanmaz, öyle değil ml?-

-senın tek düşündüğün bu mudur?-

•Tanınmış bir kişi olmanın gereklerine uygun hareket etmeyi öğrendim.- diye kuru bir sesle cevapladı Joe. O sabah yine üzerinde siyah deri ceket vardı. Ama bu kez içine siyah ipek bir gömlek giymişti. Açık yakası, güçlü ve esmer boynunu belirgin leş t İri yordu. Quincy'nin düşünceleri istemeden birbirini kovaladı. Esmer teni acaba güneşten miydi, yoksa doğuştan mı? Yüzü, boynu, elleri hep aynı bronz tondaydı. Ya vücudunun geri kalan yerleri? Birden yüzüne kan hücum etti. Neler düşünüyordu böyle? Düpedüz onu, Uzerindo bu pahalı gömlek ve siyah pnnta-lonu olmadan gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Çıldırmış olmalıydı. Bakışlarını hemen ondan kaçırdı. 'Ne oluyor bana?' diye öfkeyle sordu kendi kendine.

-Biraz müzik İster misin?- Joe eğildi, radyoyu açtı. Bir süre konuşmadılar. Araba öylesine hızla kilometreleri yutuyordu ki. Cjuincy ne kadar yol

aldıklarını tahmin edemiyordu. Bir ara radyoda kendi parçalarından biri çalmaya baş layınca Joe yüzünü buruşturdu, kendi kendine. • İstemez, teşekkürler.- diyerek radyoyu kapattı.

-Kendi şarkılarını dinlemekten hoşlanmaz mı sın?- Böyle bir şey Cjuincy'nin aklına hiç gelme-

misti.

■Bir plak piyasaya çıkıncaya kadar geçen süre içinde, kendi sesimden bıkkınlık gelir,- dedi Joe, yapmacıksız bir açık sözlülükle. -Saatlerce provadan sonra yine saatlerce kayıt işi sürer. Bir şarkıyı yüz kere söyledikten sonra artık o şarkıyı dinleyebilme yeteneğimi yitiririm. Bu yüzden de kendi parçalarımı hiç dinleyemem.-

-Bu İşe nasıl başladın?-

•Bir rastlantı sonucu. Bir partide şarkı söylüyordum, biri de duymuş. Ondan sonra hatırlayabildiğim ilk şey, imzaladığım sözleşmeydi. Bir zamanlar şarkı söylemek benim için bir zevkti. Şimdi ise, iş.» Dönüp Cjuincy'ye baktı. -Eğer bu iş hakkında güzel düşlerin varsa, hepsini unut. Saatler boyu çok yorucu bir tempoyla çalışırım. Eskiden babamın portakal bahçelerinde çalışırken, işten kaçıp şarkı söylerdim. Oysa şimdi şarkı söylemekten kaçıp babama yardımcı olmak için fırsat arıyorum.-

Cjuincy kaşlarını çatmış, dinliyordu. Joo'nun yaşamı hakkında kafasında canlandırdığı tablo yavaş yavaş değişiyordu. Acaba söylediklerinde dürüst müydü?

-Ailenle sık görüşür müsün?-

•İstediğim kadar sık değil. Gerçek kimliğimi bulabildiğim tek yer onların yanı. Yaşım ilerledikçe yuvama ve aileme daha çok değer veriyorum. Aslında çok şanslıyım. Annemle babam zerre kadar

değişmediler. Annem hâla, gerekli olduğuna inanırsa, gözümün yaşına bakmaz, ağzımın payını verir.- Yan gözle Quincy'ye bakıp güldü. -Onunla tanışmanı İsterdim. Eminim çok İyi anlaşırsınız. Birbirinize öyle benziyorsunuz

ki.... Dikiz aynasından arkadaki yogim trafiği kontrol otti. -Nefis bir kadındır.»

Bu yapmacıksız, doğallıkla söylenmiş iltifat Ouincy'yi Çok şaşırtmıştı. Onun söylediklerinden etkilenmeme kararına karşın elinde olmadan yüreğine bir sıcaklık doldu.

Yoğun trafik nedeniyle kent merkezine üç sa atte ulaşabildiler.

•UUi, Chelsea'de oturuyor.- dedi Cjuincy, araba kalabalık caddede ilerlerken.

-İlk önce benim otele uğrasak bir sakıncası var mı?- diye sordu Joe. «Carmen bizi bekleyecekti. Onunla kalmayacağını haber versek İyi olur. Programda ondan habersiz bir değişiklik Carmen'İ kızdırabilir. Seni önceden uyarayım.-

-Üzgünüm ama gerçekten ablamda daha rahat edeceğim.-

Joe kayıtsızlıkla omuz silkti. konu kapanmıştı.

Londra'nın en büyük vo lüks otellerinden birine girerken, Quincy, Carmen 'le az sonra karşılaşacakları ve ablasında kalma konusunda tartışacaklarını bilmenin gerilimini yaşıyordu. Resepsiyondan anahtarını alıp asansöre doğru yürürken Joe gözlüğünü çıkarıp Ouincy'ye baktı, pembeleşen yüzünü görünce gülümsedi.

«Savaşa hazır mısın? Carmen kolay yenir yutulur cinsten değildir.»

Asansörde Cjuincy kendini toparlamaya çalışıp. Carmen'in önünde bir adım gerilememeye karar verdi.

Joe için. Londra'ya tepeden bakan geniş bir daire tutulmuştu. Joe içeri girer girmez seslendi. -Billy? Biz geldik!-

Cevap yoklu. Bahar güneşinin aydınlattığı bomboş odalar sessizliğe gömülmüştü.

Quincy'nin. Joenun peşinden girdiği geniş salon, vazolar içinde renk renk bahar çiçekleriyle bezenmiş, içersi menekşe, nergis, zambak koku-larıyla dolmuştu. Vazolardan birinin Önünde beyaz bir 7-arf duruyordu. Joe gidip zarfı açtı, İçinden çıkan notu kaşlarını çatarak okudu. Quincy. bu lüks otel dairesinde kendini yabancı hissediyor, garip bir çekingenlik duygusuyla diken üzerinde duruyordu.

■ İkisinin de işi çıkmış. Ablana telefon edip. evde olup olmadığına bakmak İster misin?»

Carmen Lister ile karşılaşmadığı için rahatlayan Quı»cy. başıyla onaylayarak telefona gitti, 'ablasının numarasını çevirdi. Ama telefon cevap vermiyordu. Almacı yavaşça yerine bıraktı Joe durmuş, onu İzliyordu.

•Cevap yok mu?»

Quıncy başını iki yana salladı. Şimdi ne yapacaktı. Ablasını evde bulamayacağını hiç düşünmemişti

• Neden öğle yemeğini burada yemiyoruz?- diye sordu Joe. -Seni bilemem, ama ben güzel bir bifteği iştahla yiyebilirim.» Telefonu açıp oda servisini aradı, sonra. -Ne dersin?» diye sordu.

-Evet. teşekkürler.. Güneş içindeki geniş dairenin sessizliği Quincy'yl garip bir biçimde etkilemişti. Onunla yalnız olmanın rahatsız edici bilincini daha da vurgular gibiydi bu sessizlik.

Joe yermeklerini ve kendisi için de bir şişe şarap ısmarladıktan sonra telefonu kapattı. -Bu o-telde

yemek ancak yarım saatte geliyor. Ceketini çıkar, burası oldukça sıcak.-48

Quincy belli belirsiz titreyen parmaklarıyla devetüyü ceketinin düğmelerini çözdü. Joe da kendi ceketini çıkarmış, koltuklardan birinin üzerine atmıştı. Birkaç saniye sonra Quincy o-nun tam arkasında durduğunu hissetti. O kadar sessiz ve çabuk hareket etmişti ki, ne yapmaya niyetlendiğini anlayamamıştı genç kız. Joe. Quincy'nin çıkarmaya hazırlandığı ceketi yakasından tutup genç kızın omuzlarından sıyırdı. O sırada parmakları ensesine sürtününce Cjuin-cy elinde olmayarak irkildi.

■O kadar rahatsız durma,- dedi Joe, sert bir sesle. - Seni baştan çıkarma planlan hazırlıyor değilim. -

-Öyle bir şey aklıma bile gelmedi!» Cjuincy'nin yüzüne ateş basmıştı.

•Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun,- dedi Joe, Quincy'nin ceketini koltuğun arkasına bırakırken. Bu küçük hareket ipek gömleğini germiş, tüm direncine karşın Cjuincy'nin dikkatini ince kumaşın altındaki güçlü gövdenin biçimli çizgilerine çekmişti. Joe döndü, parmağını uzatıp Quincy'nin boynunda hızlı hızlı atan küçük damara dokundu. -Peki bu ne?- diye sordu, siyah gözlerinde öfkeli bir alayla. -Yüreğinin deli gibi çarptığını bilmiyor muyum sanıyorsun?»

-Senin yüzünden değil!, diye güçlükle ağzında geveledi Ouincy, geri çekilerek. -Her karşına çıkan kadının yüreğini ağzına getirdiğine fena inandırmışlar seni. Nabzım hızlı atıyor, çünkü burası çok sıcak, bunaldım.-

-Yaa, öyle mi dersin?» Joe'nun yumuşak, okşayıcı sesindeki tehlikeli titreşim. Quincy'nin içine bir korku saldı, güçlükle yutkundu. Joe ona

doğru bir adım daha atınca, elinde olmadan o da bir adım geriledi ve bacakları hemen arkasındaki kanepeye çarptı, dengesini kaybedip otum-, verdi.

Bu çok kötü olmuştu. Çünkü bir saniye sonra Joe da yanına oturmuş, pembeleşmiş yüzüne, tetikte bekleyen İrileşmiş gözlerine yakından bakabilmek için yan dönüp ona doğru eğilmişti. Bacakları Cjuincy'nin bacaklarına değiyordu.

-Karanlıkta da görebiliyor musun sen?»

Cjuincy afatlamıştı. «Ne?»

«Kedi gibi gözlerin var. Çimen yeşili ve her an saldırıya hazır. O küçük pençelere hedef olmak istemem doğrusu. Bahse girerim, tırnakların jilet gibi keskindir.» Cjuincy'nin elini aldı, avucuna koydu. -O kadar keskin görünmüyor,» diye gülümsedi. «Ama öteki yanların gibi bu da aldatıcı olabilir.»

Quincy içinde boğucu bir sıkıntıyla ona baktı. Joe Aldonez ses tonuyla, bakışıyla, düpedüz kendisiyle flört ediyordu. Cinsel çekiciliğini bilinçli olarak ona karşı kullanıyordu. Cjuincy bunu anlamayacak kadar saf değildi. Böyle anlarda çekiciliği neredeyse büyüleyici bir güçle ha-rekote geçiyordu. Besbelli, kadınları nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Cjuincy onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesine karşın duygularına engel olamıyor, bir kez daha onun kollarında olmanın, o güçlü ağzın bir kez daha dudaklarını tutsak almasının nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. İlk kez onu Öptüğünde her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki. Cjuincy o saniyelerin tadına varamamıştı. Ne zaman böyle yakınma gelse, bütün etkilenmeme ça-

balarına karşın o anı. bir sahneyi ağır çekimde yeniden izler gibi bir kez daha yaşamak istiyordu.

Onun sustuğunu gören Joe gülümseyerek sordu. - Dilini mi yuttun?-

-Söyleyecek bir şeyim olmadığı için konuşmuyordum.-

• Bak bu gerçekten ilginç. Söyleyecek bir şeyi olmadığı için konuşmayan bir kadın! Böylesini hiç tanımamıştım. Hâli özgürce dolaşmana şaşıyorum. Çevrendeki erkekler kor mü yoksa?-

«Hayır,- dedi Cjuincy yavaşça, gözlerini indirerek. Ama onun kendisini izlediğinin farkındaydı.

-Sormak hiç aklıma gelmemişti.- dedi Joe, daha değişik bir sesle. -Yaşamında biri.var mı?--Bundan sana ne? -

Joe çenesindon tutarak Cjuincy nin yüzünü yukarı doğru kaldırıp, kendisine bakmaya zorlada • Var mı?- diye yineledi sorusunu. Sonra hafifçe kaşlarını çattı. - Şimdi hatırlıyorum. Dün akşam evde birisi vardı. Kapıyı açtığında arka tarafta duruyordu. Onu unutmuştum. Kimdi o?-

- Brendan. babamın ortağı. ■

«Evli mi?«

Quincy başını iki yana salladı.

-Kaç yasında?-

«Oluz.»

Joe dudaklarını ısırarak, Cjuincy nin çenesini bıraktı. -Ve bir meslektaşının kızıyla evlenme düşleri kuruyor, öyle mi?> Sesinde ince btr alay vardı. «Gerçekton, seni elde etmeye kararlı mı Cjuincy?»

-Diyelim öylo. ne var bunda?- Qulncy birden

a1

yaralandığını ve içinde bir şeylerin başkaldırdığım hissetti. Hiç sevgülsinm olmadığını mı sanıyordu? Yaşammda bir erkek olması o kadar beklenmedik, ya da şaşılacak bir şey miydi?

Joe arkasına yaslandı, kollarını kaldırarak ellerini ensesinde kenetledi.

-Doğrusu çok uygun bir beraberlik olur. Annenle baban kızlarını yitirmiş olmazlar, üstelik bir veteriner daha kazanmış ulurlar •

-Bunun hiç de komik bir şey olduğunu sanmıyorum,- diye parladı birden Cjuincy. Bir kez tepesi atmıştı artık. -No oldu böyle birdenbire sayın Joe Aldonez? Çantada keklik olmadığımı anlayınca düş kırıklığına mı uğradın? Eğer beni aklı beş karış havada, tek düşüncesi bir an Önce senin kollarına alılmak olan kızlardan biri sandıysan, derin bir soluk al, bir kez daha düşün! Bu saçma, ucuz reklam komedisine katılmaya kendi İsteğimle değil, zorlanma sonucu girdim. Ne kadar çabuk biterse o kadar çok hoşuma gidecek. Karşında büyülenmiş gibi davranmamı bekliyorsan, unut Yalan söylemekten nefret ederim, başka scçoneğim olmasa bile. Siz benim yerime bir aktris tutmalıymışsınız, o ağzı açık hayranlarından biri rolünü çok daha İyi oynardı. Oysa aynı şoy bana çok güç geliyor.-

Cjuincy'nın soluğu tükenlnceye kadar Joe onu çok farklı bir yüz ifadesiyle sessizce dinledi. Artık gözleri alaycı gülümsemelerle, etkileyici pırıltılarla parlamıyordu. Tersine, yüz çizgileri granitten oyulmuş gibi hareketsiz ve donuk, gözleri alabildiğine ciddi ve düşünceliydi.

r>2

Ü Ç Ü N C Ü B Ö L Ü M

Quincynin sözlerine Joe Aldonez'in herhangi bir tepki göstermesine fırsat kalmadan kapı çalındı ve tekerlekli bir yemek masasıyla şık bir garson içeri

girdi. Eğilerek. -İyi günler mösyö, matmazel.- diye her ikisini de selamladı.

Masaya iki sandalye çekip. Cjuincy nin oturmasına yardım ettikten ve peçeteyi dizlerine koyduktan sonra. -Afiyet olsun.* diyerek çıktı.

Garson çıktıktan sonra Joe kadehine şarap koydu ve birkaç yudum aldı. Gözlerini hemen hemen hiç yukarı kaldırmıyordu. Odanın havası Quincy'ye birden ağırlaşmış gibi geldi. Sanki görünmeyen bir duvar örülüvermişti aralarına. Tüm dikkatini bifteğinde toplamaya çalışıyordu; oysa hiç iştahı kalmamıştı. Joe da hiç konuşmadan yemeğini yiyordu. Quincy o gereksiz ve aşırı patlamasından ötürü büyük pişmanlık duyuyor, ama Özür dilemeyi do onuruna yediremiyordu. Öfkesinin gerçek nedenini'ona nasıl açıklayabilirdi? Aslında, onun her gün karşılaştığı kadın larla kıyaslandığında kendisinin ne kadar sıradan, güzellik ve çekicilikten nc kadar yoksun olduğunu bilmenin acılı tepkisiyle parlayıvermişti birden. Onuru Joe'yu. aklını başından alacak kadar çekici bulduğunu itiraf etmesine izin vermiyordu. Joe'nun, gözlerini ondan ayırmakta güçlük çektiğini anlamasındansn, ona karşı buz gibi

soğuk olduğunu sanmasını bin kez yeğlerdi.

Joe ona az önce kur yapıyor olabilirdi, ama bu Joe için hiçbir şey ifade etmiyordu. Quincy bunu anlayabiliyordu. Onunla gönül eğlendiriyor, ya da yalnızca kendisini mutlu etmek, onu bir düş evreninde yaşatmak için rol yapıyor olmalıydı. Ne de olsa böyle oyunlar oynamaya alışıktı. Ama bu küçük oyun Joe için hiçbir şey ifade etmezken kendisini derinden yaralayabilirdi. Joe Aldo-noz'i ciddiye

alacak olursa, çok kırılacağını anlamak için ille de geleceği okuyan bir falcı olması gerekmezdi.

Yemeklerini henüz bitirmişlerdi ki, Carmen L Is tor ve Billy Griffith geldiler. Carmen alıcı gözle masaya uzun uzun baktıktan sonra, ince birer yay çizen kaşlarını kaldırdı.

•Joe seni ağırlamaya başlamış bakıyorum,- dedi. Cjuincy'nin onuruna dokunan alaycı bir gülümsemoyle. Belki. Joe'nun göz kamaştırıcı bir spot ışığına benzeyen çekim gücü geçmişto bir gün Cermen'in üzorine do çevrilmişti. Ama Carmen. Cjuincy'ye oranla çok daha kolay koruyabilirdi kendini.

Billy Griffith, Cjuincy'nin elini hararetle sıktı. -Seni görmek ne kadar güzel, ee... şey•••• Belli ki adını unutmuş, sözünün sonunu getiremiyordu.

■Cjuincy.- dedi Joe.

-Doğru ya. Cjuincy.. diye cümlesini tamamladı Billy. -Cjuincy. ilginç bir ad. Hoşuma gitti.- Billy, Cjutncy'yl başıyla selamladıktan sonra Joe'ya döndü. -Prova saat üçte Joe. Liverpoola yarın sekiz uçağıyla gidiyoruz. Prova için salonda her şey hazır.-

Joe başını salladı. -İyi. Bu arada, Cjuirıcy. Londra'da öuıunüugu suıece ablasının yanında kalmak İsliyor. Biriniz onu ablasına götürebilir mlV-

Carmen'in kaşları çatıldı, Quincy'ye dönerek. •Aolan nereao oturuyor?- diye sordu.

Quincy kısaca cevapladı. -Chelsea'de.-

Carmen bu kez Billy'ye dondu. -Bence pek uygun olmaz. Quincy her an onu bulabileceğimiz bir yerde olmalı. -

-Quincy nerode istiyorsa orada kalacak,- dlyo söze karıştı Joe.

•PekalA.- dedi Carmen, sinirli bir tavırla kaşlarını çatarak. -Senin dediğin gibi olsun Joe. Haydi Quincy. seni ben götürüyorum. Ablanla da tanışmam gerek.-

O sırada Billy pencereye doğru yürümüştü, birden arkasını döndü. -Ablan evli mi?- diye sordu. -Çocukları falan var mı?»

Quincy «Hayır.- deyince, konu İlginçliğini kaybettiğinden Billy yine pencereye döndü. -Yazık, evli ve çocuklu olsaydı, kamuoyu İçin daha ilgi çekici olurdu.-

Quincy içinde yükselen bir tepkiyle ona baktı. Bu adam insan değil, tek işlevi, daha çok ve daha zahmetsiz para kazanma yollarını aramak olan bir para makinesiydi. Onun gözünde, pratik yaran olmayan her şey anlamsız, değersizdi. Quincy. Joo'nun, Billy gibi her şeyi ticari değerine göre ölçen insanlarla çevrili dünyasına doğrusu hiç mi hiç imrenmiyordu.

Joe alçak sesle. -Ablanın evde olup olmadığını anlamak için bir telefon et İstersen,- dedi Quincy'ye.

Ablasının evi bu kez cevap verdi. -Alo?-• Lılh. ben Ouincy.- Odada kendisini dinleyen kişilerin bilincinde olduğundan. Ouincy kendisine yabancı gelen alçak ve donuk bir sesle konuşuyordu.

-Cjuincy! Neredesin? Ne zaman Londra ya geliyorsun? Öyle heyecanlıyım ki. gelmeni dört gözle bekliyorum. Böyle bir olayın senin başına gelecegino dünyada inanmazdım.-

Ouincy hafifçe güldü. İyi ki ablasının söylediklerini duymuyorlardı. Lilli'nin son cümlesi nedense Ouincy'ye batıcı gelmişti. Neden bu olayın onun başına gelmesi bu kadar inanılmaz bir şey olsundu? Gerçi kendisi de

şaşırmıştı, ama ablasının sözcüklerinde basit bir şaşkınlıktan öte bir şeyler vardı.

•Ben Londra'dayım Lillı.- dedi. -Şimdi gelebilir miyim? Seni daha önce de aradım, ama bulamadım.-

-Çarşıya çıkmıştım, Elbette şimdi gelebilirsin. Sabırsızlıktan ölüyorum. Nereden arıyorsun? İstasyondan mı?-

Ouincy, Joe Aldonez'in otelinden aradığını söylemek istemedi. -On beş dakika kadar sonra oradayım. Görüşürüz.- dedikten sonra telefonu kapattı.

Kapıya doğru yürüdüğü sırada Joe kalktı. Ouincy'nin ceketini aldı -Konserlerden sonra döndüğümde görüşürüz,- dedi, giymesi için ceketini tutarken Derinden gelen sesindeki belli belirsiz bir titreşim Quincy'yo. yemeklerini beklerken ona söylediği o ağır sözleri hatırlatmıştı.

Carmen'le otelden çıkarlarken Ouincy. Joo Aldonez'le bundan sonraki karşılaşmalarında, de-

netimini hiç kaybetmeyeceğine, yüreğinin her zamanki olağan temposunda atacağına, kanının damarlarında normal bir hızla dolaşacağına ve Joe' nun har dokunuşunda sıçramayacağına dair kendi kendine söz veriyordu.

-Ablanın tam adresi ne?- diye sordu Carmen. otel görevlisi küçük kırmızı arabanın kapısını açtığı sırada.

Cjuincy ön koltuğa otururken adresi verdi. Az sonra Londra'nın kalabalık caddelerinde yol alıyorlardı.

•Ablan Londra'da çalışıyor, değil mi?- diye sordu Carmen. Kendisine yönelttiği kısa. soğuk bakıştan Cjuincy, Carmen'in kendisinden pek hoşlanmadığını sezmişti. Carmen "de tipik kadınsı Özellikler bulmak çok güçtü. Bağımsız, güçlü kişiliğiyle daha çok bir iş kadınına benziyordu. Bolca sahip olduğu cinsel çekiciliğini ise ancak gerekli zamanlarda kullandığı

belliydi. Cjuincy onun bir erkeğin büyüsüne kapılabiloceğtni ya da onun duygularına kapılıp bir gecelik bir macera yaşayabileceğini kesinlikle düşünemtyordu. Billy Grifflth'le konuşurken her bakımdan onunla eşit konumda olduğunu belli ediyordu. Her ne kadar Joe'ya bakarken gözlerinde bir ışık parlı-yorsa da Cjuincy, Joe'nun onun için herhangi bir çekici erkekten pek de farklı olmadığını seziyordu. Hiç kuşkusuz. Carmen keskin gözlerini daima geleceğine dikmiş kadınlardandı.

•Ablam The Panthers' dans grubunda çalışıyor.- diye cevapladı genç kız Onun bir kez daha yan gözle kendisine baktığını hissetti.

• Öyle mi? Peki sen ne yapıyorsun Cjuincy? Anladığıma göre. yalnızca ev işleriyle uğraşıyor-

57 sun.»

-Babamın muayenehanesinde sekreterlik yapıyorum, ona yardımcı oluyorum. Ayrıca, gereğinde ev işlerine de yardım ederim.»

-Bir ev kızı yani,- diye tamamladı Carmon. Bu tanımın bir övgü olmaktan çok uzak olduğu son derece açıktı. -Daha ilginç bir şeyler yapmayı hiç düşünmedin mi?»

-Hayır.- dedi Cjuincy basını dik tutarak. -Bahama yardımcı olmak hoşuma gidiyor. Hayvanları çok severim. Acı çekmelerine dayanamıyorum. Onlara yardımcı olabildiğimi bilmek beni yeterince doyuruyor-

Carmen gülümsedi. Güzel yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. -Sen memnunsan, diyecek bir şey yok.- O sırada LİIli'nin, bir apartmanın zemin katındaki, bir oda bir salondan ibaret küçük dairesinin Önünde durdular.

Belli ki UUi kapının çalmasını heyecanla bekliyordu. -Cjuincy. inanamıyorum, gerçekten ina-

namıyorum!- diye çığlıklarla kapıyı açtı, ama kardeşinin yalnız olmadığını görerek sustu.

-Lilli, sana Vibes'ın yazı işleri müdürü Carmen Lister'ı tanıtayım,- dedi Cjuincy, resmi bir tavırla. -Carmen. bu benim ablam Lilli.»

■Merhaba.- dedi Carmen. Gözlerini kısarak baştan ayağa Lilli'yi süzdü. Bu kadar güzel bir kızla karşılaşacağını ummamış olmalıydı ki, yüzünden açık bir şaşkınlık okunuyordu.

Lilli gülümseyerek kenara çekildi. -Selam* Golsenize i çeri.-

Lilli'nin öylesine esnek bir vücudu vardı ki, gören kemiksiz sanırdı. İnce uzun gövdesinin hareketleri yumuşacık, ağaçtan kopup ağır ağır

toprağa düsen bir yaprak kadar zarifti. Asıl önemlisi, gerçekte yıllar süren bir eğitim sonucu oluşan vücudunu bu kadar güzel kullanabilmeyi, sanki doğal, rasgele davranışlar gibi suna-bilmosiydi. üzerinde siyah bir pantalon ve Önü dantel labolu beyaz, şık bir gömlek vardı. Oturma odasına doğru yürürken. Londra'nın soluk, tokdüze havasında kızıl saçları, tel tel altın pırıltılarla yanıp sönüyordu.

Ablasının karşısında Carmen Lisıer'ın yüz ifadesi Cjuincy'nin çok hoşuna gitti. Kızın tavırla-rındaki zorlama alçakgönüllülük bir anda yok olmuştu. Lllli gerçekten, karşısında üstünlük duygusuna kapılınacak bir insan değildi.

-Quincy'nln Joe Aldonez'le çıkacağı düşüncesine kendimi inandırmakta gerçekten güçlük çektim.- diyerek gülümsedi Lilli. Gülümseyişinde bir kötülük yoklu, yalnızca ne kadar şaşırıp sevindiği belli oluyordu. Cjuincy ablasını severdi, ama bu ikisinin

**birbirler
ini
anlayan
gözlerle
bakışma
sı
sinirine
dokunu
yordu.**

**•Onu
nla
birlikte
olmakta
n
mutluyu
z.- dedi
Carmen
mesafeli
bir**

tavırla -Joe'nun basın menajerinin aradığı tipe tamamıyla uyuyor.-

•Nedenini çok iyi anlıyorum,- diyerek tekrar güldü Lilli. -Ama kardeşimin. Joe Aldonez'in bü-yüsüyle başa çıkması için birkaç fedaiye ihtiva cı olacak Bu konuda oldukça doneysizdir.-

Carmen her zamanki bilgiç tavrıyla güldü. • Yalnızca bir gece çıkacaklar, kaygı duyman gerekmez. Bir ömür boyu torunlarına anlatacağı güzel bir anısı olacak.-

Quincy'nin içinden avazı çıktığı kadar bağır* mak. oturduğu kolluğu ısırmak geliyordu. Bun-

lar kimden söz ettiklerini sanıyorlardı?

-Dış görünüşüyle ilgili yapacak epeyce işimiz olacak.* diye ekledi Carmen. İki kız da Cjuincy' yi. pazardan mal alır gibi inceleyen, değer biçen gözlerle süzmeye başladılar.

•Orası kesin.- diye içini çekti Ltlli. Tırnakları pırıl pırıl o|ell zayıf parmaklarını çenesinde gezdirdi. -Nereden başlamayı düşünüyorsun?»

Bu soru Cjulncy'yi iliklerine kadar ürpertti. Kendisine bakışlarını hiç beğenmiyordu. Sanki Cjuincy restoro edilecek eski bir yapı. onlar da yapacaktan işleri, kullanacaklan yöntemi saptamaya çalışan iki mimardı.

-Saçları,- dudi Carmen. tiksinmiş gibi ürpere-rek. -Şu haline baki»

Lilli bakıp yüzünü ekşitti. -Ve giysileri tabii.-diye Cermen'in sözlerini tamamladı -İyi bir manikür, yüz maskeleri, birkaç sauna seansı ve biraz cimnastik...-

•Bir şarkıcıyla yemeee mı çıkacağım, yoksa olimpiyatlara mı hazırlanıyorum, anlamadıml-diye parladı Cjuincy. Ama kulak asan olmadı.

• İlk önce fotoğrafçı ile çalışma düzenimizi ayarlamamız gerekecek,- dedi Carmen. -Joe ile çıkmalarından önce ve sonra birer dizi resim çekeceğiz.-

Bu bir gecelik buluşma onda ne gibi bir değişiklik yapacaktı, merak ediyordu Quincy. Yoksa sihirli değnek dokunmuş gibi birden büyüleyici bir dilbere mt dönüşeceğini umuyorlardı?

Küçük oturma odasını dikkatle inceleyen Carmen, tek tek hor eşyayı gözden geçirdi -Yarın buraya bir fotoğrafçı çağırabilir miyiz? Joe ve ekibin diğer elemanları birkaç gün Llvorpool'da

olacaklar, bu arada bizim de bol bol zamanımız olacak. Cjuincy'nin seninle birlikle burada vc Londra'nın turistik yerlerinde resimleri çekilse iyi olur.>

«Tabii, konuğum olursunuz. Londra gezisine ben do katılabilir miyim?-

«Neden olmasın? Çok İyi bir fikir. Sen kardeşine kenti gezdiriyor olursun.- Carmen kapıya doğru yürüdü. «Yarın saat on dolaylarında gelirim, Cjuincy'yi gözünün önünden ayırma. Bu olayın başka kanallara sızmasını istemiyorum Bizden başkası yazmamalı, yoksa her şey boşa gider.-

Carmen gittikten sonra Ouincy kendisini ölü gibi bir koltuğa attı, derin bir soluk alarak gözlerini yumdu. Gerginlik içinde geçen bütün bir günün ardından İlk kez kendini rahat ve özgür hissediyordu.

Lilli elleri İncecik belinde, kardeşinin tam ö-nünde durdu.

■Gazetede resmini gördüğüm zaman gözlorlme inanamadım. Hayal görüyorum sandım.-

■Sen mi. ben mi?- dedi Quincy. gözlerini güçlükle açarak. Belki devekuşu örneği başını kuma gömmek oluyordu, ama sürekli, hiçbir şeyin gerçek olmadığını, her şeyin bir düş ülkesinde küçük bir gezintiden ibaret olduğunu düşünmek Quıncy'yı rahatlatıyor. Böylece bu badireyi daha kolay atlatabileceği duygusuna kapılıyordu.

■Sözcükleri ağzından kerpetenle mi çıkarmam gerekiyor?- diye söylendi Lilli. Teposindo dikilmiş duruyor, gözlerini kardeşinden ayırmıyordu -Haydi Cjuincy. nazlanma. Konuşsana! Joe Aldo-nez'i anlat. Sabırsızlıktan Ölüyorum.-

•Bana hiçbir şey sorma.- dedi Cjuincy. suratını bir karış asarak. -Git, Joe Aldonez'İn halkla ilişkiler ekibine sor. Onu İngiltere'ye getiren onlar.-

Lilli'nin gözleri açılmış, hayretle ona bakıyordu. -Vay vay... Bunlar, bir Joe Aidonez hayranının sözlerine hiç benzemiyor.-

«Benzemiyor. çünkü değilim!. diye öfkeyle patladı Quincy. ayağa kalkarak. «O başvuru formunu da ben doldurmadım. Bobby benim adıma göndermiş. Annem anlatmadı mı?»

-Hayır,- dedi Lilli. Şaşkınlığı gittikçe artıyordu.

Quincy, Bobby'nin çevirdiği dolapları anlattı. Gülmekten Lilli'nin gözlerinden yaşlar geliyordu. Cjuincy ilk Önce çok sinirlendi, sonra nasıl olduysa, kendisi de gülmeye başladı. İlk kez olayı komik yanıyla görebiliyordu.

•Yumurcağa bak,- dedi Lilli, gözyaşlarını silerek. -Bu oğlanda ne ararsan var, sihirbaz şapkası mübarek!- Bobby'den söz ederken yüzü, sesi sevgiyle aydınlanıyordu. Lilli ile Bobby arasında güçlü bir sevgi bağı vardı. Bobby doğduğunda genç kızlığa yeni adım atan Lilli, küçük kardeşini çılgınca bir coşkuyla karşılamış, okul ve bale saatleri dışında ona bakmak için tutkuyla eve koşmuştu. Quincy ile. aralarındaki az yaş farkından olsa gerek, sürekli dalaşırlar, birbirlerini çekemezlerdi. Gerçi büyüdükçe bu çekişmeler sona ermişti, ama hiçbir zaman Bobby ile Lilli arasındaki yakınlık iki kız kardeş arasında olamamıştı.

-Onu sen şımarttın.- diye suçladı Quincy, hâla gülerek.

.Hiç de değil. Bildiğin, tipik oğlan çocuğu işte.»

-Herhalde Joe Aldonez'i şımartan da ermesidir. Kim olursa olsun, birilerinin onu fena halde şımarttığı belli. Bir kez gözünün içine bakmakla, karşısına çıkan her kadını büyüleyeceğine inanmış.»

-Aman ne hoş!» dedi Lilll. gözlerinin içi gülerek, -Peki, ya sen?-

-Tabii ki hayır!» diye parladı Quincy. Birden yanaklarına ateş basmıştı aksi gibi.

-O zaman neden.pancar kesildin?»

-Çünkü kafam bozuk!» diye cevabı yapıştırdı Cjuincy.

•Öyle diyorsan, öyle olsun,- dedi Lilli omuz silkerek. Ama pek ikna olmuşa benzemiyordu. -Akşam yemeğinde ne yapacağız? Ben hiç iyi bir aşçı değilimdir. Yakında bir Çin lokantası var, ne dersin?»

Vo o akşam orada yemek yediler. Gece Cjuincy. ablasının yatak odasında, katlandığı zaman masa işlevini gören portatif ve son derece rahatsız bir yatakta yattı. Her an birden kapanıp kendisini ikiye katlayabilecek bir kapan içinde yatmakta olduğu bir an bile kafasından çıkmadığı için çok güç uykuya dalabildi,

Ertesi sabah, önceden konuşulduğu gibi, Car-men Lister bir fotoğrafçıyla birlikte çıkageldi. Cjuincy evin çeşitli köşelerinde sayısız poz verdi. Sonra kent içinde bir geziye çıkıp Londra'nın tarihi yerlerinde resimler çekildi. Nerede duracağını, nereye ve nasıl bakacağını, ne kadar güleceğini onlar belirliyor. Cjuincy de emirlere uyuyordu. İpleri başkalarının elinde bir kukla gibi

hissediyordu kendini. Gülümsemekten yanakla n sızlıyor, başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Burada, bu insanlar arasında ne işi vardı? Her şey Oyle saçma ve anlamsız geliyordu ki... Bob by'ye bir radyo almanın daha kolay bir yolu yok muydu?' diye sorup duruyordu kendi kendine Oysa. burada oluşunun gerçek nedeninin radyo olmadığını. Joe Aldonez'in büyüsüne kapıldıg için bu berbat işi kabul ettiğini kendi kendine itiraf edemiyordu.

Ertesi sabah Carmen tek başına geldi. Quin cy'yı Mayfaır'deki güzellik salonuna götürdü Pahalı, şık giysiler içinde kadınlar, Quincy önlerinden geçerken incecik kaşlarını kaldırarak onu süzdüler. Sade giysileri ve ne kadar tedirgin olduğunu belli eden kızarmış yanaklarıyla Quin cy'nin salonun her zamanki müşterilerinden ol madiği bir bakışta anlaşılıyordu.

Carmen onu bir koltuğa oturtup gitti Az sonra yanında mavi naylon gömleğiyle btr' sosyete dok toruna bonzeyen genç bir adamla geri dondu Adam gözlerini kısmış, tek kaşı havada Quincy nin çevresinde dolanarak onu çeşitli açılardan inceliyor. Quincy'nin tedirgin gözlen de. bir o ya na, bir bu yana. sürekli onu izliyordu. Ne yapa caklardı ona acaba?

En sonunda, -Saçları çok güzel.- dedi adanı teşhis koyar gibi -Ama hiç profesyonel bir kuaför eli değmemiş gibi. Form diye bir şey yok-Gömleğinin cebinden bir tarak çıkardı, gür kızı dalgaları aşağıdan yukarı doğru tarayıp, dökülüşlerini seyretti. -Çoğu gidecek - Quincy dehşet içinde yerinden zıpladı.

-Hayatım, saçların fazla gür.- dedi adam 64

Cjuincy'nin tepkisine karşılık. «Yüzünün çok güzel bîr kemik yapısı var. Neden onu gözlerden saklayasın? Saçlarına Öyle bir kesim vereceğim k., tfuı-uuumun tümden değişecek. Gerçek yüzün ortaya çıkacak.»

GerçeK yu^um mü?' diye düşündü Cjuincy, aynadaki görüntüsüne bakıp. Gerçek yüzü neydi? hem ou auam gerçek yüzünü nereden biliyordu?

Günün büyük bir bölümünü güzellik salonunda geçirdi genç kız. Her geçen dakika sinirlori daha çok bozuluyordu. Saat dört dolaylarında Cai'men onu eve

bıraktı. LillÎ kapıyı açıp da karşısında yepyeni bir Cjuincy bulunca gözlerine inanamadı.

«Nefis olmuşsun!»

Cjuincy hiç ona bakmadan robot gibi içeri girdi. -Kendimi vitrindeki cansız mankenler gibi hissediyorum,» diyerek bir koltuğa yığıldı.

LillÎ. uzman bir elden çıktığı belli olan, kırpılmış kızıl buklelerini, kusursuz makyajını, manikürlü tırnaklarını inceledi.

-Neyin var senin?- diye sordu şaşkın bir yüz-lo. «Hayatım, gerçekten bir içim su olmuşsun.-

-Bilmiyorum,- diye ağzının İçinde mırıldandı Cjuincy, ablasıyla göz göze gelmekten kaçınarak.

-Bence yorulmuşsun.»

«Galiba. Bu goce erken yatsam iyi olacak.-Lüli'nin zeki gözleri kardeşinin yüzünde do-vlaştı. »Bence şenin bir süre kendinle baş başa kalman gerekiyor.»

«Tam üstüne bastın! Carmen Lister'ın beni Londra sokaklarında koyun gibi gütmesinden bıktım usandım! Ondan hiç hoşlanmıyorum. Bir kez bilo benim ne düşündüğümü sormadı, hep ne

yapmam gerektiğini söyledi.»

Lilli kendini tutamayıp gülmeye başladı. -Mesleğinde en yüksek yere tırman a bil meşinin nedeni de bu zaten. Vibes en çok okunan müzik dergilerinden biri. Ne zaman elbise almaya gideceksiniz?»

«Yarın öğleden sonra, iki buçukta. Evde onu bekleyeceğim.» Cjulncy'nln yeşil gözlerinde kıvılcımlar çaktı. -Sanki altı yaşında çocukmuşum gibi emirler yağdırıyor.»

O goce erkenden yatağa girdi. Ama uzun süre uyuyamadı. Ne olurdu yine kendim küçük kasabalarını çevreleyen yemyeşil kırlarda bulsay-dıl Günün ilk ışıklarıyla Ötmeye başlayan tarla-kuşlarının sesleri

arasında gezinip, tertemiz havayı ve o güzel özgürlük duygusunu İçine çeke-bilseydil Londra başlıbaşına bir tutsaklıktı Dev kent, kendilerinden başka kimseye, kendi işlerinden başka her şeye karşı-kayıtsız, hor an acele İçinde, birbirine yabancı milyonlarca insanı barındırıyordu. Oysa küçük kasabalarının tek caddesinde yürüdüğü zaman karşılaştığı herkes kondlsine gülümsoyorek selam verirdi. Qulncy bu insanları, oturdukları eve, çocuklarına, ovlorln-doki kedi köpoge varıncaya kadar yakından tanırdı. O dünyanın ayrılmaz bir parçasıydı. Oysa burada insan olarak varlığının bile bilincine yaramıyordu. Carmen Listor'ın biçimlendirdiği bir taşbebek gibiydi.

Neyse ki ertesi sabah yalnızca kendisine ait olacaku. Çünkü o akşam, yatmadan az önco ansızın kapı çalınmış. Lilli'nln dans topluluğunun yönetmeni Mark Latirher gelmiş ve ertesi sabah Li'li'yi provaya çağırmıştı. Bu dev gibi iriyarı.
kırk yaşlarında, sert bakışlı adamın otoriter, itiraz kabul etmeyen davranışlarından besbelli Lil-li bile çekiniyordu. Ama Cjuincy hayretle, her zaman kusursuzluk peşinde koşan ablasının ilk kez bir erkeğe hayran gözlerle baktığına tanık olmuştu. Adam son şovlarından hiç memnun kalmadığını, bu nedenle daha çok çalışmalarını gerektiğini söylemiş, «Kostümcüyle de konuştum, o tüylü tüylü aptal giysileri değiştirecek. Onların içinde ördeğe benziyorsunuz,■ diye eklemişti.

Ertesi sabah Cjuincy. çok sınırlı da olsa, birkaç saat için özgürlüğünü yaşadı. Nehir kıyısında uzun bir yürüyüşe çıktı, gönlünce çevreyi seyretti. Döndüğünde sinirlerini gevşemiş vo kendini Carmen Lister ile karşılaşmaya daha hazırlıklı hissediyordu.

Carmen onu Londra'nın pahalı butiklerinden birine götürdü. Joe ile çıkacağı gece giyeceği elbiseyi

Carmen seçiyordu. Parayı o ödediğine göre. Cjuincy ses çıkarmadı. Artık pek aldırış da etmiyordu. Bu insanlar onu tepeden tırnağa değiştiriyorlardı. Cjuincy. eve döner dönmez eski kimliğine kavuşacağını, Londra serüvenini de tümüyle unutacağını düşünerek kendini teselli etmeye çalışıyordu.

Elbisosini seçip eve dönerlerken Carmen arabada sordu. -Dün geco televizyonda Joe'yu seyrettin mi?-

-Hayır., dedi Cjuincy şaşırarak. -Hangi programda çıktı? »

•Bir haber programının içindo, Liverpool konserinden bölümler verdiler. Konser çok başarılıydı. Dinleyiciler çılgın gibiydi. Sıkı güvenlik önlemleri olmasa onu çiğ çiğ ylyeceklerdi--

Carmen onu eve bıraktıktan sonra Cjuincy. böyle sürekli baskı altında Joe'nun nasıl yaşayabildiğini düşündü. O gece buna kendi gözleriyle tanık olacağını nereden bilebilirdi? Gece evde tek basma televizyon seyrederken birden karşısında Joe'yu görünce kaskatı kesildi. İkinci konserinden parçalar veriyorlardı. Joe, siyah saten pantolon, siyah uzun çizmeler ve gövdesini sımsıkı saran ipek gömleğiyle bir İspanyol aşk şarkısı söylüyordu. Esmer, uzun parmakları arasında tuttuğu kırmızı bir gülü şarkısının sonunda seyircilere fırlattı ve o anda yer yerinden oynadı. Kızlar çığlık atıyor, havalara sıçrıyor, ağlıyor, birbirlerini yiyorlardı. Gül paramparça olmuş, kıpkırmızı yaprakları ön sıralarda uçuşuyordu. Cjuincy dikkatle Joe'nun yüzüne bakıyordu. Joe gülümsüyordu, ama tebessümü gergin, simsiyah gözleri sıkıntılıydı. Çabucak orkestraya işaret etti ve ikinci parçaya

geçtiler. İstediği sonucu almış, çığlıklar dinmiş, şarkısının büyüsüne kapılan dinleyiciler hipnotize olmuş gibi koltuklarına çökmüşlerdi. Sanki zincirlerini koparmış vahşi dürtüler. Joe'nun müziğiyle tekrar uykuya çekilmişti.

Program başka konulara geçtiğinde Cjuincy televizyonu kapadı. Ama Joe'nun dünyasının, kısacık bir süre tanık olduğu. İnsanı ezen, soluksuz bırakan boğucu baskısını Cjuincy saatler boyu kendi üzerinden atamadı.

Ondan sonraki birkaç gün. bir mucize olsa gerek, Carmen onu rahat bıraktı. Perşembe günü Joe, Londra'ya gelecek, cuma günü büyük konserini verdikten sonra, cumartesi gecesi Cjuincy -,**1e** çıkacaktı.

■ Büyük günün yaklaşıyor,- demişti Carmen. ■Her şey ayarlandı. Yapacağın tek şey, olabildiğince güzel görünmek ve gerisini bize bırakmak.-

Bu arada Lilli, Quincy ile daha çok birlikte olamadığı için suçluluk duyuyordu. Mark Latimer yeni gösterileri İçin günlerce, sabahtan akşamlara kadar onu çalıştırıyor, soluk aldırmıyordu.

■Mark, hor şey kusursuz olsun ister,- diyordu Lilli. gözlerinde hülyalı bir bakışla. -Oracıkta ölüyor olsan ve Mark ölme sahnesini iyi yapamadığına inansa, mezarından ölünü çıkartıp sahneyi tekrarlatır.-

-Aman ne şirin adam!- diye alay etti Quincy.

O akşam Lilli ile Quincy dışarda yemek yiyeceklerdi. Ertesi gün de Joe, Londra'ya dönüyordu. Saat yedi

olmuş, Lilli hâla stüdyodan -dönmemişti. Telefon edip, soluk soluğa, bin bir özürle, dokuzdan önce eve dönemeyeceğini söyledi.

-Seninle restoranda buluşalım. En kısa zamanda orada olmaya çalışacağım.-

-Eğer sence bir sakıncası yoksa, yemek programından vazgeçelim,- dedi Quincy. -Lokantada uzun uzun oturup yemek yiyecek havada değilim.»

-Oh, Quincy! Geceni rezil ettim. Ne olur kusura bakma!-

-Saçmalama. Zaten pek hevesli de değilim. Kendimi yorgun hissediyorum.-

Lilli, -Bak, emin misin...- diye başlamıştı ki. Quincy sözünü keserek, merak etmemesini, yatağa girip eline bir kitap almakla çok daha mutlu olacağını söyledi. -Bütün gün otobüslerde

Londra yi dotaştiKtan sonra tüm istediğim bezden bir bebek gibi yatağa dovrilmek -

Lılil guldu. -Ben de buraya ilk geldiğim zarnan aynı şeyleri hissetmiştim. Cjuincy. bak canım, telefonu kapatmak zorundayım. Mark beni çağırıyor.-

-Aman koca adamını bekletme! Hoşça kul -Telefonu kapattı Sıcak bir banyodan sonra, sabahlığını giyip yalınavak yatak odasına gitti. Nemli saçları, sıcak suda pembe pembe olmuş yuzünu ıpeksi dalgalarla çevreliyordu. Yatağının örtüsünü açtı. geceliğini giyip yatmak üzereydi ki zil çaldı. Horhıılde Ltlli'nin işi erkon bitmiş olacaktı.

Kapıya gitti, gülümsemeye hazır bir yüzle aç tı. Ama karşısında Joe duruyordu. Bitkin bir halde kapının kenarına yaslanmış, uzun ve esnek gövdesi ayaklarının üzerinde güçlükle duruyor gibiydi Esmer teninin altında yüzü, ölümcül bir yorgunluğun izleriyle perişandı.

Quincy'ye dikili kapkara gözleri neredeyse boş hoş bakıyordu -Içori girebilir miyim?, dedi kısık bir sesle

-Yatmaya hazırlanıyordum.- dedi Quincy, ti t -reyen elleriyle sabahlığının yakasını tutarak, -özür dilerim, ama...»

•Seninle konuşmaya ihtiyacım var... Joe güçlükle konuşuyordu.

Quıncy gen çekildi ve Joe önünden geçip eve girdi

D Ö R D Ü N C Ü   B Ö L Ü M

Joe oturma odasına yürudu, Quincy de peşinden gidip abaiuru yaktı. Oda birden sıcak bir ışıkla aydınlandı. Joe ağır koyun postu kabanının içinde, saçları rüzgarda dağılmış, odanın ortasında durdu, gözlerini kırpıştırarak sanki nerede olduğunu kavrayamamış gibi çevresine bakındı.

-Londra'ya yarın döneceksin diye biliyordum,-dedi Quincy. Joe başıyla kısaca onayladı.

•Öyle olacaktı. Bu akşam Brıstol'da birim için büyük bir parti veriliyordu, ama katlanacak halım kalmamıştı. Her şeyi bırakıp kaçmak istedim. Ölüyorum sandım.-

Gerçekten do olü gibiydi. Yüzünün vo vücudunun her çizgisi. Cjuincy'nin onda görmeyi hiçbir zaman tahmin edemeyeceği yoğun bir yorgunluğu yansıtıyordu.

-Bir şeyler içer misin9- diye sordu gonç kız. -Yemek yedin mi?-

Joe boş gözlerle ona baktı. -Yemek?- Sesin den böyle bir şeyi o ana kadar hiç düşünmediği belli oluyordu. -Yo. sanmıyorum.-

■ Sana bir şeyler hazırlayayım. Ne Istersın?-

-Ne olursa. Yemek seçecek halim yok..

Joe hâlâ ellen iki yana düşmüş, odanın ortasında duruyordu. Quincy dönüp ona baktı. •Otursana. Oda şimdi ısınır.-

Joe bir çocuk uysalltğıyla önce oturdu, sonra tüm gövdesi dağılmış gibi yığıldı, basını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı. Cjuincy durup kaygılı gözlerle onu seyretti. Gözkapaklnrında ve gözlerinin altında, uykusuz geçen gocolore tanıklık eden siyah gölgeler vardı.

«Gclmok zorundaydım.- dedi Joo. Sosl, yarı aralık dudaklarından belli belirsiz bir fısıltı gibi çıkmıştı, öyle ki, bir an Cjuincy gerçekten böyle bir şey söyloyip söylemediğinden kuşku duydu Bir şey daha ekleyecek mi diye bekledi bir süre Ama Joe. tümüyle gevşemiş uzun gövdesiyle. uykuya dalmış görünüyordu. Cjuincy sessizce mutfağa gitti, ne var ne yok diye buzdolabını gözden geçirdi. Birkaç parça soğuk tavuk, pilav, yumurta, biraz da karides vardı. Bir süre düşündü sonra, bir İspanyol yemeği olan paella'da karar kıldı. Böylece hem pilavı, heıh do tavukla karidesi kullanabilecekti. Yemeği ocağa koyduktan sonra gidip Joe'ya baktı. Kıpırdamadan yatıyor, derin derin, ama düzenli soluk alıyordu. Uyuyor muydu acaba? Dönüp ayaklarının ucuna basarak mutfağa doğru yürüyordu ki. kımıldadı, gözlerini açtı.

Ouincy durdu, göz göze geldiler. Joe yavaşça gülümsedi. Şaşılacak kadar yumuşak, ferahla; mış. hatta sevgi dolu bir gülümsomoydi bu.

•Sana paella yapıyorum, sever misin?- dedi Cjuincy yavaşça.

Joe'nun gözlerinin içi güldü. -Horn de nasıl! Şimdi anntm bunu duymalıydı!»

Yemek servise hazır duruma geldiğinde Joe geleli yarım saat olmuştu Cjuin'cy oturma odasına döndüğünde onu kanepede uzanmış, gözle-

rinl ayaklarının dtbindoki elektrikli ısıtıcıya dikmiş durumda buldu. İçeri girdiğinde, başını kaldırıp gülümsedi Quincy'ye.

Yemeği Ulli'nin ucuz şarabı eşliğinde birlikte yediler. Joe kopuk kopuk konuşuyor, aklına geleni, daldan dala atlayarak anlatıyordu. Quincy çok az konuşuyor, genellikle dinliyordu.

•Bir damla enerjim kalmamıştı artık... Her gece kendinden bir şoyler veriyorsun, durmaksızın veriyorsun... Sonra artık kendin olmaktan çıkıyorsun.. İşte o anda her şeyden kaçmak istiyor insan.»

Quincy onun kadehini yeniden doldurdu, gözleri yarı kapalı, şarabını yudumlayışını izledi.

Yine kopuk kopuk turnesini anlattı. Sanki ne dediğini lam olarak bilmiyor gibi geldi Quincy' ye. -Sana doğru uzanmış yüzlerce el... her biri bir yana çekiyor sanki bazen düşünürüm, gerçekten ne istiyorlar? Ne bulmayı umuyorlar sende? Eğer çok

uzun sürerse içine bir korku dolar. Bunca İstek, bunca duygu, bunca tutkuyu doyuracak güç hiç kimsede yoktur... olamaz....

Yemeği bırakmıştı artık. Quincy kalkıp tabakları toplamaya başladı. -Bırak onları.- dedi Joe. huysuz bir çocuk gibi yüzünü buruşturarak.

Quincy tekrar oturdu. -Kahve içer mlsin?-

Joe. -Evet.- diyerek kalktı, kanepeye oturup bacaklarını uzattı. Quincy yavaşça küçük masayı toplayıp kahve yapmak üzere mutfağa gitti. Tepsiyle döndüğünde Joe yine başını arkaya yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Parmaklarının ucuna basarak yürüdü, ama Joe gözlerini açıp ona baktı

O yumuşak gülümseme geri gelmişti yüzüne. 73

-Senin varlığını hep hissediyorum.- dedi. -Garip, değil mi? Hiç ses çıkarmadan yavaşça geliyorsun, ama ben odada olduğunu yine de hissedebiliyorum.- Sonra yine birden, güzlerini kapattı. Ouincy tepsiyi sehpaya bırakıp fincanları doldurmak u/ere kanepeye oturdu. İçinde bir duygu loe'nun hala ne konuştuğunu, ne yaptığını bilmediğini söylüyordu. Kafası tümden durmuş gibiydi. Sanki konserlerinin geriliminden sonra sinirsel bir çöküntü geçiriyordu.

Kahveleri koydu, uyanık olup olmadığını anlamak için dönüp ona baktı. Joe yarı kapalı göz-kapaklarının altından kendisine bakıyordu Kapkara gozbebeklcn. loş ışıkta pınl pınldı

Ağır ağır elini uzattı. Quincy'yi kendine doğru çekti. Genç kızın gövdesi kendiliğinden onunkine yaslanıverdi. Joe bir eliyle çenesini kaldırıp,

kurumuş dudaklarını yumuşak dokunuşlarla öpmeye başladı.

Cjuincy o gece Joe'dan herhangi bir tehlike gelmeyeceğini biliyordu, öyle yorgun, öyle bitkindi ki... Burada olmasının, ona gelmesinin nedeni de buydu zaten. Onu rahatlatacak, hiçbir şey is-temedon. karşılık beklemeden verecek bir kadının varlığına ihtiyaç duymuştu, umutsuzluk içinde...

Joe'nun yumuşak öpüşleri altında dudakları aralandı, içinde, ta derinlerinde garip bir titreşim başlamıştı. Eli Joe'nun başına uzandı, yüzüne düşen, rüzgârdan dağılmış saçlarını okşar-casına geriye doğru attı, parmaklan gür siyah dalgaların arasına gömüldü. Joe bir şeyler mırıldandı. Quincy'nin belindeki eli yavaşça yana doğru kayıp onu kendine doğru çekti, sıcak göv-

74

deleri birbirine dolanmış, kanepeye uzandılar Op'-şleri hiçbir 2orlama olmaksızın aerınıcştı. güçlendi, dudakları doyumsuz bir açlıkla hare-kel ediyordu ş'ımdi. 5ankı Qumcy nın sıcaklığı dudaklarından ona akıyor, onu yeniliyor, genç kızın yaşarn gü<_u ona geçiyor, yitirdiği canlılığı ona yeniden kazandırıyor gibiydi

Yavaş hareketlerle vücudunda dolaşan olinın uokunuşları Cjuincy'nin çıplak tenindeki duyarlılığı uyarıyor, parmaklarının okşayışları altıaaa sertleşen goğus uçları neredeyse acıyor, gövdesi onun alev alev yanan avuçlarında daha once hiç tatmadığı bir heyecanla canlanıyordu.

Joc'nun ağzında Quıncy nın dudakları yeni yeni tanıdığı duygularla yeniden yaşam buluyor, dilinin yumuşak dokunuşları gövdesine ürpertiler yayıyordu. Ouincy her şeyi unutmuş, yalnızca, onun kendisini adım adım İçine sürüklediği yoğun cinselliği yaşıyordu. Joe, Quincy'nin elini göğsüne bastırdığı sırada, ustalıkla gömleğinin düğmelerini çözüvermış. genç kızın parmaklarını göğsünün çıplak, sıcak tenine yaslamıştı. öteki eliyle Quincy'nin başını saçlarından kavramış, öpüşleri artan bir tutkuyla uzarken onu hareketsiz bırakmıştı.

Sana ihtiyacım var.- diye fısıldadı Joe. soluk soluğa. O anda uyanan duygularının çılgınca yükselişi Cjuincy'nin içinde ikinci bir nabız gibi atmaya başladı.

-Yapamam,- diye fısıldadı, doğrulmaya çalışarak.

•Cjuincy...- Joe'nun gözleri şimdi açık, Cjuincy' nın pembeleşmiş. altüst olmuş yüzüne bakıyordu ■ Yapma . - Ondan neyi yapmamasını istediği-

ni Cjulncy de bilmiyordu. Çünkü o sırada Joc onu hiçbir şeye zorlamıyor, yalnızca gözlerinin içine bakıyordu. Quincy'nin içine isleyen o kapkara gözlerde. Joe'nun kendisine duyduğu İhtiyaç bütün yoğunluğuyla yansımış, genç kızın yüreğini saran aynı güçlü arzunun gerginliği yüzüne vurmuştu.

Joe sabahlığının kuşağını çözmüş, yumuşak kumaş sıyrılarak genç kızın çıplak vücudunu açıkta bırakmıştı. Joe'nun bakışları ağır ağır bu beyaz

gövdenin kıvrımlarında dolaştı. Cjuincy bu Özlem. İstek dolu bakışlar altında yanaklarına ateş bastığını, gözlerinin dokunduğu yerin alev alev yandığını hissediyordu.

•Eğer canın bir kadın çoktiyse. neden kollarına atılmaya hazır olanların içinden birini seçmedin?- dedi en sonunda, acılı bir fısıltıyla • Ben satılık mal değilim.»

Kanepeden kalktı. Joe onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı, elleri iki yanına düşmüş öylece kaldı.
Oumcy ona arkasını dönüp odanın ortasında durdu.
-Gitsen iyi olacak,- diye mırıldandı. Arkasından
Joe'nun kanepeden doğrulduğunu
duydu.
-Özür dilerim Cjuincy. Buna hakkım yoktu...- Quincy öfkeyle sözünü kesti. -Evet, yoktu!» • Buraya gelirken böylo bir şey aklımın ucundan geçmemişti.- dedi Joe yorgun bir sesle. -A-macım bu değildi .inan bana. Hiç düşünmemiştim bile. Yalnızca, kendimi güven içinde hissedeceğim, rahatlayacağım bir yere ihtiyaç duymuştum. Turnelerimde ailemi, yuvamı çok özlüyorum. Düşünmeden, içgüdülorimle hareket et-

tim. no yaptığımın bilincinde değildim, özür dilerim.»

Qutncy hiç ses çıkarmadı, sabahlığının kuşağını tekrar sıkı sıkı bağladı. Başı önüne düşmüş, çıplak ensesi açıkla kalmıştı.

-O güzel saçlarına no yaptın?- diye sordu Joe Görünümündeki değişikliği ilk kez fark etmişti. -Neden kestirdin? Saçların o haliyle Öyle güzeldi ki...»

-Senaryonun bir parçasıydı bu da. Sizler, her şeyin amacınıza uygun yürümesinden başka bir şey düşünmüyorsunuz. Karşınızdaki insanın ne düşündüğünü sormadan, isteklerinize boyun eğmesini istiyorsunuz.»

Joc öfkeyle içini çekti. -Çok üzgünüm, bağış la -

-İkide bir özür dilomeyı bırak. Söylediğin hiçbir şeyde içten değilsin.»

■ Noden gerçekten duymadığım şeyleri söyleyeyim?- dedi Joe. aynı bitkin sesle, Cjuincy onun tam arkasında durduğunu hissediyordu. Fark edip çekilmesine fırsat kalmadan Joe eğildi, dudakları hafifçe çıplak ensesine dokundu. -Üzgünüm Cjuincy. inanmak ya da inanmamakta serbestsin.- dedikten sonra kapıya doğru yürüdü.

Quıncy arkasından baktı Her adım atışında vücudunun ne kadar bitkin olduğu belli oluyordu. Koyun postu kabanı kolundaydı. Kaslarının güçlükle iradesine uyabildiği uzaktan bile anlaşılıyordu. Onu harekete geçiren ateşli arzu söndüğünden, şimdi yine ilk geldiği zamanki ölümcül yorgunluk kalmıştı geriye.

•Gece burada kalsan daha iyi olacak galiba,-dedi Quincy. sesine ters bir ifade vermeye çalı-

şarak. Joe birden durdu, yüzünde büyük bir şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

•Kanepede uyuyabilirsin. Sana battaniye getiririm.- ~

•Sahi mi?- diye sordu Joe. Ama adımları gerisin geriye yönelmişti bile.

Kendini kanepeye attı, boylu boyunca u-zandı. Gözleri kapanıyor, gür-siyah kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Quincy iki battaniyeyle geri döndüğünde uykuya dalmıştı bile. Bir süre durup ona baktı. Başı hafifçe yana kaymış, kolunu, gözlerini ışıktan korumak İçin alnına dayamıştı. Birden içinde keskin bir acı duydu. Ona karşı, yüreğini sızlatan bir sevecenlikle yavaşça iki battaniyeyi üzerine örttü.

Cjuincy ışığı söndürerek dışarı çıktı, kapıyı kapattı. O sırada antre kapısı açıldı, Lilli içeri girdi, şaşırmış bir yüzle kardeşine baktı.

-Hâlâ ayakta mısın? Çoktan yattığını sanıyordum. Bu gece için gerçekten üzgünüm. Çalışmalar çok uzun sürdü. Mark istediğini elde etmeden, ölse kimseyi bırakmıyor.-

-Önemli değil,- dedi Quincy. Ablası oturma odasına yöneldiğinde, hemen önüne geçip onu durdurdu. -Odaya girme. Joe Aldonez kanepede uyuyor.»

•Ne dedin?-

Joe Aldonez kanepede uyuyor- tşin kötüsü, kızardığını hissediyordu Quincy.

-Ben de aynen öyle dediğini sanmıştım.- Lilli kardeşini kolundan çekip yatak odasına soktu, kapıyı kapatıp gözlerini Cjuincy'nin yüzüne dikti. -

Acaba bir açıklama yapabilecek misin, yok-ïa benim mi tahmin yürütmem gerekiyor?*

78

Cjuincy ablasının yüzüne bakakaldı. sonra yanaklarına ateş bastı, 'inşallah aklına... şey..,

unu-

«Jeton düştül- UUl kardeşinin haline bakıp-gülmeye başladı. -Yani sen ve Mr. Aldonez kanepimin üzerinde evcilik oynamadın ız ? -

-Hayır!- diye öfkeyle bağırdı Quincy. Bu arada eğer son anda kendini toparlamayı başarma-mış olsaydı, o ana kadar süreceği belli olan tutkulu sevişmelerini düşünmemeye çalışıyordu.

-Peki, burada ne işi var?-

•Çok yorgundu. Turne onu bitkin düşürmüş. Onuruna düzenlenen partiden kaçmış. Sanırım onların kendisini bulamayacağı bir yer olduğu için buraya geldi.-

•Onlar mı?-

- Yaşamını yönlendiren insanlar. Menajeri Bil-ly Grlffith gibi. Joe'nun söylediğine göre, kendisine hiç zaman ayıramayacak kadar yoğun bir çalışma temposu İçindo. Birden artık dayanamayacağını anlayıp kaçmış -

Lilli dikkatle kardeşinin yüzüne baktı. «Ve soluğu senin yanında almış.- dedi yumuşak, ama düşünceli bir sesle.

-Ne?- Cjuincy anlamamış gözlerle bakmaya çalıştı, ama dudaklanna belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı. Joo gerçekten onu aramış, bulmuş, ona

gelmişti. Bu düşüncenin yüreğini sıcacık bir mutlulukla doldurmasını engelleyemıkyordu,

Ablası dikkatle onu İncelemeyi sürdürüyordu. -İkinizin arasında ne var Quincy? Joo Aldonez zirvede bir yıldız, neden sığınmak için onca İnsan arasından gelip seni bulsun? Birbirinizi çok az tanıdığınızı sanıyordum. Yoksa benden sak-

ladığın bir şeyler mı var?-

-Elbette hayır!- diye diretti Quincy, ama ab-lasıyla göz göze gelmeye de cesaret edememişti.

-Yaşam sürprizlerle dolu.- diye mırıldandı Lil-II. -Seni iyi tanıdığımı sanıyordum. Görünüşe aldanmamak gerekirmiş.-

-Neden söz ettiğini anlamıyorum,- diye ters ters söylendi Cjuincy. -Yemek yedin mi? Sana bir şeyler hazırlamamı ister miydin?.

-Mark bizi yemeğe götürdü.- dedi Lilli. Yüzü birden değişmişti. -Nehir kıyısında bir balık lokantasına gittik. Yemekler nefisti.- diyerek uzun uzun esnedi. Yüzünde yorgunluğun izleri belirmişti. -Suyu sıkılmış limona döndüm. Haydi yatalım.»

Ertesİ sabah Cjuincy öyle ağır bir uykudaydı ki. Lilli onu şiddetle sarsınca ancak uyanabildi.

-Günaydın, uyuyan güzel. Neredeyse seni uyandırabilmek için bomba patlatmak gerekecekti,- Lilli başucundaki çay fincanını gösterdi. ■Çay yaptım. Benim hemen çıkmam gerekiyor. Bu sabah çalışmaya erken başlayacağız.»

Cjuincy esneyerek yatakta doğruldu. Bir an için önceki gece olanları unutmuştu. Fincana uzandığında birden aklına geldi, gözleri Irileşti. -Joel-

Ablası alaycı gözlerle ona baktı. «Uyandığımda gitmişti. Çok kibar bir konuk olduğunu söyleyebilirim. Battaniyeleri katlayıp bir kenara koymuş. Odayı da bir güzel toplamış. Bir daha sefere onu gördüğünde, istediği zaman gelip kanepemi kullanabileceğini söyle.»

Cjuincy düş kırıklığını gizlemeye çalışarak gü-80 **lümsedi. -Olur söylerim.- Hiç değilse kendisine veda etmek için biraz daha bekleyebilirdi.**

Lilli kardeşine yine aynı alaycı ifadeyle baktı. -Sana bunu bırakmış,- dedi fazlasıyla yumuşak bir sesle. Elindeki zarfı yatağa doğru atarak kapıya yöneldi. -Hoşça kal hayatım.» Odadan çıkarken kendi kendine yüksek sesle güldüğü Cjuıncy'nin kulağına kadar geldi.

Zarf: yatağının ayakucunda duruyordu. Quincy bir süre ürpererek zarfa baktı, sonra uzanıp aldı, tekrar yatağa girip heyecanla içini açtı. Kağıdın üzerinde, işlek, güvenli bir el yazısıyla tek bir cümle vardı. -Dün gece için teşekkür ederim.»

Yüzüne tatlı bir sıcaklık yayıldı. Joe iyi ki zarfı yapıştırmıştı. Bu notu kim okusa aklına başka şeyler gelirdi.

Çayını içtikten sonra, çabucak bir duş aldı, beyaz bir kot pantolon, üzerine de mavi yumuşak yünden bir süveter giydi. O sırada ısrarla, birkaç kez üst üste kapı çalındı.

Quincy gidip açtı. karşısında Brendan duruyordu.

-Merhaba Quincy.»

İlk önce gözlerine inanamadı Quincy. Ancak birkaç saniye sonra kendini toparlayabildi. -Burada ne arıyorsun?-

-Birkaç günlük bir tatil vereyim dedim kendi kendime,- dedi-Brendan. Ama tedirgin, kararsız bir hali vardı. -İçeri girebilir miyim?- Quincy onun içeri girmesi için geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı.

Brendan önden. Quincy arkadan oturma odasına girdiler. Brendan çok değişik görünüyordu.

Her zamanki derbeder is giysilerinin yerine, koyu renk bir takım elbise vardı üzerinde. Mavi ve beyaz çizgili gömleğinin yeni olduğu bir bakışta anlaşılıyordu.

Kuşkulu bir sesle sordu Qulncy, -Şimdi bana doğruyu söyle, buraya neden geldin?-

Brendan yalan söylemeye alışık değildi. Gözlerini ondan kaçırarak covap verebildi. -Neden kırk yılın bir günü kalkıp Londra'ya gelmeye-ylm?-

■Garip bir rastlantı da ondan. Yoksa annemle babam mı gönderdi seni?-

-Yo. hayır!- Bu kez Brendan, Quincy'nin gözlerinin İçine bakıyordu. -Geldiğimi bile bilmiyorlar.- Bu kez İnandı Cjuincy.

Ama yine de sıkıntılıydı. Brendan'ın dostluğundan hoşlanıyordu, ama kendisine göz kulak olmak için kalkıp peşinden Londra'ya gelmesi sinirine dokunuyordu. -Eğer buraya beni kötü kalpli aç kurtlardan koruma gibi bir düşünceyle geldiysen, ilk trenle dönebilirsin Brendan,- dedi asık bir suratla. -Ben tehlikede falan değilim.-

-Gerçekten değil misin?- diye sordu Brendan. kederli bir sosle. -Düşünüyorum da, tehlikede olsan bile bunun farkında olmayabilirsin. Sen Joe Aldonez gibi adamlarla başa çıkmaya alışık değilsin Quincy. O sana göre fazla deneyimli, feleğin çemberinden geçmiş biri. Amacına ulaşmada acımasız yöntemler kullanabilir.-

Cjuincy. onun sözlerine karşı çıkmaya, covabı yapıştırmaya hazırlanıyordu ki. birden Joenun ona nasıl tatlılıkla, yumuşaklıkla yaklaşıp, önce güven verdiğini, sonra ustalıkla adım adım ilerleyerek onu nasıl istediği noktaya getirmeyi ba-82

sardığını hatırladı.

-Onunla ilişkilerimi ayarlayabilecek durumdayım.- dedi gergin bir sesle. -Dönmeme yalnızca bir iki gün kaldı. Her şey de yolunda gidiyor.*

-Söylediklerinin hepsi, öncedon hazırlanmış sözler gibi geliyor bana,- dedi Brendan üzgün bir yüzle

-Saçmalama!»

• Karanlıkta kendi kendini yüreklendirmek için ıslık çalan birine benziyorsun.» diye ekledi Brendan. -Baban senin için kaygılanıyor.»

-Babam mı?- Cjutncy dikkatle Brendan'ın yüzünü araştırdı. -Kendisi mi söyledi?»

-Söylemesine gerek yok. Ne zaman arasam, bu yüzünden okunuyor.»

Cjuincy pencereye doğru yürüdü, gözlerini kalabalık caddeye dikil. -Belki de benim bu işten ne kadar sıkıldığımı anlamıştır. Derginin yazı işleri müdürünün beni bir çoban köpeği gibi önüne katıp gütmesine katlanamıyorum artık.-

-Saçın değişmiş.» dedi Brendan. görünümündeki değişikliği fark edip. -Çok güzel olmuş, sevdim.-

-Toşekkürler.- Cjuİncy ona dönüp gülümsedi. Her ne kadar kendisini korumaya muhtaç bir kız gibi görmosl Cjuincy'yi kızdınyorsa da. yine de Brendan'ın oralardan kalkıp onun için Londra" ya gelmesi bir incelikti.

. Cjuincy'nin kızgınlığının geçtiğini gören Bren dan'nın yüzü birden aydınlanıverdl. -Bana Londra'yı gezdirmek istemez miydin? Bir yerde öğle yemeği yerdik.»

Quincy bir an duraksadı. Gözlori Brendan'ın arkasındaki kanepeye kaydığında yüreğine bir

acı saplandı. Belki de Brendan haklıydı Belki de o gece Joo onu baştan çıkarmak için yorgunluğunu özellikle abartmıştı. Gerçeği nereden bilebilirdi? Joe Aldonez'i henüz tanıyabilmiş değildi. Kendisininkinden çok farklı bir ortamdan gelmiş bir yabancıya güvenmek için aptalın teki olmak gerekirdi.

Sonunda başını salladı. -PekAla, gidip hazırlanayım. Nereye gitmek isterdin?»

-Hava çok güzel, nehlrdo bir gezinti yapabiliriz.-

-Oldu. Gerçekten iyi fikir Vapurlar Charing Cross rıhtımından kalkıyor ■

Evden çıktıklarında hava gerçekten güzeldi. Gökyüzü masmavi, ağaçlar sanki bir gecede canlanmış gibi yomyeşil, gür yapraklarla donanmıştı. Charing Cross'a kadar nehir kıyısı boyunca kıvrıla kıvrıla uzanan yolda yürüdüler. Quin-cy. Brendan'a Londra'da geçen günlerini, fotoğraf makinesi karşısında çektiği sıkıntıları anlattı.

Charing Cross'tan vapura binip güvertede oturdular. Nehir boyunca ilginç yerlerin çoğunu bildiklerinden turistlere açıklamalarda bulunan rehberin anlattıklarını dinlemediler. Yalnız, eski rıhtıma geldiklerinde. Cjuincy rehbere kulak kabarttı. Eskiden, idama mahkûm korsanların rıhtıma nasıl zincirlerle bağlanıp, sular yükseldiği zaman boğulmaya terk edildiklerini tüyleri ürpe-rerek dinledi.

Vapur, geziyi tamamlayıp bir saat kadar sonra Charing Cross'a döndüğünde, serin hava Cjuincy'yi canlandırmış, yanakları al al olmuştu. Trafalgar meydanındaki tanınmış bir lokan-

taaa yemek yediler. Kahvelerini İçerlerken Quin-cy. Brendan» a nerede kaldığını sordu. «Regent* Park yakınlarında küçük, sakın bir otelde,- dedi Brenaa.ı.

Qulncy saatine baktı. -Eve dönmeliyim. Carmen osier ogıeaen sonra beni arayacaktı.-

Lokantadan çıktılar. Brendan o sırada önlerinden geçmeKıe oıan bir taksiyi durdurdu. Qulncy arabaya binmek İçin biraz fazla acele edince, kalasını fena halde kapıya çarptı. Çözlerinin önünde milyonlarca yıldız uçuşuyordu. Koltuğa yığılıp acıyla başını tuttu. Arabaya binip şoföre adresi söyledikten sonra Brendan telaşla başına bakıp iyi olup olmadığını sordu.

-İyiyim.- dedi Quincy. Ama başı o kadar çok acıyordu ki bir süre konuşamadı.

Eve geldiklerinde Brendan indi. Quincy'nin arabadan çıkmasına yardım etti. Kolunu beline dolayarak ona destek olmaya çalıştı.

-Bir süre uzanıp dinlenmen gerek, başa gelen darbeler her zaman tehlikelidir, Çok kötü çarp-
ton.»

Apartmana girdiklerinde. Quincy'nin başı yeniden zonklamaya başlamıştı. Hafifçe sendeleyince Brendan onu daha sıkı tuttu, kendine doğru çekti. Quincy ona yaslandı, yüzünü kaldırıp teşekkür edercesine gülümsedi. Ama birden Bren-dan'ın yüzü değişmişti. Quincy de onun baktığı yöne doğru gözlerini çevirince soluğu tıkandı. Karşısında öfkeden kararmış bir yüzle Joe Aldo nez duruyordu.

-Sabahtan beri hangi cehennemdeydin?'

BEŞİNCİ BÖLÜM

Joe'nun rengi kaçmış dudakları arasından bir tokat gibi çıkan bu soru Üzerine Quincy bir an hiçbir şey söyleyemedi Ama çok geçmeden kan beynine sıçradı, öfkelonmo sırası ona gelmişti. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı

-Bana böyle bağırma cesaretini nereden buluyorsun? Sen kendini ne sanıyorsun? İstediğim zaman, istediğim yere giderim İtirazın varsa söyle, anında her şeyi bırakıp çöker giderim.-

Joe ona doğru bir adım altı -Bana bak ..-

•Hayır.- diye araya girdi Brendan. Cjuincy'yı arkasına alıp Joe'nun karşısına dikildi -Sen buna bak Mr. Aldonez Onun üzerine yürümeye kalkarsan, karşında boni bulursun! >

Joe'nun. sesini tehlikeli bir biçimde, fazlaca yumuşatarak, -Yok canım, öyle mi*»- dediğini duyunca Cjuincynin sırtından aşağı soğuk tor bo şandı. Joe avının üzerine atlamaya hazırlanan bir pantere benziyordu.

-Cjuincy sana hesap vermek zorunda değil. Hor şeyden önce senin malın değil.- dedi Brendan.

-Peki. ya senin"1- dedi Joe yine aynı. tehdit edici yumuşak sesle.

Brendan bir an tereddüt etti. ama yalnızca çok kısa bir an. -Eğer sevgilim olup olmadığını sormak istiyorsan, seni İlgilendirmez, ama evet!-

Quincy birden ırk ildi. yalanlamak istedi, ama 86 söyleyecek söz bulamıyordu.

-Yaa, demek Öyle?. Heceler Joe'nun birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından tüyler ürpertici bir tıslama gibi çıkmıştı.

-Beni neden görmek istedin?- diye sordu Quin-cy.

-Bugün salonda konser provamız vardı. Car-men senin de gelmenin, birlikte resimlerimizin çekilmesinin İyi olacağını düşünmüştü. Ama or-talarda yoktun, ablan bile nerede olduğunu bil-miyordu.-

-Ablam Brondan gelmeden önce çıkmıştı. Ayrıca Carmen beni öğleden sonra arayacağını söylediği için Brendan gelince sabah bir gezintiye çıkmamızda sakınca görmedik.-

• Buraya bizim reklam işimizle ilgili olarak geldin. Senden biz sorumluyuz, babana söz ver-miştik. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolunca ne kadar merak edeceğimizi düşünmedin mi?»

•Aklıma gelmemişti,- diye kabul etmek zorunda kaldı Quincy. -Özür dilerim.-

•Bir not bırakmalıydın hiç değilse.- Joe hâla öfkesini alamamıştı. -Kimseye hiçbir şey söyle-meden, bir haber bile bırakmadan başını alıp gitmek, sorumsuzluğun ta kendisi!»

Brendan'ın da sabrı taşıyordu. -Kes artık Joe Aldonez. Pireyi deve yapıyorsun.»

-Sana fikrini soran yok!» Geniş omuzlarıyla meydan okur gibi ona döndü Joe.

-Olsa da olmasa da ben söylüyorum!- diye cevabı yapıştırdı Brendan.

•Hiç zahmet etme. Parlak fikirlerini kendine sakta!-

•Benimle böyle konuşmaya devam edersen...»[87]

Joe ona doğru hafifçe eğildi, kotu kötü sırıtarak. -Ne yaparsın?- dedi. -Ağzını burnunu kırarım!» -Söylemesi kolay.»

Brendan kıpkırmızı kesildi. -Seni...» Sözünü bitirmeden Joe'nun üzerine atladı Ama Joe'nun tepkisi gözle görülemeyocek kadar hızlı olmuş. Brendan goriye doğru uçarak arkasındaki duvara çarpmıştı Cjuincy bir çığlık atarak Brendan'a koştu.

-Seni canavar başı kanıyor!- diye haykırdı Cjuincy. Brendan toparlanıp ayağa kalktığında, kafasının arkasında hafif kan vardı

-Ne yapmamı isterdin? öylece durup yumruğunu suratıma yapıştırmasını mı bekleseydim?-

•Ne iyi olurdu!.

•■Kusura bakma ama ben mazohıst değilim.»

•Ben sana no olduğunu söyleyoyim.- diye parladı Cjuincy. -Kabadayının tekisin! Brandandan çok daha güçlü olduğunu biliyordun, istesen onu tek kolunla bile yere yıkabileceğini biliyordun, değil mi?» Söyledikleri kendi kulağına ulaşınca dehşet içinde, ağzı açık, kalakaldı Brendan'a baktı. Brendan bembeyaz kesilmişti. O anda Cjuincy dilini koparmak istedi. Kendi sözleri onu. Joe'nun yumruğundan daha fazla yaralamıştı.

-Teşekkürler.- dedi Brendan. kaskatı. -Brendan. ben. -

Ama Brendan kapıdan fırlamıştı bile. Cjuincy ne kadar düşüncesizce konuştuğunu bilmenin keskin vicdan azabıyla onun peşinden koştu.

Tam kapıdan çıkıyordu ki. Joe onu kolundan tuttu. -Nereye gidiyorsun?-

-Brendan'la konuşmam gerek. Böyle bir şeyi 88

nasıl söyleyebildim? Zavallı Brendan. çok kırıl dı -

-Zavallı Brendan kendi başının çaresine bakar.- dedi Joe ve onun çırpınmasına aldırmadan sürüklercesine ablasının dairesine doğru götürdü. Quircy bir yandan -Bırak benli- diye hay-kırarak kendini kurtarmaya çalıştı.

-Bırakmayacağım. Sana söyleyecek bir çift sözüm var.-

Paltosunun cebinden kapının anahtarı düşünce, Joe bir eliyle Quincy'yi tutarken, Öteki eliyle de anahtarı aldı. kapıyı açtı.

Joe. Cjuincy'yl içeri itip kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak, kollarını kavuşturdu. Yüzünde, ölkesihi çıkarmış bir İnsanın rahatlamış gülümsemesi vardı.

-Bu ne cüret?- diye soludu dişlerinin arasından Quincy.

-Londra'da bulunduğun sürece başını alıp gitmeni istemiyorum. Her an nerede olduğunu bilmeliyiz. Hepsinden önemlisi, erkek arkadaşın buralarda dolaşmasın!-

-Buna hakkın yok!-

-Hem de nasıl var. Seni basına, bana tutkun hayranlarımdan biri olarak tanıtırken, sevgilinle dolaşman nasıl karşılanır acaba, hiç düşündün mü?.

-Sana tutkun ha? Carmen. dergisine böyle yalanlar yazabileceğini düşünüyorsa yanılıyor. Derhal eşyalarımı toplayıp dönüyorum.-

-Çok geç canım,- dedi Joo, buz gibi bir sesle. •Basın çoktan seninle İlgili haberlerle çalkalanıyor. Yoksa okumuyor musun?-

Cjutncy rüyada gibi döndü, ağır ağır oturma odasına yürüyerek bir koltuğa çöktü. Peşinden

geıen joe gözlerini ondan ayırmadan yürüdü tam önünde durdu.

•öuna nasıl izin verirsin?- diye fısddadı acılı bir sesle Quincy. 'Beni aptal yerine koydunuz.»

'Hem de birçok bakımdan,' diye içinden ekledi. Joe sürekli kendisini çevreleyen parlak bir spot ışığının altında, yapay bir dünyada yaşıyordu ve Quincy de farkında olmadan, saflıkla bu aunyanın İçine çekilmişti. Kendi davranışları, tepkileri her zaman içten ve doğaldı. Oysa Joe nun her davranışı, her hareketi hesaplıydı. Çünkü sürekli olarak izlendiğinin, üzerindeki milyonlarca gözün her zaman bilincindeydi. Yaptığı her şey, tüm yaşamı bir gösteriden ibaretti. Hiçbir sözü, hiçbir davranışı İçten değildi, gerçek değildi Quincy apartmanın içinde kendilerim seyreden kadının farkında olmadığını sanmakla aptallık etmişti. Joe Aldonez üzerine çevrilmiş gözlerin her zaman farkındaydı.

Joe'nun kaşları çatıldı, yüzü değişti. -Saçmalama. Kimse seni aptal yerine koymuş değil Basın seni sevimli, güzel bir kız olarak tanıttı.-

-Hepsi sahte!- diye bağırdı Quincy. Joe'nun kaşları daha da çatıldı. -Aynı senin gibi!- Quin cy arlık öfkeden kendini denetleme yeteneğini tümden yitirmişti.

-Teşekkürler.- dedi Joe. derinden gelen, buz gibi bir sesle. -Demek benim için böyle düşünüyorsun.-

■Oyle değil misin? Senin varlığın bile gerçek değil. Yalnızca halkla ilişkiler uzmanlarının yarattığı, allayıp pulladığı göz alıcı bir biblosun.-

Joe'nun kapkara gözleri, onu dinledikçe birer 90 **buz parçasına dönüşüyordu. Ona doğru yaklaşarak omuzlarından tuttu, kaldırdı.**

Cjuincy. -Bırak benil- diye ondan kurtulmaya çalıştı, ama Joe onu şiddetle sarsarak durdurdu. Yüzündeki ifade Quincy'nin yüreğini ağzına getirmeye yetmişti.

■ Yo Cjuincy. Sen söyloyeceglni söyledin. Şimdi sen beni dinleyeceksin Reklam için yapılan bütün bu saçmalıklardan, kendime ait bir özel yaşamdan yoksun olmaktan, kitlelerin boğucu baskısından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bunlara yalnızca oyunun zorunlu bir kuralı olarak katlanıyorum. Benim hoşlandığım tek şey. şarkı söylemek, bunun için de çok çalışıyorum. Ve müziğin gerçek amacının, zaman zaman boğucu bir baskı haline gelse bile bu kitlelere ulaşabilmek olduğunu sürekli kendi kendime hatırlatıyorum. Onların neden böyle davrandıklarını ne için bağırıp çağırdıklarını, çığlık attıklarını da anlamaya çalışıyorum. Ve nedonler senin sandığın kadar basit de değil. Yaşadığımız dünya çoğu insan İçin tümüyle renksiz, dertlerle, sorunlarla dolu bir dünya. Bu ülkede ve Amerika'da kaç milyon işsiz var. biliyor musun' Eğer yaşam, günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü, senenin elli iki haftası dümdüz, bomboşsa. küçücük bir mutluluk pırıltısı bile önemlidir. Eğer benim müziğim onların yaşamına biraz olsun renk getiriyorsa, bu benim için onurdur.-

Cjuincy taş kesilmiş dinliyordu. Onu öyle kıpırdamadan durmaya zorlayan, omuzlarından sımsıkı kavrayan elleri değil, alçak ama sert sesindeki hiç beklemediği yoğun duyarlılık, bakışlarındaki derinlikti. Joe şimdi rol yapmıyordu.

•Annemin ispanya'dan geldiğini söylemiştim. Amerika'ya geldiği yılı biliyor musun? 1939.»

-1939?- diye bilinçsizce tekrarladı Cjuincy.

•Evet- Yani Avrupa'da savaşın patladığı yıl. Annemin ailesi İspanya'da iç savaşın dehşetini yaşamış. İki erkek kardeşi oldurulmuş, çiftlikleri yakılmış yıkılmış. O sırada annemin Kaliforniya' da yaşayan halası biletini gönderip onu yanına aldırmış. Halasının çiftliğinde bir sûre çalışuk tan sonra kadın olmuş ve çiftliği satılmış, annem de işsiz kalmış. Daha korkuncu aç kalmış Cjuincy. Eğer babamla tanışmasaydı sonu ne o-l lıırdu, Tanrı bilir. Birbirlorino Aşık olup evlenmişler. Ama annem Amerika'dakl ilk iki yılını hiçbir zaman unutmadı.»

«Korkunç bir şey.- diye mırıldandı Cjuincy. -Kaç yaşındaymış o zaman?»

•On yedisinde Amerika'ya gelmiş, yirmisine gelmeden de babamla evlenmiş. Annem bizlere hep, dünyadan ne koparabileceğimiz değil, ona ne katacağımızın önemli olduğunu öğretti. 'Şans-lıysan, şansını başkalarıyla paylaşacaksın, ağaçtan ellerine bir elma düşse, yarısını başkasına vereceksin.' derdi bize.»

•Biz mi?-

•Evet, kardeşlerim.-

•Senden büyük mü, küçük mü?»

• En büyükleri benim. Sonra evli olan kız kardeşim Juana gelir. Ondan sonraki Maria'dır. En küçüğümüz ise, portakal bahçelerinde babama yardım eden Tony'dir. O toprağa ben do çok para yatırdım. Kocaman bir çiftlik oldu şimdi. Müziği bırakınca ben de portakal bahçelerine çekileceğim.-

Quıncy onu ailesiyle birlikle, evinde hayal etmenin verdiği hazla öyle kendinden geçmiş, büyülenmiş gibi

dinliyordu ki. kapı çalındığında yüreği ağzına gelerek sıçradı.

Gelen Carmen'di. Karşısında Joe'yu görünce yüzünde iğneleyici bir şaşkınlık ifadesi belirdi. • Vay vay.,. Seni burada görmek ne sürpriz!- dedi. Cjuincy'yl de öyle bir süzdü ki. sanki bir erkeğin onda ne bulabileceğini morak oder gibiydi. Sonra hemen saldırıya geçti. -Bir daha böyle ortadan kaybolma oyunları sahneleme, olur mu (atlım, epeyce başımızı ağrıttın.*

Ouincy tam ağzının payını vermek için derin bir soluk almıştı ki. Joe araya girip, ondan kahve yapmasını rica etti.

Oturma odasına bitişik olan mutfağa geçerken Joe arkasından kapıyı kapatınca. Ciuincy'nin sinirden tüyleri diken diken oldu. Besbelli kendisinden gizli bir şeyler konuşacaklardı. Onuruna dokunmasa, eğilip anahtar deliğinden onları dinleyecekti Bir tekme patlatmamak İçin kendini zor tutarak, kapıya yiyecekmiş gibi baktı. Biraz sonra Carmon'tn tiz sesi yükseldi.

-Küçük Miss Jones'a biraz daha çekici görü-nemez misin canım? Azıcık aklını kullansana. Onunla işimiz bltone kadar gözünün senden başka kimseyi görmemesi İçin tüm çekiciliğini, ustalığını kullanmalısın.-

Ouincy'nln eli ayağı kesildi, bitkin bir halde yatak odasına yürüdü. Bütün olanı biteni Car-men özetlemişti işte! Joe'nun kendisine karşı gösterdiği ilgi. söyledikleri, yaptıkları bu amaca yönelikti demek! Ama Ouincy yine de emin olamıyordu. Ailesinden, müziğe bakış açısından soz

ederken bütün o içten sesi. yüzü. gözleri, hepsi oyunun birer parçası olabilir miydi? Ne zaman yalnız.kalsa onu düşünmekten, ona İlişkin düşler kurmaktan kendini

alamıyordu. Ama onu ne kadar tanıyordu? Söylediklerinde dürüst müydü?

Az sonra fotoğrafçı geldi. Kahvelorini içtikten sonra Joe ile birlikte çeşitli pozlar verdirdiler, sayısız resim çektiler. İşleri bitince ilk önce Joe gitti, sonra da Carmen'le fotoğrafçı.

Ouincy ölü gibi bir koltuğa çöktü. Kafası, duygulan, düşünceleri karmakarışıktı.

Bir saat kadar sonra Brendan telefon etti. Cjuincy onun sesini duyar duymaz kekeleyerek, bin dereden su getirerek özür dilemeye başladı.

-Brendan... çok üzgünüm. Seni kırmak istemedim. Söylediklerim doğru değildi.-

-Yo. doğruydu, tik başta beynimden vurulmuşa döndüm, ama kızmak gerçeği değiştirmez ki. Joe Aldonez'in benden daha yapılı, daha güçlü olduğunu nasıl yadsıyabilirim? Buldozer gibi bir adamla döğüşemeyeceğim de çok açık.»

Ouincy güldü. Rahatlamıştı. -Seni kırdığımı düşünüp, öyle üzüldüm ki...»

-Kırılmaktan çok üzüldüm.- diye itiraf etti Brendan. -Bu bana ders olsun. Bir dahaki sefere ona arkadan saldınp sopayla kafasına vurmayı deneyeceğim.-

Ouincy neşeyle gülmeye başladı. Brendan'ın kendisini alaya alabilecek, zayıf yanlarına gülecek kadar olgun olması her zaman hayran olduğu, saygı duyduğu bir Özelliğiydi.

-Brendan,- diye daha ciddi bir sesle konuyu değiştirdi. Güç geliyordu, ama söylemeliydi. -Bu-

04

rada seninle görünmemi istemiyorlar.»

uıendan o ana a paııayıverdi. -Umurumda değil! Onlar demekle Joe Aldonez'i kastediyorsun, üogıı mi? Beni senin yanında gördüğü zaman nasıl

çileden çıktığı hâlâ gözlerimin önünde Sana çakışlarını aa hiç beğenmedim zaten!»

Quincy neredeyse merakla, 'Nasıl bakıyordu?' diye soracaktı, ama güçbela kendini tutabildi. Brendan, Joe'nun gözlerinde, kendisinin görmediği bir şeyi mi görmüştü, yoksa kıskançlık onu yanıltıyor muydu? Ama yine de yüreğinin heyecanla çarpmasına engel olamadı.

Brendan daha yumuşak bir sesle devam etti. -Soni zor durumda bırakmamak için, Londra'da kaldığım sürece senden uzak duracağım. Ama lütfen dikkat et, seni etkilemesine izin verme Joe Aldoncz gibileri kamuoyunda yaratılan imgelerine kendilerini de kaptırırlar ve bir dünya rekoru kırma hırsındaki sporcular gibi skorlarını sürekli yükseltmeye, elde ettikleri kadınların sayısını sürekli artırmaya çalışırlar. Bu onların kendi kendilerini tatmin aracıdır. Seni de listesine katmasına izin verme.»

Birbirlerine veda edip telefonu kapattıktan sonra Quincy orada hareketsiz kalıp uzun süre düşündü. Brendan'ın söyledikleri, kendi kuşkularına çok yaklaşmıştı. Joe'nun kendisine gösterdiği ilgi, bir koleksiyoncunun sürekli daha fazlasını elde etme tutkusundan kaynaklanıyor olabilir miydi? Bu iğrenç olasılığı hiç aklından çıkarmayacak, onun listesine kendisini de katmasına izin -vermeyecekti. Bunu Joe da anlamalıydı.

A L T I N C I   B Ö L Ü M

Birden koca bina çığlıklarla, dalga dalga yük selip alçalan uğultu halinde haykırışlarla sarsıl maya başladı. Göz kamaştırıcı ışıklar altında
Joe sahneye yürüyordu. Yüzlerce, binlerce kol dalgalanan bir orman gibi ona uzanmıştı.

İngiltere'de yılın müzik olayı olarak nitelenen Joe'nun Londra'daki büyük konserini izloyebile ceği Cjuincy'nin aklına bile gelmemişti. Biletler satışa çıkar çıkmaz tükenmiş, karaborsaya düş müştü. Carmen onu konsore götüreceğini söyle diği zaman Cjuincy heyecandan birkaç dakika konuşamamışu.

işte şimdi sahne gerisinde, görevlilerin hiç kıj pırdamadan durması gerektiğini söyledikleri yerde oturmuş. Joe'nun ilk parçasını, yan taraf-I tan izliyordu. Seyircilerin arasına oturtulmama sının ve kocaman siyah gözlük takmasının nede nini Carmen açıklamıştı. -Eğer tanınırsan. Joe nun hayranları üzerine saldırır. -Gözleri iyice dönmüş birkaçı saçını başını bile yolabllir.-

Quincy için bu konser Joe'nun gerçek yaşamı nın bir aynası olmuştu. Olağanüstü etkileme gü cüne, kitleleri harekete geçiren büyüleyici çekici ligine karşın, karanlıkta simsiyah görünen bu] uçsuz bucaksız insan denizinin karşısında üze rine düşen mavi beyaz parlak ışığın altında J öylesine küçük ve öylesine yalnız duruyordu ki..

Sarkışını söylerken kısa bir süre İçin dinen isterik çığlıklar, haykırışlar. Ikl parça arasında zincirlerinden boşanıyor, tek başına, kendi yalnızlığı içinde güçsüz, o korunmasız insan gövdesine amansız bir fırtına gibi çarpıyordu.

Konserin sonlarına doğru Cjuincy. Joe'nun esmer timinin ter içinde pırıl pırıl parladığını. sırılsıklam olmuş ipek gömleğinin vücuduna ya piştiğini görebiliyordu Ondan sürekli bir şeyler isteyen aç bir kalabalığa, sahip olduğu her şeyi veren bir İnsandı o anda Joo. Konser programı bitmiş, ama seyirciler onu bırakmıyor. Joe sahneden çekildikten sonra, dinmeyen çığlıklar ve haykırışlar arasında bir parça

daha söylomek için tekrar dönüyordu. Son bir kez daha çıkıp bir parça söyledikten sonra seyirciler üniformalı güvenlik görevlilerinin denetiminde salonu terk etmeye başladılar

Az sonra Carmen, Billy Crıffith ve bir grup insanla birlikte Joe'nun soyunma odasındaydılar Joe bir duş aldıktan sonra üzerine siyah bir bornoz giymiş, elinde bir viski bardağı çevresinde-kilerle konuşup şakalaşıyordu Ama gözlerinden de yorgunluk akıyordu.

Quıncy odada bir sürü insanın gürültüsünden kaçıp bir köşeye sığınmış, sessizce oturuyordu Başını duvara dayayıp konuşmaları dinlemeye koyuldu. Oda çok kalabalık, havasız ve oldukça sıcaktı. Giderek bir uyku bastırdı, gözleri kapanıyor, vücudu gevşiyordu

Gözlerinin önünde Joe ışıklar altında hâlâ şarkı söylüyor, müziğin eşliğinde ince uzun gövdesi ağır ağır sallanıyordu.

■ Quincy! Uyanl-

Joe'nun sesi, gördüğü düşün bir parçası gibiydi, uykusunda hafifçe gülümsedi.'Ancak Joe'nun parmakları yanağını ok sadığı zaman uyanabildi. Joe'nun dikkatle kendisine bakan gözleriyle karşılaştığında birden canlanıverdi. Soyunma odası tümüyle boşalmış, ikisi yalnız kalmıştı. Joe'nun gözlerinin altında yorgunluğun izleri olan mor halkalar vardı.

-Ötekiler nerede?- dedi Quincy. Bir saatlik derin uykuda ayakları uyuşmuştu, binlerce iğne batıyordu sanki.

-Hepsi gitti.'- dedi Joe, yorgun bir sesle. -Car-men birazdan seni binadan kazasız belasız çıkarmaya gelecek. Korkmazsın, değil mi?-

-Sen ne yapacaksın?-

-Ben biraz daha kalacağım. Hepsi çekilip gittikten sonra çıkabilirim.-

Az sonra Carmen geldi. O bile yorgun görünüyordu. Cdadan çıkarlarken. Joe kısa bir süre Cjuincy'nin elini tuttu. O birkaç saniyolik dokunuş, genç kızın içine sıcak bir güven duygusu veren bir kıvılcım gibiydi.

Gözlerinde koyu renk gözlük, başında eşarp, binayı kuşatan, itişip kakışan birbirini yiyen çılgın kalabalığı yarmaya çalışırken Cjuincy bu insanların yoğun baskısından dehşete düştü.

Arabaya bindiklerinde, -Korkunç bir şey.- diye söylendi.

■Zamanla alışılıyor.- dedi Carmen, kayıtsızca omuz silkerok.

Eve döndüğünde Ulli çoktan yatmıştı. Cjuincy de soyunup yatağa girdi. Sabaha kadar hep aynı kâbus, kalabalık salon, korkunç çığlıklar, ileriye doğru uzanmış kollar, uykularını böldü. Her

defasında uyanıp ablasının düzenli soluklarını dinliyor, rahat uykusuna imreniyordu. Konserlerinden sonra Joe uyuyabiliyor muydu acaba?

Ertesi sabah geç saatlere kadar uyudu. Uyandığında Lilli gitmişti. O gün, Londra'daki son günüydü. Gece Joe ile birlikle yemek yedikten sonra bir gece kulübüne gideceklerdi.

Zil çaldığında zonklayan başını tutarak ayaklarını sürüye sürüye kapıya gitti. Karşısında son derece şık giyinmiş bir halde Carmen Lister duruyordu.

Cjuincy'yİ kısaca selamlayıp hızla içeri daldı, bir yandan da konuşuyordu.

•Bu geceye seni hazırlamak için yapılacak çok işimiz var. Güzellik salonuna gideceğiz, saçların, makyajın, manikürün yapılacak. Gece boyunca sürekli fotoğraf çekeceğiz. Çok iyi olmalısın.- Bir süre susup sabırsızlıkla Quincy'ye baktı? «Ee? Hazır değil misin? Sende zaman kavramı denen şey yok mu? Biraz acele et.-

Carmen onu. neredeyse sürükleyerek güzellik salonuna götürdü, yine ilk gittiği gün saçlarını yapan adamın hünerli ellerine terk etti. Başka zaman olsaydı, Quincy bu İlginç serüvenin tadı nı çıkarabilirdi. Ama Carmen'in tıtii. huysuz bakışları altında değil tat çıkarmak, bir ;şkence gi bi katlanıyordu tüm işlemlere. Kadın hor davranışı, her sözü. her bakışıyla bir yaban çiçeğinden nadide bir gül yaratmak için çetin bir uğraş verdiğini belirtmek ister gibiydi.

Giyeceği elbiseyi de o seçmişti. Böylesine cüretli bir elbise giymeye Cjuincy hiçbir zaman cesaret edemezdi. Aynaya baktığında saç dipleri ne kadar kızardı. Bu halde sokağa adımını atamazdı. Kendini düpedüz çıplak hissediyordu. LU-

îı odaya girip de onu görünce olduğu yerde kaldı, uzun bir ıslık çaldı.

•Gözlerime inanamıyorum!-

Quincy yalvaran gözlerle ablasına baktı. -Ben bunu giyemem Ulli. Kendimi fazlaca meydanda hissediyorum.-

Vücudunu sımsıkı saran esnek, beyaz krep kumaştan yapılmış elbisenin askısız olan ust kısmı, göğüslerini neredeyse tümüyle açıkta bırakıyordu. Siyah ve lamo karışımı tulden, saç örgüsü biçiminde ince bir bant göğsünü çevreliyor, belini de aynı kumaştan ince bir kemer süslüyordu. Elbisenin, bileklerine kadar İnon etekleri zarif kalçalarını vo uzun bacaklarını sarıyordu.

Ouincy aynadaki görüntüsünü tanımakta güçlük çekiyordu. İnce bantlı lame ayakkabıları İle e'bise. onu olduğundan da uzun boylu göstermiş, küçük dalgalar halinde kat kat kesilmiş kısa saçlan. yüzünün İnce ve biçimli kemik yapısını iyice belirginleştirmişti. Koyu renk rimelle boyanmış gür kirpiklerin çevrelediği yemyeşil iri gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu. Bütün olarak son derece zarif, seçkin bir havası vardı.

•Bırak tedirgin olmayı,- diye azarladı kardeşini Ulli. «O kadar güzelsin ki!.. Bu müthiş bir elbise. Bu gece olay yaratacaksın.-

•Ben olay falan yaratmak istemiyorum!-

•Geri zekalılık etme! Yapman gereken tek şey burnunu havaya kaldırmak, alabildiğine soğukkanlı olup. bir prenses kadar kendine güven duymak. Böyle yaparsan, her şeyin üstesinden gelirsin.»

•Sen gözlerin üstünde olmasına alışıksın, ama 100

ben değilim •

-İnsan her şeye alışır, merak etme. Joe Aldo-nez seni nereye götürüyor?-

Quincy. -Ritz,» deyince, Lllli uzun bir ıslık daha çaldı. Gözleri heyecanla parlamıştı.

«Orasını ben de görmek isterdim.»

■ Fotoğraflarımızı bol bol göreceksin,- dedi Quincy yüzünü ekşiterek. -Carmen Lister ile bir fotoğrafçı bütün gece peşimizi bırakmayacak.-

■Aman ne romantik!- dedi Lilli yüzünü buruşturarak. -Mum ışığında baş başa bir yemekten çok, eğlenceli bir sirke benzeyecek bu geceniz, desene...»

O sırada kapı çaldı ve Cjuincy kaskatı kosll-di. -Onlar,- diye fısıldadı yumruklarını sıkıp.

Lllli -Ben açarım,- diyerek koştu. Sonra birden durup döndü, kardeşini yanağından öptü -Unutma, çok güzelsin.- dedi.

Lilli kapıyı açmaya giderken. -Teşekkürler Ul-li.- diye mırıldandı Cjuincy. Bu gece gerçekten yüreklendiıilmeye ihtiyacı vardı.

Dışardan Cermen'in tiz sesini duyunca isteksiz isteksiz odadan çıktı. Kapıda belirdiği sırada Joe kaşları çatık, bir şeyler konuşuyordu. Cjuın cy'yi görünce kaşları düzeldi, yüz çizgileri sanki taşlaştı. Ne düşündüğünü, nasıl bir duygu içinde olduğunu anlamak olanaksızdı.

• İşle Cjuincy de geldi,- dedi Carmen. -Haydi Joe, çiçekleri vor.-

Joe jelatine sarılmış kutuyu uzatınca, Cjuincy otomatik bir hareketle kutuyu aldı ve o anda bir flaş genç kızın gözünde patladı.

-Çiçekleri çıkar.- diye buyurdu Carmen. -Joe. birini Cjulncy'nln göğsüne iğnele. Güzel bir re-

sim o.ut

Quincy beceriksizce kutuyu açmaya çalışırken Joe eğildi, kutuyu açıp içinden bir orkide çıkardı, elbisesine takmak üzere Cjuincy'ye yaklaştı. Çiçeği iğnelemek için elbisesinin göğsünü tuttuğunda, Quincy gözlerini yere indirdi, kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Parmaklarını çıplak teninde hissettiği zaman bütün vücudu buz kesmiş, soluk almaktan korkarcasına hareketsiz duruyordu. Joe o kadar yakındı ki. vücutları hafifçe birbirine dokunuyor. Cjuincy onun soluk alıp verişlerini duyabiliyordu. Kirpiklerinin arasından Joe'nun o gece ne kadar şık ve zarif olduğunu fark etti. önü dantel kırmalı beyaz gömleği, kusursuz koyu renk takım elbisesiyle on seki zinci yüzyıldan çıkagelmiş bir soyluyu andırıyordu.

-Araba dışarda bizi bekliyor.- diye hatırlattı Carmen. O sırada Joe da çiçeği Cjuincy'nin göğsüne iğnelemiş, gen çekilmişti.

•İyi eğlenceler.- dedi ulli. belli belirsiz, gizli bir alayla. Cjuincy tam çıkarken ablasına, boğulmak üzere olan bir insanın yalvaran gözleriyle baktı.

Joe bu bakışı yakalamış, düşünceli bir ifadeyle kaşlannı çatmıştı. Apartmandan çıkarken özellikle Carmen İle fotoğrafçının biraz gerisinde kalarak Cjuincy'ye eğildi. -Nen var? Sinirli misin?-

Cjuincy yan gözle ona baktı. -Hem de nasıl! Fotoğrafçı bütün gece başımızda mı olacak?-

•Carmon'le konuşurum, merak etme..

Sokak lambasının altında mavi metalik, lüks bir araba, başında da üniformalı bir sürücü bekliyordu. Sürücü onlan selamlayarak arabanın

kapısını açtı.

Araba Ritmin Önünde durduğunda Quincy ha-i'if hafif çiselemoye başlayan bahar yağmurunda titrek ışıkları yanıp sönen, caddeleri sokak lambalarının sarı ışığında pırıl pırıl parlayan Pic-cadılly'ye baktı Gözleri çevresinde gezinirken Joe'nun sıcacık parmaklan kolunu tuttu, onu otelin girişine yöneltti.

Quincy sinirleri alabildiğine gergin, otolin merdivenlerinden çıktı. Yemekten önce Palm Court udi verilen bara yöneldiler. Quincy, salonu daha da geniş gösteren dev aynalarda yansıyan damarlı pembe mermer sütunları, büyük saksılar içindeki palmiye ağaçlannı ve ince altın yapraklı süslemeleri ile birden kendini Edward döneminin görkemli havasında buldu. Şef garson onları geniş bir tebessümle karşıladı, salonun arkalarındaki bir masaya götürdü. Brokar kaplı bir kanepeye Joe ile Quincy yan yana oturdular.

-Şampanyayı şimdi mi alırdınız efendim?- diye sordu garson, uzun boylu, zarif bir adamdı. Şampanyasını koyarken Quincy de gülümseyerek karşılık verdi, ama fotoğrafçıyla Carmen'in varlığı bir türlü gergin sinirlerinin gevşemesine olanak tanımıyordu. Joe garsonun uzaklaşmasını buklodikten sonra dirmene döndü. -Şimdilik bu kadar yetmez mi Carmen? Bir suat sonra gelip yomekte birkaç resmimizi çekersiniz. Bu arada biz de biraz kafamızı dinleriz. -

Birden bozulan Carmen. -Ama • diye başlamıştı kı. Joe sözünü kesti

-Haydi Carmen, uzatma « Joe'nun İtiraz kabul etmeyen sesi karşısında Carmen suratını astı. peşinde fotoğrafçıyla bardan çıktı.

103

Quincy derin bir soluk aldı. Joe yan gözle ona bakıp gülümsedi. -Kendini şimdi daha iyi hissediyor musun?- Quincy gülümsemeye çalışarak şampanyasından birkaç yudum aldı. çovresine bakındı. Bar oldukça kalabalıktı, pek çok kişi Joe* yu tanımıştı, ama burası insanların tanınmış birini görünce birbirlerini itip meraklı gözlerle bakamayacağı kadar seçkin bir yerdi. Tersine, böyle birini görenler sanki tanımamış gibi kibarca bakışlarını başka yorlere çeviriyorlardı.

Küçük masaların üzerleri gri mermer kaplı, sandalyelerin döşemeleri pembe kadifedendi. Dikdörtken biçimindeki salonun öbür ucunda dikkati çeken görkemli havuzun ortasında, çıplak melek figürlerinden oluşan altın kaplama bir heykel vardı

-Ritz'i nasıl buldun?- dedi Joe. kadehinin üzerinden onu izlerken.

•Çok süslü.- diye cevapladı Quincy. tereddütlü bir sesle.

Joe güldü. -İç süslemeler Barok ve Yeni Sanat üsluplarının bir karışımıdır. Otel yetmiş beş yıl öncu yapılmış Sahibi Cûsar Ritz, Paris'te de lüks hir oteli olan bir isviçreli Her iki Rıtz oteli de zaman sınırlarını aşan bir güzellik ve zarafet havasını vermek amacıyla yapılmış Paris'teki Ritz'i de bir gün mutlaka görmelisin. Yemyeşil bahçelerinde, fıskiyelerinden sulann-dokuldugü. ağaçların arasında beyaz heykellerin yükseldiği çok romantik bir ortamda yemek yenir. Piyanoda Gershwin, gökte yıldızlar...- Şakacı bir ifadeyle Qulncy'yc bakıp güldü.

• Korkarım, menüde gökteki yıldızlar bile vardır.» dedi Quincy.

-Rilz'de ne İstersen bulunur.- Joe o sırada şampanyalarını dolduran garsona dönüp sordu •Oyie değil mı Mr. Michael?-

-Elbette efendim.- diye gülümsedi garson.

-Gökteki yıldızlar bile mi?- dedi Quincy.

Garson nezaketle eğildi. -Hanımefendi ne arzu ederlerse.- dedi. ama hemen arkasından ekledi. «Ama karsımda hanımefendinin güzel göz-lort varken, Mr. Aldonez'in yıldızlara bakmak istemeyeceğinden eminim.-

Garson uzaklaşırken Quincy gülmeye başladı. -Artık sinirli değilsin, öyle değil mi?- diye sordu Joe. Quincy gülümseyerek başını İki yana salladı. Birden, tüm lüksüne ve resmi havasına karşın kendini evinde gibi rahat hissetmişti.

•New York'taki Plaza da buraya benzer,- dedi Joe. yemeklerini seçerlerken. •Modern gökdelenlerde kalmaklansa, Plaza gibi otelleri yeğlerim. Daha sıcak bir havası vardır.-

Masalarının hazır olduğu bildirildiğinde, duvarları krem üzerine yaldız işlemeli, yerleri desenli zengin halılarla kaplı koridordan geçip Ritz'in ünlü yomek salonuna girdiler. Gökyüzünü simgeleyen masmavi tabanda beyaz bulutlar serpiştirilmişti Quincy titrek mum ışığında, duvardaki kocaman aynaya yansıyan görüntülerine baktı ve Carmen'le fotoğrafçının hiç ama hiç gelmomesi için içinden dua etti. Bu gece son kez Joo ile beraber oluyordu. Evine döndüğünde hiç değilse beraberinde tek tatlı, mutlu anısı olarak bu geceyi götürmek istiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Carmen'le fotoğrafçı, yemeklerini bitirmek ü-zeroykon çıkageldiler Birkaç resim çekip hep blrliktu kahvelerini içtlklon sonra Ritz'den ayrılarak bir gece kulübüne gittiler. Uzak bir köşede, küçük bir masa ayrılmıştı onlar İçin. Fotoğrafçı. Joe ile Ouincy dans ederken birkaç poz çektikten sonra ayrıldı, arkasından da Carmen gitti. Sonunda Joe ile Quıncy yalnız kalmışlardı Herkes onlara bakıp fısıldamıyor, ama hiçbiri gelip konuşmaya cesaret edemiyordu. Joe'nun, Quincy'y<-' bakarken sıcak bir gülümsemeyle yumuşayan yüzü. başkalarıyla karşılaştığında ürkütücü, soğuk ve ulaşılmaz bir ifadeye burünü-veri yordu.

Masalarına dönüp şampanyalarından birer kadeh daha içerlerken Quincy sordu. -Amerika'ya ne zaman dönüyorsun?-

•Yarın.-

Cjuincy tebessümünün ne kadar zorlama olduğunu ve bunun ardındaki kederi gızloyebtlmek için gözlerini kadeh:ne dikti -Herhalde evine dönmek K'-n sabırsızlanıyorsundur.-

• Evet Ya sen? Sen de özledin mi evlnı?--Oh. evet!- diye öyle abartılı bir coşkuyla cevap verd: ki Cjuincy. sesi kendi kulaklarına bile yapmacık geldi. Londra'ya adımını attığı ilk andan bor! kendi kendine, buruya hiç gelmemiş ol-

mayı ne kadar çok istediğini tekrarlayıp durmuştu, oysa şimdi, neden bilmiyordu, ama do-kunsalar ağlayacak gibiydi. Neşelenmek için daha çok

şampanya içiyor, ama tersine daha çok hüzünleniycrdu.

Aşağı indirdiği kirpiklerinin arasından Joe'ya baktı. Kulübün loş ışıkları, profilini aydınlatıyor, sert çizgilerle biçimlenen ağzının üzerinde, hafif kemerli burnu kendine güvenli, ne istediğini bilen kişiliğini yansıtıyordu. Genç adam başını birden kendisine doğru çevirip, sıcak elini yavaşça elinin üzerine koyduğunda Quincy'nin yüreği ağzınu geldi.

-Dans edelim mi?«

Piste doğru yürürlerken müzik ağır. romantik bir vnlse dönüştü. Joe onu kendisine doğru çekip, kolunu ince beline doladı. Öteki eliylo de Cjuincy'nin narin parmaklarını tutuyordu. Pist kalabalık olduğundan yavaş dans-ediyorlar, Cjuincy, Joe'nun sıcaklığını kendi gövdesinde hissediyor, bacaklarının dokunuşu, içinde karşı koyamadığı, aklına baş kaldıran bir duyarlılığı uyarıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin cinselliğini bu kadar yakınında, bu kadar güçlü bir biçimde hissetmemişti, içinde, daha önce varlığından bile haber siz olduğu bir kıvılcımın tutuştuğunu, bir alevin yavaş yavaş tüm vücuduna yayıldığını hissediyordu. Joe onu iyice kendine çekip, kolunu beline daha da sıkı doladı. Şimdi Quincy onun uzun parmaklarını göğsünün hemen altında hissediyor. Joe'nun gövdesinin sıcaklığı, elbisesinin ince kumaşından geçerek, altındaki çıplak tenini ürpertiyordu.

-Londra'ya geldiğine hain pişman mısın?- di-

ye fısıldadı Joe. Dudakları kulağına öylesine yakındı ki, Cjuincy sıcak soluğunu içinde hissetti. Yüreğinde kocaman bir kelebek hiç durmaksızın kanat çırpıyordu.

-Korkarım, hayır.- dedi kısık bir sesle. Gözlerini kaldırıp ona bakmaya korkuyordu. O simsiyah gözlerle ne zaman karşılaşsa tüm duygusal dengesi altüst oluyordu.

-Bu getr çok güzelsin,- diye fısıldadı Joc.

Geri çekilmesine ya da karşı koymasına fırsat kalmadan Joe eğildi. Quincy'nın pürüzsüz boynunda dudaklarını gezdirmeye başladı Genç kızın nabzı kulaklarında atıyordu sanki.

Aklını başına toplamaya çalışarak. Joe'nun kendisiyle yalnızca gönül eğlendirdiğini, bu yumuşak, baştan çıkarıcı hareketlere izin verecek olursa, onu mutsuz bir sonun beklediğini, acılı bir ilişkiye gireceğini hatırlattı kendi kendine.

Heyecandan boğazı kurumuştu, ama yine de konuşabilmcyi başardı. -Artık gitsek iyi olacak Saat epeyce geç oldu. yarın erken kalkıp trene yetişeceğim.-

Bir yanıyla. Joe'nun karşı çıkmasını bekledi, ama o hiçbir şey söylemeden Quincy'yi bırakıp masalarına götürdü. On dakika sonra kendilerini bekleyen arabanın içinde Lilli'nin evine doğru yo! 'iyorlardı.

Yolun sonuna geldiklerinde. Qulncy başını eğip, elbisesinin beyaz eteklerini toplayarak arabadan İndiği zaman birden farkına vardı. LIİ1İ' nln evine

gelmemişlerdi. Joe'nun otelinin önün-deydiler. Quincy derhal döndü, ama araba hareket etmişti bile.

-Burada ne işimiz var*> Ben ablamın evine 106 **dönmek istiyorum!-**

-Henüz erken.- dedi Joe yumuşak bir sesle. -Seni eve götürmeden önce. sakın bir ortamda birkaç saat birlikte olmayı istedim. -

öfke ve korku karışımı duygularla Quincy'nin aklı hasından gitmişti. -Seninle birlikte o odaya çıkmıyorum! Çabuk o arabayı geri getir ve beni eve bırak, yoksa bir taksi çağırırım!-

•Yiyecek soğuk bir şeyler ısmarlamıştım. Cermen'le fotoğrafçı da yukarda, son olarak birkaç resim çekecekler.-

Quıncy kararsızlık İçinde ona baktı. Doğru mu söylüyordu acaba?

Joe. Cjuincy nin tereddüt içindeki yüzüne bakıp güldü. -Ne kadar kuşkucusun!-

Jou'nun dairesinin bulunduğu kata geldiklerinde Quincy'nin asıl korktuğu, kendi duyguları ve aptalca çarpan yüreğiydi

Dairenin kapısına geldiler, Joe kapıyı açıp. girmesi için Cjuincy'ye yol verdi. Daire bomboş ve karanlıktı. Joe ışıklan yakarken Quincy öfkeyle ona döndü.

• Bana yalan söylodinl-

Cjuincy hızla arkasını dönüp odadan çıkarken loe onu kolundan yakaladı. -Nereye gidiyor-sun?-

-Senınle burada yalnız oturamam.-

-Neden?- diye sordu Joe. son derece sakin bir sesle. Halâ Cjulncy'yi kolundan tutuyordu. -Neden korkuyorsun Quincy?-

Joe'nun sorusu üzerine Ouincy. söylemeye hazırlandığı tüm öfkeli sözleri yutmak zorunda kaldı. Gözlerini kaldırıp ona baktı. Neden korktuğunu o çok iyi biliyor ve kendisini baştan çıkar-

masından korktuğunu itiraf etmeye zorluyordu genç kızı. Çünkü eğer bunu İtiraf ederse, kendisinin do Joe'yu arzuladığını kabul etmiş olacaktı. Eger ona karşı tümüyle duygusuz olsaydı, böyle bir şeydon korkmasına gerok kalmazdı.

-Neden bana yalan söylodln?-

Joe gülümsedi. -Seni buraya getirmek istiyordum. Yalnız olacağımızı buseydin, gelmezdin.-

-Bu İğrenç bir şey!»

Joe gözlerinin içine bakarak, aldırmaz bir tavırla omuz sllkti. Cfuincy tüm tepkisine karşın, güçlü, biçimli vücudunun çizgilerini belirginleş-tiren bu küçük hareketi fark etti.

İlk kez onun zor kullanabileceğinden korktu.

•Kadınlardan istediklerimi zorla elde etme huyum yoktur.- dedi*Joe. Qulncy'nin aklından geçenleri okumuş gibi. -Yaprak gibi titremene gorek yok.»

-Titrediğim falan yok! Yalnızca, bana yalan söylenmesinden hoşlanmam, o kadar.- dedi Qu-Incy başını geriye atarak. -Şimdi lütfen beni evo bırakır mısın?»

Joo onu omuzlarından tutup oturma odasına doğru yürüttü. -Haydi Cjuincy, gel. ilk önce hafif bir şeyler yiyelim.»

-Ben aç değilim!»

Joe bundan sonraki sözlerini Öylesine-yumuşak bir sesle, yavaşça söylemişti ki. genç kız onu zor duyabildi. -Quincy. beni kızdırıyorsun. Bu seninle son gecemiz, lütfen bu geceyi bozma.»

Quincy hiçbir şey söylemedi, yalnızca iliklerine kadar ürperdiğini hissediyordu. Boğazında bir yumru, yutkunmasını güçloştirlyor, her an gözyaşlanna boğulmaktan korkuyordu. Doğru

dürüst tanımadığı bir adam için bu gözyaşları n iyeydi?

Joe omuzundaki kürkü aldı. brokar kanepeye oturması İçin işaret ettikten sonra telefona gitti. Cda servisini arayıp, on dakika kadar sonra kahve getirmelerini istedi.

Masanın üzerinde soğuk büfe tarzında yiyecekler hazır, onları bekliyordu. Joe onun için bir tabak hazırlayıp getirdi.

Quincy oyalanmak için. yiyormuş gibi yapmayı akıl etmişti. Şampanya önerisini geri çevirdi. Zaten o ana kadar fazlasıyla içtiği için başı ha fifçe dönüyordu. Oysa ayık bir kafaya çok ihtiyacı vardı o unda Kocaman altın bir şampanya köpüğünün içinde kendini kaybedip, mutluluk düşleri görmek istemiyordu. Zaten bütün gece, avizeler, çiçekler, mumlar, şampanyalar, müzik ve bir sis perdesinin

ardındaki loş salonlardan oluşan bir düş dünyasında yaşamıştı..

Kahve geldiğinde Quincy, belkit aklını başına getirir diye sade istedi. Ama pok bir yaran olmamıştı. Joe ne zaman ona doğru eğilse ya da hafifçe yaklaşsa tüm sinirleri geriliyordu.

Joe parmaklarının arasındun boşalan fincanı nı aldığında oturduğu yerde dikiliverdi. -Artık gitmem gerek.-

Joe Fincanı sehpaya bıraktı, o sırada Qulncy de kalkmıştı Birden güçlü parmaklar bileğinden yakalayıverdi ve Cjuincy dengesini kaybedorek sond eledi.

-Yapmal- Ama çok geçti. Joe onu kucağına çekmişti bile. Cjuincy gövdesi geriye doğru ka yıp başı Joe'nun koluna yaslandığında, odanın çevresinde yavaş yavaş dönmeye başladığını hissetti. 'Şampanya başımı döndürüyor.' diye düşündü kendi kendine, doğrulmak için Joe'nun omuzlarına tutundu «Bana dokunmanı istemiyorum.» diye güçlükle fısıldadı. .

Joe'nun dudaklan yüzüne doğru yaklaşırken, -Yalancı.» diye mırıldandı Dudakları gözkapaklannda dolaşıyor, onları kapanmaya zorluyordu. Garip ama, huzur vericiydi. Odanın ışıklan yavaş yavaş kararıyor, üzerine dinlendirici bir sessizlik çöküyordu. Joe'nun dudaklan bu kez yüzünde geziniyordu; en sonunda Ouincy'nin titreyen dudaklannı buldu. Ağzının büyüleyici, tutku dolu hareketlen tüm benliğini tutsak almıştı artık. Kolları

Joe'nun boynuna dolandı, gövdesi sığmırcasına kıvrılarak sıcak göğsüne sokuldu. Dudakları. Joe'nun ustaca, deneyimli öpüşlerine saklamaya gerek görmediği bir saflık ve doğallıkla karşıbk veriyordu. İçinde nasıl denetleyeceğini bilemediği güçlü bir cinsel arzu her geçen saniye yükseliyor, duyduğu hazla engelleyomedi-gi küçük iniltileri Joe'nun ağzında kayboluyordu.

Dudakları, boynundan heyecanla İnip kalkan göğüslerine doğru indiğinde. »Sana İhtiyacım var,- diye fısıldadı Joe. Bu kısık sesin içinde barındırdığı bin bir karmaşık duygu Cjuincy'yl iliklerine kadar ürpertti, gözlerini sımsıkı kapayıp parmaklarını Joe'nun simsiyah, gür saçlarına gömdü.

-öyle sıcak. Öyle yumuşaksın ki. seni bütün gece kollarımın arasında tutmak ve uyandığımda yine kollarımda bulmak istiyorum.» dedi Joe. elleri yumuşak dokunuşlarla gövdesinde gezinirken. Quincy vücudunu yakan ve yalnızca Joe'

nun doyurabileceği, daha ünce hiç tatmadığı bir arzunun tutkulu ateşinde kendini kaybetmişti. Onu o kadar çok istiyordu ki, bu özlem somut bir acıya dönüşmüştü içinde.

Birden çok yakınlarında gözleri kör edici bir ışık şimşek gibi patladığında birkaç saniye ne olduğunu anlayamadı. Sonra Joe öfkoli bir şeyler bağırarak-ftanepeden fırladı.

Ouincy-öylesine şaşkındı ki, adamın peşine düşen Joe'nun arkasından gözlerini kırpıştırarak baktı.

Adamın elindeki fotoğraf makinesini son anda görebilmişti. Kapının ardında boğuşma seslerini duyunca ayağa kalktı, birden tüm vücudu buz kesmişti, öfkeli soslor ve bir çatırtının ardından dairenin dış kapısının gürültüyle kapandığı duyuldu.

Qulncy kendini toparlamaya çalışırken, elinde bir fotoğraf makinesiyle Joe odaya girdi, dosdoğru telefona gidip bir numara çevirdi. -Ben Mr. Aldonez,- dedi öfkeden boğuklaşmış bir sesle -Az önce bir gazeteci odama kadar girip resmimi çekti Otelden çıkmadan yakalanmasını ve daireme zorla girmek suçundan polise teslim edilmesini İstiyorum. Size dünyanın parasını, ipini koparan herkesin elini kolunu sallaya sallaya daireme girebilmesi için ödemiyorum. Buraya nasıl girebildiğini derhal öğrenmek istiyorum.-

Joe'nun söylediklerini dinledikçe Qulncy aklını kaçıracak gibi oluyordu. Joe ile kanepede sevişirken bir yabancı gelmiş, onları gOrmüş ve resimlerini çekmişti. Elbisesini düzeltip, aşağı doğru kaymış üst kısmını yukarı çekerken bir tiksinti içini kapladı; kendinden iğreniyordu. Adamın gözüne nasıl görünmüştü acaba? Yaptıkları-

nın seyredildiği aklına geldikçe, kendini pencereden atası geliyordu,

•Özür dilemek bir İse yaramazl* diye bağın yordu Joe. -Bu ne biçim otel? Ne biçim güvenliğiniz var sizin?»

Quincy kürkünü aldı. sanki oda birden soğuyuvermiş gibi sımsıkı sanndı. Az önce aklını başından

atan tutkulu heyecanla pembe pembe ol* muş yüzü şimdi bembeyaz. İri gözleri gerçeği anlamanın verdiği acıyla çakmak çakmaktı. Birkaç dakika Önce sonu yatakta biteceği kesin olan çılgınca bir serüvene kaptırmıştı kendini. Ve daldığı düş evreninden onu bu iğrenç olay çıkara btlmlştl ancak.

Joe telefonu öfkeyle kapatıp makinenin içinden filmi çıkararak, çöp sepetine fırlattı. -Adamı kaçırdım. Yakal asaydı m gebertecek tim, kaçtığı iyi olmuş.»

Quincy hiçbir şey söyloyemeden öylece duruyordu.

Joe başını kaldınp ona baktı, porişan yüzünü görünce kaşları çatıldı. -Tanrı aşkına öyle bakma!-

«Nasıl bakmamı beklerdin?- diye fısıldadı Quincy. Sesi öylesine Ölgün çıkmıştı kl. Joe ne dediğini anlayabilmok için ona doğru eğilmek zorunda kalmıştı.

•Ouincy. olanlar için çok üzgünüm...»

-Bon de...» Gülümsemeye çalıştı, ama becore-medi. dudaklan titredi. Bilinçsizce saatine baktı, oysa saatin kadranını görmüyordu bile. -Gitmem gerek.» dedi sakin, nazik bir sesle, sanki yaban-cıymışlar gibi. -Ablam merak eder.»

-Ouincy...- dedi Joo, ona doğru bir adım ata 114 rak. Ouıncy elinde oımadan gen çekildi, elleri kürkünün yakasında sımsıkı kenetlenmiş, başı 6nuiio auşmuşıu.

Joe ona yaklaşmak üzereyken birden durdu, gözleri. Cjuincy'nin bitkin yüzünde dolaştı bir süre. Saniyeler Cjuincy'ye bitmeyecekmiş gibi geli-yorau. bonra ;joe birden döndü. «Peki. seni eve götüroyim.»

Dairoden çıkıp asansörle aşağı İnerlerken hiç konuşmadılar. Lobide, resepsiyondaki görovli bir şoylor söylemek için ağzını açtığında. Joe bir baş harekotiyle onu susturdu. -Az sonra döneceğim.- dedisort birsosle.

Dışan çıktılar. Arabaya doğru yürürlerken Quincy başını kaldırıp kederli gözlerle, bu serin bahar gocesinde. gökyüzünde yanıp sönen yıldızlara, yanmaya baktı Sanki hepsi ona. Joe'yu son kez gördüğünü, çirkin, acı bir olayla noktalanan Londra'deki günlerinin böylece sona erdiğini hatırlatır gibiydi. Ouincy ne kendini Joo'nun kollarında kolayca kaybedişini, ne de bir yabancı tarafından o durumda seyredilmenin şokunu unutabilecekti. Bu olay. Joe ve Joe'nun dünyasıyla kurduğu ilişkinin nasıl çıkmaz bir sokak olduğunu, bu dünyanın kendine özgü kurallan İçinde, güzel bir düşün nasıl bir anda kabusa dönüşebileceğini vurgulamış, bunu acı bir biçimde ona kanıtlamıştı.

Joe sıradan bir İnsan değildi. Yalnızca sarkılan değil, duygulan ve düşünceleri de başkalarının malı olmuştu. Gerçek bir özel yaşama sahip olması olanaksızdı. Konser sırasında onu izlerken bu kalabalık karşısında ne kadar yalnız olduğunu düşünmüştü. Ama bu, işin yalnızca bir

yanıydı. Şimdi öbür yanını da görebiliyordu. Jo her adımını, üzerine çevrilmiş gözlerin altındı atmak, her hareketinde onları hesaba katmal zorundaydı. Bu koşullarda, sürekli kendini done tim altında

tutan bir insanın duyguları ne ka dar derin, ne ölçüde İçten ve gerçek olabilirdi Joe hareketlerinde özgür görünse bile, iç dünya sında. duygularında, düşüncelerinde hiçbir za man özgür olamayacaktı.

Arabada sessizce yol alırlarken Joe ona bak madan konuştu. -Nelor hissettiğini anlıyorum.-

•Acaba?> Bu tek sözcük, kurumuş dudaklarının arasından bir fısıltı gibi çıkmıştı.

•Ben bir akvaryumda yaşıyorum Gruincy. Bunun hoşuma gittiğini mı sanıyorsun? Buna ben-zor olaylar olduğu zaman aklımı kaçıracak gibi oluyorum.-

Ouincy gözlerini hızla yol aldıkları bomboş sokaklara dikmişti. Acaba kaç kez. sevişirken bir fotoğrafçıya yakalanmıştı Joe?

Londra kapkaranlık bir uykuya dalmış gibiydi. Trafik ışıkları simsiyah gecede parlayan korkunç gözlero bonziyordu. Cjulncy birden ürper-di.

•Üşüdün mü? Kaloriferi açtım, şimdi ısınırsın.-

■İyiyim.- dedi Gruincy ifadesiz bir seslo. Bir an önce yalnız kalmak isliyordu. İçinde duyduğu bu korkunç acıyı yalnızca kendisi dindlrebilirdi. Bu acı yalnızca o durumda bir yabancıya yakalanmanın verdiği basit bir utanç mıydı, yoksa ertesi gün yaşamından çıkıp gidecok olan bir erkeğe kendini verme noktasına bu kadar kolayca gelebildiğini anlamaktan kaynaklanan çok dahu

derin bir utanç mıydı?

Araba Lilli'nin evinin Önünde durdu. Joe bir kolunu direksiyona dayayıp ona doğru döndü.

-Sana söyleme fırsatını bir türlü bulamadığım o kadar çok şey var ki.- diye kısık bir sesle söze başladı. Ama Cjuincy onu susturdu.

-Çok geç oldu, gerçekten gitmem gerek artık.-

■Cjuincy...- diye öfkeyle onu durdurmaya çalıştı Joe. Genç kız inmek için döndüğünde, onu omuzundan tutup kendine doğru çevirmek İstedi. «Cjuincy... her şoy böyle sona ermemell.»

«Birbirimize söyleyecek hiçbir şey kalmadı.-dedi Cjuincy. -Senin yaşam biçimin bana göre değil. Ben de sana göre bir kız değilim. Ben bir akvaryumda yaşayamam. Burada gördüğüm her şeyden nefret ettim. Londra'ya hiç gelmemiş olmayı yeğlerdim.- Cevap vermesini beklemeden kapıyı açıp kendini dışarı attı. neredeyse düşüyordu. Toparlanıp, -Hoşça kal.- dedikten sonra apartmanın kapısına koştu.

-çeri girerkon arabanın gürültüyle hareket ettiğini duydu, dönüp baktığında. ışıklan karanlık caddede gittikçe uzaklaşıyor, gözden kayboluyordu.

Uyuyacak durumda değildi. Kendisine kahve yapıp bir koltuğa büzüldü. Zaman zaman, sanki ateşli bir hastalığa yakalanmış gibi tüm vücudunu bir titreme sarıyordu. Sonra, yavaş yavaş oda aydınlanmaya başladı, perdelerden İçeri günün ilk ışıklan süzülüyordu. Saat yedide Lilli'nin uyandığını duydu, kendine biraz çekidüzen verdi.

Lllli esneyerek kapıda belirdi. Cjulncy'yi görünce gözlerl iri iri açıldı. «Ne zaman döndün? Yatıl?

tığımda saat birdi ve sen hâla yoktun. Quincy. neler oluyor, lütfen söyler misin?-

-Hlçblr şey olduğu yokl- Birden yüzüne ateş bastığını hissetti Quincy.

-Yüzün neden ilginç bir renk aldı öyle?- diye gülorek kardeşine baktı Ulli. -Anlaşılan. Joe Aldonez'le çok güzel bir gece geçirmişsin.-

•Yemekten sonra bir gece kulübüne gittik. Geleli çok oluyor, ama uyuyamadım..

-Aptalca bir şey yapmadın, değil mi?- diye sordu Ulli, daha farklı bir sesle. Alnı düşünceli bir ifadeyle kınşmışü.

•Elbette yapmadım, ne demek istiyorsun?-

Ulli bir süre tereddüt etti. -Şimdiye kadar karşılaştığın erkeklerden çok farklı biri Joe Aldonez. Üzülmeni İstemiyorum Quincy. -

-Ben aptal değilim.- Bu söylediği keşke doğru olsaydı! Aptaldı, hom de nasıl. İlk baştan onun kendisini etkilemesine izin vermeyecekti.

Ulli ellerini dağınık saçlarında g tirdi. -Çalışmalarla çok dolu olmam no kötü oldu. Seninle daha yakından ilgilenmeliydim, babama söz vermiştim.-

•Bunu babam mı istemişti?- Quincy birden öfkolenmiştı. -Duyan da beni on yaşında bir kız sanacak! Yirmi iki yaşındayım, unuttun mu? Bana kimsenin göz kulak olmasına ihtiyacım yok!-

•Quincy. ben bu tür erkeklore alışığım, ama sen değilsin. Ne kadar tehlikeli olabileceklerini bilmiyorsun.-

Bilmiyordu, ama çok çabuk ûğrennişli. Quincy ablasına cevap vermedi, omuz silkmekle vr-tindi.

Lilll suçlu bir ifadeyle sordu. «Bir terslik olmadığından emin misin? Benimle konuşabilirsin, canını sıkan bir şey varsa, anlat bana. tnan kimseye söylemem.-

-Canımı sıkan hiçbir şey yok,- dedi Cjuincy ters ters. -Eğer öğrenmoye çalışUğın buysa, Joe ile yatmadım.-

-Bayağı da açıksozlüsünl -

-Deminden bori ima ettiğin şey bu değil miydi? Neden açık açık sormak yerine lafı ağzında geveliyorsun? -

-Aklına kötü şeyler sokmak istemedim., dedi Ulli gülerek. -Meğer hepsi zaten aklında varmış, baksanal •

-Dedim ya. yirmi iki yaşındayım. Hala. bebekleri leyleklerin getirdiklerini mi sanacaktım?-

Lilll güldü. -Benim öyle sanmama hiç fırsat verilmedi. Muayenehanede fazlaca şişman bir kedi gördüğüm zaman babam her şeyi anlatmıştı, hem do altı yaşındayken.-

-Evot,- diyo onayladı Quincy. -Aynı yaşla, aynı şeyleri bana da anlatmıştı.-

-Ne kadar sevimli bir babamız vart- dedi Lilll. Ve Cjuincy birden yuvasına duyduğu özlemle gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti. Evinin, ailesinin güven içindeki sıcacık havasını tekrar solumak için müthiş bir istek duydu.

-Hemen sıcak bir banyo almam gerek,- dedi Lilli telaşlanarak. -Saat sekiz buçukta çalışmalar İçin evden kalacaklar.-

Lilll banyodayken telefon çaldı. Cjuincy bir an İçin Joe olabileceğinden korktu. Ama arayan Brendan'dı.

-Cjuincy. ben bugün on bir treniyle dönüyo-

mm. birlikle yolculuk etmeye ne dersin?, dedi çekingen bir sesle.

-Tamam, çok iyi bir fikir. Gelip beni alır mısın?-

Brendan'ın sesi birden canlanmıştı. -Memnu-niyetle!-

Bir saat kadar sonra Lilll çıkmak İçin hazırlanmıştı. Kardeşine sevgiyle, sımsıkı sarılarak Öptü. -Annemle babama onları arayacağımı söyle.- dedi. Cjuincy birden. Lilli'nin onlara Londra yolculuğu hakkında neler söyleyeceğini merak etti.

Ablası yüzündeki düşünceli ifadeyi fark edip gülümsedi. -Hiç merak etme. onlara bir şey söyleyecek değilim. Çünkü ben de bilmiyorum..

•Neden söz ediyorsun?-

•Benden sakladığın neyse, ondan! - deyip Quln-cy'nln öfkeli İtirazlarına aldırmadan kapıdan çıkıp gitti.

Brendan saat tam onda geldi, valizlerini kapıda bekleyen taksiye taşıdı. Quincy'yle birlikte arka koltuğa oturdular. O sırada köşeden yıldırım hızıyla bir başka araba döndü, yanlarından geçerek tam arkalarında, 'park yapılmaz' işaretinin altında durdu. Yanlarından geçtiği sırada ikisi do arabanın sürücüsünü tanımıştı. Bu arada yanlış yöre park ettiğini gören bir kadın trafik polisi öfkeli adımlarla, yüzünde savaşa hazır blr.ifade, onlara doğru yürüdü.

•Onunla konuşmak istiyor musun?- diye sordu Brendan.

• Hayır.-

Brendan şoföre hareket etmelerini söyledi. O sırada Joe arabasından fırlamış, onlara doğru

koşuyordu. Arabanın hareket ettiğini görünce kendini önüne attı. Taksi sert bir frenle. Joe'ya çarpmak üzereyken güçlükle durabildi.

•Ne yaptığını sanıyorsun sen? Deli misin?-diye bağırdı taksi şoförü.

•Müşterinle konuşmak istiyorum.- dedi Joe. cebinden beş poundluk bir banknot çıkararak.

Şoför parayı havada kaptı. -Nasıl isterseniz, benim için fark etmez. Hey, siz Mr. Aldonez'siniz, değil mi? Az önce radyoda sizi dinliyordum.-

Brendan öfkeyle camı açtı. -Acelemiz var Joe Aldonez, ne istiyorsun? Cjuincy seninle konuşmak istemiyor-

Joe eğilerek, o anda başını öbür yana çeviren Quincy'ye gözlerini dikti. -Cjuincy, seninle konuşmam gerek!-

•Asıl benim sizinle konuşmam gerek,- dedi arkasında duran trafik polisi. -Park yapılmaz işaretinin altında park yaptınız Homen arabanızı çekini»

Joe ona bakmadı bile, tüm dikkati Quincy ü-zerindo toplanmıştı. «Cjuincy, görüyorsun, fazla zamanım yok. konuşmalıyız!-

«Seninle konuşmak istemiyor, anlamıyor musun?- dedi Brondan ve Joe'nun kurşun gibi öldürücü bakışlarıyla karşılaştı.

«Hey. bana bak!- diye Joe'nun omuzuna vuruyordu o sırada kadın trafik memuru. -Beni dinliyor musun?»

•Bekle biraz.- dedi Joe. kadına bakmadan.

■Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Bir servet değerinde araba kullanıyorsun diye. trafik kurallarını çiğneyeblleceğini mi sanıyorsun? Hayır efendim, çiğneyemezsin. hem de benim

bölgemde!- Koltuğunun altında ceza defterini açıp bir makbuz yazdı, Joe'nun arabasına gidip sileceklerin kenarına sıkıştırdı. Sonra zafer kazanmış gibi kollarını kavuşturup. -Hemen arabanı çekmezsen, polis çağıracağım Kim olduğun da umurumda değil!-

-Kendini ne sanıyorsun sen?- diye öfkeyle kük-redi Joe. arabasına doğru yürürken. -Tahammül edemediğim tek şey, üniforma giymiş küçük bürokratlardır!-

Bu tartışma taksi şoförünün bayağı hoşuna gitmişti, kafasını pencereden çıkarıp o da katıldı. -Üniforma giydirilmiş bir kadın neye benzer? Olsa olsa Bayan Hitler e!»

Memur bu kez şoföre döndü. -Sen yolcularını alıp gidiyor musun, yoksa oraya park etmekten sana da ceza yazayım mı?- O sırada Joe ceza kağıdını almış, küçük parçalara ayırıp yere atıyordu. -Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?- diye çığlığı bastı trafik memuru.

Brendan Öne doğru eğilip şoföre seslendi. -Acelemiz var, devam et!»

Adam aldığı parayı hatırlayıp tereddüt etti, ama Brendan diretti. -Trene yetişeceğiz!»

Taksi hareket edip oradan uzaklaşırken Quln-cy derin bir kedere gömülmüş, gözlerini uzaklarda bir noktaya dikmişti. Joe'nun sesi kulaklarında çınladı. «Quincy!»

Ona ne söyleyeceğini biliyordu. Yalnızca veda edecekti. Oysa Quincy içinden, ta derinliklerinden ona çoktan veda etmişti bile.

S E K İ Z İ N C İ   B Ö L Ü M

Quincy. Londra'dan ayrıldıktan sonra gazetecilerin peşini bırakacağını umuyordu, ama evinin önünde taksiden iner inmez fena halde yanıldığını anladı. Birden patlayan flaşın ışığı gözlerini kamaştırdı ve hemen ardından deri ceketli genç bir adam burnunun dibine kadar girip soluk soluğa sordu.

-Joe Aldonez'le çıkmak, üzerinde nasıl bir etki bıraktı? Tekrar görüşecek misiniz? Sana ne dedi?-

Quincy'nin bu sorulardan hiçbirine cevap vermeye niyetli olmadığını, kıpkırmızı bir yüzle kendisine baktığını gören gazeteci, belki ağzından bir şeyler koparırım umuduyla hemen başka bir soruya geçti. -O gece yemekte ve kulüpte neler yaptınız?»

O sırada şoföre parasını ödeyip valizlerini alan Brendan. olup biteni kavrayınca her iki valizi de bırakıp adamın üstüne atladı, yakasından kavradı. Adam. -Hey, ne oluyor?- diye çırpınırken. Brendan onu silkeleyip Quincy'den uzaklaştırdı. Gazeteci, kendisini bekleyen arabaya atlarken, fotoğrafçı da birkaç resim çekmeyi başarmıştı. Brendan onu da arabaya kovalarken. -Bir daha buraya geleyim demeyin!- diye bağırdı.

O sırada ön kapı açılmış, annesi gülümseyen bir yüzle Öuincy'yi karşılıyordu.

• Anne'- Cjuincy korkmuş bir çocuk gibi, gözleri dolu dolu annesinin kollarına atıldı. Mrs. Jones'un gülümsemesi yüzünde dondu kaldı, dikkatle kızının yüzüne baktı.

-Ne oldu? Yoksa gazeteciler mi? Sabahtan beri buralarda dolanıp duruyorlar. Gitmelerini söyledim, dinlemediler. Keşke polise haber versey-dim. Canını mı sıktılar?»

■Evet. Arabadan iner inmez kızın üstüne atladılar,- dedi Brendan. valizleri kapının kenarına bırakırken.

■Çaylar hazır,- dedi Mrs. Jones heyecanla. -Haydi gelin. Quincy. meraktan ölüyorum, en ince ayrıntısına kadar hor şeyi anlat.-

•Çok yorgunum anne,- dedi Cjuincy.

•Elbotte. Tren yolculuğu yormuştur.- dedi annesi daha ciddi bir yüz ifadesiyle. Bir yandan da dikkatle kızına bakıyordu.

Cjuincy Londra'dan evi birçok kez aramıştı. Ama telefonda duygularını saklamnk daha kolaydı. Trende Brendan'la konuşmamak için sürekli uyuyor gibi yapmıştı. Ama evde birkaç ay uyuyan güzel rolünü oynayamayacağına göre. annesiyle eninde sonunda konuşması gerokecek-ti.

•Ben gidip hastalarımın listesine bir bakayım.- dedi Brendan ve muayenehanenin kapısında kayboldu. Şimdi Cjuincy annesiyle baş başa kalmıştı.

içerden çaydanlıkta kaynayan suyun sesi geliyordu Birlikte mutfağa geçtiler. -Baban hastalarını dolaşıyor.- dedi annesi, çayı demlerkon. -Sen Londra'dayken bütün gazeteleri alıyorduk. Senin hakkında çıkan her şeyi sakladım. Onlar-

öan bir albüm yapacağım. Birazdan Bobby de okuldan gelir. O da heyecan İçinde.»

-Heie oir gelsin, bak ona neler yapacağım.» dedi Cjuincy sinir içinde. -Beni bu İşe o soktu.»

■Quincy. iyi vakit geçirmedin mi?-

-Hiç sorma daha iyi.- dedi Quincy yalvarırcasına. -Şu anda anlatacak halim yok. Ne kadar yıpratıcı bir olay olduğunu tahmin edemezsin.-

Annesi anlayışlı bir tavırla başını salladı. Kaygılanmış görünmüyordu. -Hareketli bir yaşama alışık değilsin, ondandır. İlerde o günleri tatlı tatlı anacaksın.»

Yaa. hem ue nasıl!" dedi içinden Quincy. O sırada telefon çaldı, annesi bakmaya gitti.

Az sonra geri döndü. -Penny. Seninle konuşmak İstiyor. David yürümeye başlamış.-

Cjuincy almacı kulağına götürür götürmez arkadaşının alaycı sesini duydu. -Merhaba, çiçeği burnunda yıldız!-

•-Merhaba,- dedi Qulncy dişlerini gıcırdatarak. •Anladığıma göre, David iki ayağının üzerinde durmayı başarmış en sonunda.»

•Ne yazık ki öyle! İlk başta sevinçten havalara uçmuştum, ama şimdi de evin içinde hiç bitmeyen maratonları beni canımdan bezdiriyor. Gözümü bir an üzerinden ayıramıyorum. Şimdi bunları bırak da, sen neler yaptın onları anlat. Bütün kasaba senin serüvenlerinle çalkalanıyor.-

■Her şeyi gazeteler yazdı ya...»

•Her şeyi mi?» diye anlamlı bir sesle sordu Penny.

-Evet. her şeyi.»

-Söylediklerinin tek sözcüğüne inanmıyorum. -

•Nasıl olsa sana geleceğim. David'in seni na-

sü çileden çıkardığını görmok için sabırsızlanı yorum, o zaman konuşuruz.»

• Pekala.- dedi Penny, tehdit edici bir sesle, zaman ollmden kurtulamayacaksın.-

Cjuincy telefonu kapattı ve annesinin dikkat kendisini izlediğini gördü. Tekrar çayının bası na otururken yanaklarına ateş basmıştı Çaylarını içerlerken, rüzgardan dağılmış saçlan ve güç\ lü adımlarıyla babası içeri girdi.

•Demek döndün!- diyerek kızını kucaklayi] yanaklarından öptü. -Birdenbire ünlü biri olmt nasıl bir şey?-

•Berbatl- dedi Cjuincy açıkyüreklilikle. «V< sen sormaya başlamadan ben söyleyeyim: Evel Londra'da çok ilginç günlor geçirdim ve evet, ev« döndüğüm için çok mutluyum, ama hayır, şu anda Londradan söz edecek halim yok! Şu andt tek istediğim, tüm olan biteni unutmak.- Ayı kalkıp kapıya doğru yürüdü. -Bir banyo alı hiç fena olmayacak,- dedikten sonra çıktı. Annesiyle babasının, arkasından hayretle bırbirlı rine bakakaldığının da farkındaydı.

Bir saat sonra aşağı indiğinde her ikisi do om fazla soru sormamaya özen gösterdiler. Aı Bobby'yi susturmak o kadar kolay değildi. Bıı anda ablasını soru yağmuruna tuttu. Ama onuı soruları ötekilere oranla çok daha zararsızdı. J< Aldonez'in arabası nasıldı, ne kadar hızlı gidiyordu, Cjuincy yemekte ne'"r yemişti... Gerçi g£ zetelerde çıkan birkaç ruml üzerine tüyler.) pertici yorumlarda bulunmuyor da değildi.

•Joe İle dans ederken kendinden geçmiş bir halin vardı. Ama o kadarı normal, bütün kızlar pop şarkıcılarına deli olurlar.-

-Ama karsında gördüğün bu kız değil!- diye oğlanın kulağına yapışıverdl Cjuincy. -Benden paçanı kurtardığını, sanıyorsan yanılıyorsun Bobby Jones. O formu kimin doldurduğunu unutmadım!.

-Ah:- Bobby acıyla bağırarak Cjuincy nin elinden kurtuldu. «Yapacak ödevlerim var. hoşça kalın.- diyerek merdivenleri üçer beşer çıkıp yukarda kayboldu.

Annesi arkasından bakarak kendi kendine söylenir gibi mırıldandı, -Oğlana bir transistorlu radyo almamız gerek. Tüm umudunu bu yarışmaya başlamıştı,- dedi.

Ama annesinin radyo almasına gerek kalmadı, iki gün sonra radyonun kendisi eve geldi. Postayla gelen kocaman paket evde müthiş bir heyecan yarattı. Üzerinde Bobby nin adı olduğundan bütün gün holde onu bekledi. Mrs. Jones içindeklnl merak etmekten ölecekti. Beş dakikada bir çevresinde dolanıyor, sağını solunu didlk-llyordu. Cjuincy, o kadar merak ediyorsa onu açabileceğini söyleyince, annesinin kaşları çatıldı.

-Elbette açmayacağım, Bobby'ye gönderilmiş,- diyerek, yanakları hafifçe kızarmış bir halde, kararlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Bobby içeri girer girmez her zamanki kuş uçurmayan bakışlarıyla kutuyu gördü. -O ne?- diye merakla sordu. Yanına gidip de üzorini okuyunca -Bu bana gelmiş!- diye heyecanla bağırarak kutuyu kucakladı.

-Onu kapıp kaçacak değiliz. Bütün gün burada durup seni bekledi, annemi de deli etti. Çabuk aç!-

Zaten Bobby böyle bir davet bekliyor değildi. Kutuya saldırmasıyla, annesinin onu durdurması bir oldu. -Öyle değil! Mutfağa gel, ipi makasla keseceğiz.*

Bobby kutunun çevresinde kızılderili dansına benzeyen garip hareketlerle dört dönerken annesi dikkatle ipi kesti, düzenli bir biçimde sardıktan sonra çekmeceye koydu. Sonra kahverengi paket kâğıdını da parçalanmadan açıp katladı. Ve paketin İçinden çıkan polyester kaplı, göz alıcı kutuya Bobby de, annesi de şaşkın gözlerle baktılar. Ama Quincy. içinde ne olduğunu çoktan anlamıştı. Adres daktiloyla yazılmış ve paketin içine herhangi bir not konmamıştı. Kutuyu da açıp içindeki radyoyu çıkardığında Bobby bir sevinç çığlığı attı.

Mrs. Jones heyecandan kızarmış bir yüzle kızına baktı, «Sen yaramaz, müsrif bir kızsın,- diyerek sevgiyle kucakladı onu.

•Ben göndermedim.- dedi Quincy. Bobby radyonun pırıl pırıl krom düğmelerinden gözünü güçlükle ayırarak ablasına baktı,

«Peki kim gönderdi o zaman? Fabrikadan yeni çıkmış, müthiş bir şey! Bu bir servet değerinde. (Sözlerime inanamıyorum!-

•Sanırım, Joe Aldonez,- dedi Quincy.

Bobby'nin gözleri parladı. «Sahi mi? Şaka etmiyorsun ya? Heyl Yaşasın!- Radyonun upuzun antenini çıkardı, sağını solunu kurcalamaya başladı. Sonra kucaklayıp mutluluktan şarkılar söyleyerek odasına çıkardı.

Mrs. Jones'un aklı hâlâ Quincy'nin söylediklerındeydi. -Mr. Aldonez'in gönderdiğini nereden biliyorsun?»

•Göndereceğini söylemişti.- Radyo konusu Quincy'nin aklından tümüyle çıkmıştı, ama anlaşılan Joe unutmamış, verdiği sözü tutmuştu.

-Ne kadar kibar bir adam,- dedi Mrs. Jones hayranlıkla. -Bu kadar işinin arasında Bobby'yİ hatırlaması büyük incelik.-

•Evet. öyle...-

•Bobby'ye bu kadar pahalı bir radyoyu biz ömür boyu alamazdık. Hemen Mr. Aldonez'e bir teşekkür mektubu yazmalı,- dedi Mrs. Jones. Ve bunu oğluna hatırlatmak için mutfaktan çıktı.

Cjuincy ağır ağır pencereye yürüdü, gözlerini dışarda, çökmek üzere olan alacakaranlığa dikti. Birden yüreğini sızlatan bir keder kaplamıştı içini. Henüz Joe'yu hatırlatan şeylere dayanabilecek durumda değildi. Yarası hala kabuk bağlamamış, ince ince kanıyordu. O çok sevdiği uzunçaları bile gözünden uzak bir yerlere saklamıştı. Belki İlerde bir gün o derinden gelen, buğulu sesi yüreği sızlamadan dinleyebilecekti, ama daha çok erkendi.

Cjuincy sonraki birkaç hafta boyunca Bobby ve radyosunun sinir bozucu görüntüsüne ve sesine sabırla katlanmak zorunda kaldı. Bu ikisi birbirinden hiç ayrılmıyorlardı. Neyse ki Cjuincy onların geldiğini uzaktan duyup önceden önlem alabiliyor, hemen evin en uzak köşesine kaçıyordu.

Bobby. Joe'ya bir teşekkür mektubu yazmış, Carmen'in Londra'daki adresine göndermişti.

Zamanla Cjuincy'nin çevresinde yaşam normale döndü, dokuz günlük heyecanlı Londra yolculuğu unutuldu, bitmek tükenmek bilmeyen konuşmalar bir son buldu. Cjuincy babasının mua-

yeoehanesinde çalışmaya devam ediyor, pazaı günleri Brendan'la gezintilere çıkıyor, birlıkto ormanda yürüyüş yapıyorlardı. Ağaçların altında, nemli toprağı yavaş yavaş örtmeye başlayan çançiçekleri havaya baharı hatırlatan o güzel kokularını

saçıyorlardı. Kimi zaman, cumartesi geceleri dansa gidiyorlar, eve dönüşte, öpüşüp ayrılmadan önce arabanın içinde bir sure oturup sohbet ediyorlardı. Cjuincy bu öpüşmelerin, içinde hiçbir özel duygu uyandırmadığını Brendan'ın anlamaması için büyük çaba harcıyordu.

Yine bir akşam, arabayı evlerinin önünde dur-durduğunda Brendan. Cjuincy'ye bakıp acı acı gülümsedi. -Zamanımı boşa harcıyorum, değil mi? Taşıma suyla değirmen ne kadar döner?*

-Özür dilerim Brendan,- diye söze başladı Quincy, ama Brendan onu susturdu.

-Özür dileme... Zaten yeterince üzdüğün insanın bir de özür dileyerek onurunu mu kırmak is tiyorsun? Bana bundan Öte bir şey duymuyorsan, zorla duyamazsın ki... bunun için benden özür dilemene katlanamam.*

-Bağışla.- dedi Cjuincy yine otomatik olarak.l Sonra ikisi de tedirgin, gülüştüler. -Oh, Bren-j dan. gerçekten üzgünüm, lütfen bana öyle kaş-1 larını çatma.-

-Kaşlarımı mı çatmıştım?, diye sordu Brendanl kederli bir sesle. Sonra çaresizlikle omuzlarını kaldırdı. -Paydos diyelim mi?-

Quincy suçlu suçlu baktı. -Ama yine dostuz.1 değil mi?- diyerek elini uzattı.

■Elbette.- Brendan nazik bir tavırla elini sıktı,! sanki yeni tanışıyorlarmış gibi.

O gece yatağında Cjuincy bu konuşmayı hatır-J

ladığında kendi kendine güldü. Ama hemen sonra içine bir keder çöktü. Eğer Londra'ya gitmemiş olsaydı, Brcndan'la arkadaşlıkları yavaş yavaş daha derinlere inebilirdi. Ama Londra yolculuğu onu çok değiştirmişti, artık böyle bir gelişmenin olması olanaksızdı. Brendan'la birbirlerinden kopmalan şimdi garip bir şekilde onu etkiliyor, kendini daha da yalnız hissediyordu. Brendan beş yıldır onun yaşamının ayrılmaz bir parçası olmuş, son bir yılda bu arkadaşlık Özel bir ilişkiye dönüşmeye başlamıştı. Beraberlikleri süresince romantik duygulanmalardan çok bir alışkanlık, bir kanıksamışhk içindeydi. Oysa şimdi, o akşam yürüyüşlerini, orman gezintilerin) özleyeceğini biliyordu.

Baharı yaz aylan izlemiş, tarlalar sararmaya başlamış, guguk kuşunun uzaklardan gelen sesi belli belirsiz canlanmıştı. Uzun yaz günlerinde Quincy muayenehanenin dosyalama, yazışma İşlemlerinden yakayı kurtardığı zamanlar babasıyla birlikte civar çiftlikleri gezmeye gidiyordu.

Haziranın ilk haftalarında bir sabah, Quincy ve babası Hough Çiftliğine çağnldılar. Mr. Jo-nes, Jim Stevens'la birlikte ağıllara giderken Ouincy de mutfakta Penny ve torunu David'e yemek yedirmeye çalışan kayınvalidesiyle söyleşiye dalmıştı. Aslında David'in yemeğe olan ilgisinin gerçek kaynağı, elini tabağa daldırıp mıncıklama ve yemeğin sulannın küçük parmakları arasından süzülmesini seyretme

isteğiydi. Babaannesi ne zaman başını Penny'ye doğru çevirse, bunu başarıyordu da...

-Ye onu. oynayıp durma!- diye bağırdı Pen-

131

ny, yüzüne düsen bir tutam saçı arkaya atarak

•Bugün ne kadar sıcak, değil mi?-

David'ın parmaklarını silmekle uğrasan kayınvalidesi kaygılı gözlerle Penny'ye baktı. -Pek iyi görünmüyorsun sen kızım. Kendini çok fazla yoruyorsun. Bu kadar çırpınmana gerek yok, isleri biraz ağırdan al-

■ Diş çıkarıyor. geceleri doğru dürüst uyutmuyor.-

-Senin bir tatile İhtiyacın var,, dedi Mrs. Ste-vens, üzgün gözlerle gelinine bakarak.

•Hem de nasıl* Ama Jim sonbahara kadar çiftlikten ayrılamaz ki...»

•Tek başına git Ben David'e de. kocana da bakarım, söz.-

■ David gibi bir canavarla uğraşmayı sizin üzerinize yıkamam. O ne korkunç bir baş belasıdır, bilemezsiniz. -

-Bilemez miyim? Duyan da hiç çocuk büyütmedim sanacak. Babasından da beter olacak değil ya bu yumurcak?-

•Siz öyle sanın.- dedi Ponny bitkin bir sesle.

•David kimsclore benzemez. Her şeyden Önce o babası gibi bir çiftçi değil, bir yakıp yıkma uzmanı olmayı planlıyor büyüyünce. Tabii eğer büyüyünceye kadar yaşarsa. Dün ütünün prize takılı kordonunu kemirirken yakaladım. Günün yirmi dört saati kendini Öldürmemesi için peşinde koşmak zorundasınız.-

•Bu çocuk seni çok yoruyor, besbelli.- dedi kayınvalidesi, onaylamaz bir ifadeyle başını İki yana

sallayarak. -En az bir hafta her şeyden uzaklaşmalısın,-

•Tek başıma tatile çıkmaktan bir şey anlamam 132 kll-

Quincy söze karıştı. -Masrafları paylaşacak ve sana yol arkadaşlığı edecek birini istersen, ben gelmeye hazırım.-

Penny gözlerini açarak ona döndü. -Ciddi misin?-

-Elbette, tatile çıkmak benim de hoşuma gider. Kimin gitmez?-

Penny sevinçten havaya uçacaktı neredeyse. •Nereye gtdelim?-

-Değişik ve ilginç bir yor olmalı.- dedi Quin-cy.

-Black pool?-

Quincy yüzünü buruşturdu. -Neden yurtdışına gitmiyoruz? örneğin Paris?--Çok pahalı,- dedi Penny. -Hollanda?-

•Sıkıcı. Bütün bir hafta, bahçeme ekmek İçin lale soğanı satın almakla mı geçccek?-

Sonunda turizm broşürlerini İnceleyip Öyle seçim yapmaya karar verdiler.

Birkaç gün sonra Penny telefon etti. Hoyecan-lı bir sesle, -Broşürleri aldım, gelsene.- dedi

-Memnuniyetle. Bana kek yaptın mı?-

•Seni obur.- diye güldü Penny. Sonra bir çığlık koptu telefonun öbür ucundan. -David, o vazoya dokunma!- Ardından bir şangırtı koptu. • Çok geçi Kapatmak zorundayım Cjuincy. gelince görüşürüz.-

Cjuincy almacı yerine bıraktıktan sonra gülüm-sedi. Zavallı Pennyl

Akşamüstüne doğru, batmukta olan güneşin, turuncu ışıkları arabanın camında yansırken çiftliğe doğru yol alıyordu.

Az sonra Penny ile mutfakta, önlerinde bir sürü seyahat broşürü, çaylarını içiyorlardı. Neyse ki David öğle uykusuna yatmıştı. Penny ile Cjulncy Acapulco'da ya da Bahama adalarında tatil düşleri kurduktan sonra gerçeğe döndüler ve daha ucuz bir yer aramaya başladılar, ikisinin de fazla parası yoktu. Gerçi çiftlik oldukça verimliydi, ama gelirin çoğu yine tarım araçlarına, çeşitli yatırımlara harcanıyordu. Quincy de kazancının çoğunu biriktirmek yerine anında harcamaktan hoşlanırdı.

Penny önünde açık duran bir broşürdeki boğa güreşleri resimlerine bakarak yüksek sesle düşündü, -ispanya oldukça ucuz.-

Quincy do resme baktı. Boğa güreşçisinin simsiyah saçları ve esmer teni birden gözlerinin Ö-nünde Joe Aldonez'in yüzünü canlandırmıştı.

-Ne diyorsun?- Penny'nin sesi birden Cjuincy' yi daldığı düşlerden kopardı, sıçrayıp iri iri açılmış gözlerle arkadaşına baktı.

-Ne?»

-İspanya, aptal! Beni dinlemiyordun bile!»

-Tabii dinliyordum.» Joe ona İspanya'dan uzun uzun söz etmişti. Annesinin anayurdunu hep derin bir özlemle anlatırdı. Cjuincy İspanya'ya gitmekle Joe'ya daha yakın olacağını, belki de onu daha iyi anlayabileceğini hissediyordu. -İspanya çok iyi fikir,» dedi.

Penny broşürü kısa bir süre inceledikten sonra, -Bize yalnızca valizlerimizi hazırlamak kalıyor,- dedi hevesle. -Uçak bileti, otel, yemek... hepsini seyahat acentası karşılıyor. Bu durumda masrafları rahatlıkla karşılayabiliriz.»

-Şirketin anlaşmasının olduğu otel hangi kent-134 leydi?- diye sordu Cjuıncy. Penny koşup auası gelirdi,

birlikle broşürde adı gecen kenti aramaya uaştadüar. (Juıncy nin aklı joe nun annesinin doğduğu ve ailesinin yaşadığı kuçuk kasabadaydı, m...; •. kalacakları kente yakın mıydı? Birden çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Kasabayı buımuştu. Kalacaktan kentın çok yakınındaydı. Çevreyi turistlere gezdirmek için düzenlenen oto-bu. turlarından biriyle oraya gidebilirlerdi.

Tek kaygılan, şirketin anlaşmalı olduğu otelde yer bulup bulamayacaklanydı. Neyse ki. telefon etliklerinde olumlu cevap aldılar ve haziranın son haftasına yer ayırttılar. Ama yola çıkacakları hafta hava birden değişti ve buz gibi kuzey rüzgarları esmeye başladı. Kızlar buna daha da memnun olmuşlardı. Tam zamanında ay-nlıyorlar. kendilerini bekleyen sıcak sahillere, güneşe ve denize koşuyorlardı.

Beklenen gün golip çattığında, Penny kayınvalidesinin kucağındaki oğlunu son bir kez öpüp arabaya bindi. Yol boyunca da oğlunu düşündüğü, hüzünlenen gözlerinden, kaygıyla kırışmış alnından belli oluyordu. Bir sure sonra o kadarıyla da yetinmedi, ağzını bir açtı ve bir daha da kapamadı. Ya yine elektnk kablolarını yemeye kalkarsa ne olurdu? Annesini özleytp de iştahı kapanırsa zayıflar mıydı?

Sabrı tükenen Cjuincy. -Kes artık,- dedi en sonunda. -Kayınvaliden ona gayet İyi bakacak: hatta eminim, gereğinden fazla şımartacak. Eğer ağlayıp sızlayacak olursan, seni uçaktan paraşüt-suz atıverırim, ona göre.-

-Zaten senin taş kalplinin biri olduğunu eskiden beri bilirdim.- dedi Penny, ama söz dinle-

yip sustu No yazık ki yarım saat sonra bu kez de Jim konusu başladı. -Gri takım elbisesini temizleyiciden almayı unuttum. Çiftçiler Birliğinin toplantısında onu giymek ister. Oraya gidor gitmez telefon etmeliyim.-

-Bu tatile bütün bu sorunlardan uzaklaşmak için çıktın,- dedi Quincy ters ters ona bakarak. -David'i do. elektrik kablolarını da, Jim'l do, gri takım elbisesini de unut. yalnızca kara gözlü esmer İspanyolları düşün!-

Penny gülmeye başladı. -Benim saygıdeğer, evli bir kadın olduğumu unutuyorsun herhalde.-

•Ben yalnızca düşün' dedim Başka şeyler yap demedim -

-Seksin yüzde doksan duş gücüne dayandığım kim söylemişti acaba?- diye sordu Penny.

-Bilmem, kim söylemişti?-

-Ben de bilmiyorum, ama onun bildiği bir şeyler olsa gerek!-

Yağmurlu ve rüzgarlı bir havada ingiltere'yi terk ettikten sonra, fırtınalı, şimşekli, gökgürül-tülü bir İspanya'ya ayak bastılar. Kendilerini otele götüren otobüsten inerlerken yazlık elbiseler içinde turistler bunca parayı böyle berbat bir hava için ödemediklerini söyleyerek aralarında homurdanıyorlardı.

Neyse ki ertesi sabah güneş ve masmavi gökyüzü, kahvaltı eden konukların yüzünü güldürdü.

-İşte şimdi bir şeye benzedi, değil mi?» dedi uçakla hırliktn geldikleri bir adam. masalarının yanından geçerken Cjuincy de başıyla onaylayarak gülümsedi.

Kahvaltıdan sonra plaja indiler. Saatler, altın 13« gibi kumlara serdikleri havluların üzerinde yatarak, denizde yüzüp sonra kocaman şemsiyelerin altında oturarak geçiyordu.

Yine denize girip çıktıktan sonra güneşte yatarlarken. -Yaşam bu İşte.- dedi Penny gözlerini hiç açmadan. Qu:ncy doğrulmuş, vücuduna güneş yağı sürüyordu. Az sonra o da uzandı, yarı uykuda, sahllo çarpan dalgaların sesini, çok uzaklardan gülüşmeleri,'konuşmaları dinlemeye koyuldu.

Saat bire doğru sahil yolunu izleyerek otele dönüyorlardı. Penny birden elde yapılmış yerel oyuncaklar satan bir dükkânın önünde durdu •Şu pembe ayının tatlılığına bak! Onu David'c almam gerek,- diyerek oyuncakçıya daldı. Quln-cy bir süre kaldırımda durup çevresine bakındı. Turistik bir yor olmadan önce burası küçük bir balıkçı kasabasıydı herhalde. Dar ortaçağ sokak lan. içice geçmiş gibi duran küçük beyaz evleri, sonradan yapılan gökdelenlerle, yoğun trafikle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bir turist kalabalığının, ana caddeye açılan bir sokağa sapıp ilgiyle bir yere doğru bakmaları Quincy'nin dikkatini çekti. O da oraya doğru yürüyüp köşede durdu. Sokağın llersinde bir yapının önünde durmuş bakıyorlardı. Qulncy de on-jarın yanına g;dlp bu ilginç, hiçbir şeye benzemeyen silindir biçimindeki yapıya bakmaya başladı. Gotik

tarzında kemorler yapıya, kocaman bir fa-ronln yer yer ısırdığı dev bir düğün pastası görünümünü veriyordu.

Birden arkasında birkaç aracın canhıraş bir sesle fren yaptıklannı. klaksonlann acı an çaldığını duydu. Dönüp yola baktığında beyaz bir

137

arabanın taşıt zincirinden ayrılıp hızla kaldırıma çıktığını gördü. Araba durur durmaz. Öteki taşıt sürücülerinin öfkeli itirazlarına aldırmadan bir adam Ön kapıdan fırladı, kendisine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

İlk birkaç saniye Quincy ayaküstü düş görmeye başladığını sandı. Sonra, uzun boylu, siyah saçlı, gözlerinde ayna camlı bir güneş gözlüğüyle kendisine doğru-yürüyen adama dikkatle baktığı zaman yüreği bir an duracakmış gibi oldu.

Arkasını dönüp kalabalığa karışmaya çalıştı. Penny'yi unutmuş, aklı, mantığı unutmuş, yalnızca Joe'yla bir kez daha karşılaşmaya katlanamayacağını düşünüyor, panik içinde bir kaçış yolu arıyordu.

«Qulncy!- diye bağırdı Joe, öfkeli bir sesle. Quincy durup ona döndü. O çok iyi tanıdığı ses unutmak istediği her şoyi büyük bir acıyla yeniden hatırlatıyordu ona.

-Burada ne arıyorsun?-

«Tatile çıktım.- dedi Cjuincy, sonra biraz ters bir sesle ekledi. «Başka no olabilirdi ki? Peki sen burada ne arıyorsun? Seni Amerika'da sanıyordum.- Bunu Özellikle vurgulamak istemişti. Onu görme umuduyla buralara kadar geldiğini düşünmesini istemiyordu. Penny'nin ortaya attığı düşünceyi hevesle kabul etmişti, doğru, ama en azından öneri ondan gelmemişti. Hem Joe'nun, ailesinin anayurdu olduğu için İspanya'nın Özel bir anlam kazandığını,

ona bu yüzden büyüleyici geldiğini Joe nereden bilebilirdi? Bunun için Ouincy'nin suçluluk duyması da gerokmezdi, değil mi ama?

-İnanır mısın, ben de tatildeyim,- dedi Joe. 138

■ Menajerim çok yorgun olduğumu, bu nedenle mutlaka bir tatile çıkmam gerektiğini söyleyince, yıllardır annemle babamın İspanya'ya gitme önerilerini hatırlayıp hevesle kabul ettim.» ■Onlar da buradalar mı?»

■Evet.» dedi Joe gülerek. -İkinci halayına çıkmışlar, Öyle diyorlar.»

-Seninle birlikte mi?» diye güldü Ouincy, pırıl pınl gözlerle. Joe da güldü.

-Ben halden anlarım, onları rahatsız etmem.» Sonra gözleri Quincy'nin üzerinde dolaştı. -Denizden mi geliyorsun?»

Cjuincy başıyla onaylarken bir yandan da mayosunun üzerine plaj elbisesini giymekle ne kadar iyi ettiğini düşünüyordu, incecik askılı, kısa havlu elbise uzun. biçimli bacaklarını hemen hemen tümüyle açıkta bırakıyordu. Tatildeki ilk günleri olduğu İçin beyaz teni ancak çok hafif pombel09misti. Oysa Joe hor zamanki bronz te-nlyle göz alıcıydı.

•Ailen nasıl?» diye sordu Joe.

•İyiler, teşekkür ederim.» Konuşmaları birden kibarlaşmış. İki yabancı gibi olmak Quincy'ye çok acı gelmişti.

•Bobby radyosunu sevdi mi?» diye sordu Joe. Quincy, hatırlatmasına gerek kalmadan ona teşekkür etmeyi akıl

edemediği için neredeyse kendisine bir çimdik atıyordu.

•Sevinçten çıldırıyordu,» dedi aceleyle. -Onu unutmamakla büyük incelik gösterdin, çok teşekkürler.»

-Anlaşmamızın bir parçasıydı.- dodi Joe. Bu söz birden Cjuincy'ye. LOndra'dakl günlerin Joe için yalnızca bir reklam aracı olduğunu, ondan

Öt© hiçbir şey ifado etmediğini çok acı bir biçimde hatırlattı. Joe ona kur yapmış, onunla flört etmişti, ama bu onun için hiçbir anlam taşımıyordu. Büyük bir olasılıkla, ayrıldıklarından bu yana Joe bir kez olsun onu düşünmemişti. Oysa kendisi onu tüm çabalarına karşın aklından çıkaramamıştı. Onu unutabilme umuduyla, kimseye Joe'dan bahsetmemeyo büyük özen göstermiş, ama bu. anılarının yüreğinin derinliklerinde da ha çok yer etmesine, belleğindo daha güçlü bir biçimde kök salmasına yaramıştı yalnızca.

-Yalnız mı geldin?- diye sordu Joe. Quincy birden şaşırarak ona baktı.

-Yo. bir arkadaşımla geldim.- dedi. Penny kendisini bulamayınca merak etmiş olmalıydı.

«Brendan'la mı?- Joe'nun sesi birden değişmiş, yüzündeki gülümseme silinmişti.

-Brendan?- diye bilinçsizce sorusunu tekrarladı Quincy. -Yo, hayır, tabii onunla değil. Eski bir okul arkadaşım Penny ite birlikte çıktık tatile. Şimdi beni arayıp dur*uyordur, gitsem iyi olacak.-

Birlikte binanın önünden ayrıldılar, bahçe kapısından çıkarken. Quincy bir kadının dikkatle Joe'nun yüzüne baktığını gördü. -Gözlüğünü taksan iyi olacak, tanınırsan başına iş açarsın.-.

Joe gömleğinin cebinden gözlüğünü çıkardı, taktı. Şimdi yine çoğu birbirine benzeyen esmer (spanyollardan biri olmuştu.

-Bu kez çevrende gorillerini göremiyorum. - dedi Cjuincy yan gözle ona bakarak. Joe gülümsedi.

■Amerika'da konserden konsere koşarken zorunlu olarak birkaç koruyucu taşımam gereki-

yor. ama burada kendimi daha güven içinde hissediyorum. Aslında onların varlığı tüylerimi diken diken ediyor.»

•Benim de.- dedi Quincy ve Joe'nun keskin gözlerle kendisine baktığını hissetti.

•Bitiyorum.» Sanki Joo. Quincy'nin bunu söylemesine gerek olmadığını anlatmaya çalışır gibiydi. - Annem de çok rahatsız oluyor. Bir ara konserlerime gelirdi. Sonra, geceleyin uykularını kaçırdığını, kâbuslar gördüğünü söyleyerek uzak durmaya başladı..

•Onu suçlayamazsın.»

Joe'nun arabasını bıraktığı yere doğru yürüyorlardı. Quincy uzakta denizin göz alıcı parlak mavisine, başlarının üzerinde göz alabildiğine uzanan gökyüzünün denizle buluştuğu dümdüz ufuk çizgisine baktı. Her ne kadar beton ve cam yığınından oluşan yapılar bu doğal güzelliği biraz bozuyorsa da. tüm olarak manzara, usta bir ressamın fırçasından çıkmış görkemli bir tabloyu andırıyordu.

-Onu seveceksin.- dedi Joe birdenbire.

Quincy dönüp ona baktı, ama gözlüğü yüz ifadesini gizliyordu. -Kimi?- dedi şaşırarak.

•Annemi. Birkaç kilometre ötedeki bir otelde kalıyoruz, yarın bizimle birlikte öğle yemeği yer miydin?»

O sıradaarabanın yanına gelmişlerdi. Quincy' nin cevap vermesine fırsat kalmadan, çatık kaslarıyla arabanın çevresinde dolaşan bir trafik polisiyle karşılaştılar. Adam onlan görünce burnundan soluyarak, -Ah, senyor!» diye söze başladı ve makineli tüfek gibi İspanyolca bir şeyler söyledi. Quincy tek sözcüğünü anlamamıştı, ama

adamın Joe'ya iltifat etmediği belliydi.

Joe elini adamın omuzuna koyarak İspanyolca bir şeyler söyledikten sonra Ouincy'ye döndü. -Nerede kalıyorsun?-

-Madrid otelinde.-

-Yemeğe geleceksin, değil mi?> Joe onun tereddüt ettiğini görünce aceleyle ekledi. -Cjuincy. lütfen. Yarın gelip seni alacağım.-

Trafik polisi sabırsız bir yüzle konuşmalarını izliyordu. Cjuincy derin bir soluk alıp başıyla onayladı, sonra Joo'yu polisle baş başa bırakıp oradan uzaklaştı.

öğle yemeğine çok geç kalmıştı. Otelin yemek salonu tümüyle boşalmıştı. Odasına çıktığı sırada Penny kendi odasından fırladı, öfkeden kısılmış bir seslo Ouincy'ye çıkıştı. -Cjuincy... nerelerdesin?-

Cjuincy gergin bir yüzle ona döndü. -Çok özür dilerim, merak ettin mi?»

-Merak etmiş mkyiml- diye sinirden tlzloşmiş bir sesle Cjuincy'nin taklidini yaptı Penny. «Ya ne yapacaktım? Polise haber vermek üzereydim. Seni hiçbir yerde bulamayınca, otele dönmuş-sündür diye buraya geldim, burada da yoktun! Nereye kayboldun Tanrı aşkına?-

-Birisiyle karşılaştım.- dedi Cjuincy. kıpkırmızı kesilerek.

birden

■Yoksa yolda peşine düşen yakışıklı Ispanyollardan biriyle mi çıktın?- diye sordu Penny gözlerini açarak. -Cjuincy. doğru söyle...-

-Hayır. Tanıdığım biriydi.- Cjuincy ona Joe Aldonez'le karşılaştığını bir türlü söyleyemiyordu. Oysa büyük bir olasılıkla ertesi gün kendisini almaya geldiğinde onu görecekti.

Penny «aşırmıştı, ki bu da çok doğaldı Çünkü ikisi birlikte büyümüşler ve küçücük bir çevrede, herkesin birbirini tanıdığı bir kasabada yaşamışlardı yıllarca. Cjulncy'nin tanıyıp da Penny'nin tanımadığı biri olamazdı. -Kim?- diye sordu Penny, kendisinin de tanıyacağından emin bir tavırla.

-Sen tanımıyorsun,- dedi Quincy ve tabii Penny.inanmadı.

«Quincy... sen benden bir şeyler saklıyorsun. Peki. özel biri mi?»

Cjuincy tereddüt etti. ama cevap Öylesine a-çıktı ki. onaylamak zorunda kaldı. «Evet»

•Ondan söz edemeyecek kadar mı özel?» Penny'nin gözleri şimdi heyecan ve merakla parlıyordu.

•Evet.- dedi Quincy. Gerçeğin hiç değilse bir bölümünü açıklayabildiği için rahatlamıştı. «Seni merak ettirdiğim için özür dilerim, sana haber vermeden ortadan kaybolmamalıydım a-
ma...»

«Bırak haber vermeyi, varlığımı bile unuttun,-dedi Penny gücenik bir sesle.

«Korkarım doğru... Bağışla -

•Galiba işin içinde aşk var.» diye arkadaşının gözünün içine baktı Penny. Quincy birden irkildlğini gülümseyerek gizlemeye çalıştı. Odasına girmek üzereyken Penny onu durdurdu.

«Yemek yedin mı'-

Cjuincy başıyla onayladı. Aslında yememişti, ama kendini hiç aç hissetmiyordu. -Bir duş alsam iyi olacak, biraz başım ağrıyor.-

•Ben de alışverişe çıkacağım,- dedi Penny. -Jim'e bir armağan almak istiyorum. Sen duşu-

nu alırken ben de çarşıda dolaşırım.-

•Oldu.- dedi Quincy. içinden Penny'ye kendisini yalnız bıraktığı için teşekkür ederek. Odasına girip mayosunu çıkardı, duşun altına girdi. Ilık su, üzerindeki tuzlu deniz suyunu akıtıp götürüyor, güneşte uyuşmuş vücudunu canlandırıyordu. Quincy kalbinin hızlı hızlı çarptığını, garip bir hastalığa tutulmuş gibi sürekli ürperdiğini hissediyordu. Ama uzun zamandır bu hastalığın pençosinde olduğunu kendi kendine an-cak şimdi itiraf edebiliyordu. Pcnny'nin rasgele, gülerek söylediği söz, Londra'dan geldiğinden beri bildiği bir gerçeği ilk kez somutlaştırmıştı. Joe'ya âşık olmuştu. Belki de ona, honuz yaşamına girmeden önce, o derinden gelen, güzel sesini dinleye dinleye farkına varmadan âşık olmuştu. Ama onunla karşılaşmadan Önce. bu daha çok bir düş, kendi kendine oynadığı çocuksu bir]
aşk oyunuydu. Belki bu oyun. ilerde kendi çevresinden biriyle karşılaştığında gerçeğe dönüşecekti. Ama Joe masal dünyasından çıkmış, ete kemiğe bürünmüş, gerçek haliyle yaşamına girmiş, düşlerini gerçekliğe dönüştürmüştü.

Daha sonra isteksizce giyindi ve perdeleri kapalı, yarı karanlık odasında yatağa uzandı. İçinde dayanılmaz bir acı duyuyordu. Yarın onunla nasıl karşılaşacaktı, ona nasıl bakacak, nasıl ko-

nuşacaktı? Hele artık duyguları bütün somutlu-... ortaya çıktıktan sonra...

Penny bir saat kadar sonra geldi. Quincy neşeli görünmeye çalışarak tekrar plaja inmeye razı oldu. Odasında yalnız, iç karartıcı düşünceleriyle baş başa olmaktansa, denize girip yüzmok, güneşlenmek bin kez daha İyiydi. Hom Penny" nin tatilini de berbat etmeye hakkı yoktu. Plajda Penny'ye doğal ve neşoli görünmeyi başarmıştı, belki Joe'yu da aldatabilirdi.

O gece çok rahatsız uyudu. Sabah kahvaltıda bir dilim ekmeği güçbela yiyebildi. -Aç değil misin?- diye sordu Penny şaşırarak. Bir dilim ekmek daha alıp. kahve fincanını ikinci kez doldururken okledi. -Ben deliler gibi yiyorum, deniz havasından olacak herhalde-

-Benim biraz başım ağrıyor da. ondan iştahsızım.*

-Güneşten.- dedi Penny. -Tehlikeli olduğunu söylemiştim sana.-

-Söylemiştin.- diye onayladı Cjuincy. Neden kimse ona Joe'nun tehlikeli olduğunu söylememişti? Ama söyleselerdi bile. ne yararı olacaktı? Brendan onu uyarmıştı, ne yararı olmuştu? Zaten kendisi de biliyordu, uyarılması gerekmiyordu. Kendi sağduyusu sürekli olarak ne kadar tehlikeli bir serüvene sürüklendiğini ona tekrarlayıp duruyordu, ama yine de akıntıya kapılmış, aptalca âşık olmuştu Joe ya. Belki de. ne kadar aptalca olursa olsun, aşk belirli bir yerde, belirli bir zamanda gelip İnsanı buluyordu. Belki kendisi de âşık olmaya hazırdı, yalnızca uygun bir zaman ve karşısına çıkacak. Joe Aldonez gibi çekici bir erkeği bekliyordu. Tutup ona âşık olmasını başka nasıl açıklayabilirdi?

Penny'ye her şeyi nasıl açıklamalıydı? Belki de işi şansa bırakıp. Joe kendisini almaya geldiği zaman

Penny'nin onu görmemesi İçin içinden dua etmesi daha yerinde olacaku.

• Bugün öğleden sonra birisiyle çıkacağını,- dedi Quincy birdenbire, sanki rasgele bir şeyden

söz edermiş gibi. «Yemeğe çıkacağız, daha doğrusu.-

-Sahi mi?- diye güldü Penny. -Ben do baklayı ne zaman ağzından çıkaracaksın diyo merak ediyordum.-

-No?- dedi Cjuincy. boş boş arkadaşının yüzüne bakarak.

-Bu aralarda yine bir ortadan kaybolma numarasına kalkışacağını tahmin ediyordum. Galiba bu meçhul adamla sen bu tatili çok önceden planlamıştınız.-

•Ne münasebet!- dedi Cjuincy öfkeyle. -Tamamen rastlantıydı!-

•Sen onu pabucuma anlat.- Penny'nin gözleri alaycı pırıltılarla bakıyordu. -Beni aptal mı sandın? Böyle garip rastlantılara da inanmam - Birden yüzü değişerek, düşünceli bir ifadeyle sordu.

• Evli değil inşallah?-

Cjulncy şaşırmıştı. -Bildiğim kadarıyla doğil.-Bir süre düşündü, sonra daha kararlı bir şekilde ekledi -Hayır, eminim doğU.-

-Peki. o zaman bunca gizlilik neden?.

Quıncy bir süre duraksadı -Şu anda bu konuda konuşacak durumda hissetmiyorum kendimi. Daha doğrusu, henüz konuşacak bir şey yok, belki do hiç olmayacak.-

-Ha. anladım.- dedi Penny yüzü aydınlanarak

• Yani, henüz duygulanndan emin değilsin, ilişkiniz konusunda kararsızsın.-

•Evet.- dedi Cjuincy -Henüz ne olacağını gerçekten bilmiyorum. - Oysa ne olacağını çok iyi bi-

liyordu, her şey başlamadan bitmişti, bu kadar basitti işte! Ama Penny tatmin olmuşa benziyordu ki. başka soru sormadı.

Az sonra Quincy onu plajda güneşlenirken bırakarak, hazırlanmak üzere otele döndü.

Bir yandan saçlarını kurutmaya çalışırken, bir yandan da İspanya'yı getirdiği az sayıda elbiseyi gözden geçiriyordu. Nasıl bir şey giymeliydi? Annesi ve babasıyla buluşmaya giderken ne tarzda bir giyim uygun düşerdi? Aslında çok fazla seçeneği de yoktu. Buraya gelirken yalnızca plaja giderken ya da kenti gezerken giyebileceği hafif, sade elbiseler getirmişti. Sonunda üzerinde yeşil yaprak desenleri olan beyaz ipek bir elbisede karar kıldı, öyle şık ve gösterişli bir şey değildi, ama Quincy'ye tatlı bir canlılık, baharı hatırlatan bir tazelik vermişti. Ayaklarına da ince bantlı, yüksek topuklu beyaz bir sandalet giydi. Aynaya baktığında hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Carmen Lister gibileri bir bakışta elbisesinin busu bir mağazadan alındığını anlayabilirdi. Ama ne önemi vardı? Aynadaki görüntüsü hiç de oyle insanın aklını başından alacak gibi değildi. Amu hiç değilse soğukkanlı ve kendindon emin görünmeyi başarabiliyordu. nasıl olsa Joe bu görünümün gerisinde gizil olan duygularını hiçbir zaman bilmeyecekti.

Joe tam zamanında, saat on ikide geldi ve resepsiyondan Cjulncy'nin odasını aradı.

Quincy. -Alo? Evet. hemen iniyorum.- derken doğal ve sakin görünün sesinden pek memnun kalmıştı. Aynaya son kez bakarken, başını geriye doğru attı. burnunu hafifçe havaya kaldırdı. Herhalde birkaç saat böyle kendine güvenli görünmeyi başarabilirdi.

Joe resepsiyonda onu bekliyordu. O kendisini görmeden Cjuincy, Joe'yu gördü. Ve görür gör-

mez de yüreği ağzına geldi. 'Soni aptal,' diye söylendi kendi kendine. 'Aklını başına topla!' Joe dönüp onu görünce gülümsedi O anda Qulncy'nin tüm gerginliği, huzursuzluğu uçup gidiverdi. O da Joe'ya gülümsedi, yüreği kanatlanıp uçacaktı neredeyse.

-Ne kadar güzelsin.- dedi Joe. aralarındaki mesafeyi üç dört adımda alarak. -Beyaz sana çok yakışıyor, elbiseni çok sevdim.-

-Teşekkürler - İçi içine sığmıyor, doğal görünmek için büyük çaba harcıyordu. Gözlüğü oldu ğu İçin Joe'nun gözlerini göromiyordu. ama böylesi daha iyiydi. O gözlerin isterse ne kadar kolaylıkla insanı canevinden vurabileceğini çok iyi biliyordu. Keşke bütün gün gözlüğünü hiç çıkarma saydı!

-Arabam dışarda.- dedi Joe otelden çıkarlarken. Otelin önünden ayrılıp sahil yoluna çıktıklarında Qulncy birden, kolunda pla) sepeti, yüzü güneşten kızarmış, bacaklarına plajın incecik kumları bulaşmış Penny'yi gördü. Ponny de onu görmüştü, başını çevirip dikkatle onlara baktı Gruincy'nin bütün umudu, hızla giden arabada Penny'nin Joe Aldonez'I tanımaması, yalnızca rüzgarda uçuşan siyah saçlarını ve o kocaman güneş gözlüğünü görebilmesiydi.

■Arkadaşını bulabildin mi?- diye sordu Joe. Quincy'ye bakarak.

Ouincy "evet" anlamına başını salladı. -Annenler birden bir yabancıyı yemeğe getirmenden rahatsız olmazlar mı?-

■Sen onlar için yabancı değilsin.- Quincy bu bilmece gibi sözün ne anlama goldiğini sormaya fırsat bulamadan Joe başka bir konuya geçti.

-Burada ne kadar kalacaksın? Ne zaman Londra'ya dönüyorsun?-

-İspanya'ya iki gün önce geldik,- dedi genç kız. -Tatilimiz yalnızca bir hafta. Yani dört günümüz daha var.-

• Yalnızca bir hafta mı?-

-Paramız ancak bu kadanna yetti.- diye mırıldandı Qulncy. -Bizimkisi bir pop şarkıcısının geliriyle kıyaslanamaz.- Bunu söyler söylemez bin pişman oldu. ama ağzından çıkmıştı bir kez. Düpedüz Jou'yu suçlar gibi konuşmuştu. Joe'nun kaştan çaUldı.

▪Onu çok iyi biliyorum.- dedi, gülümsemeden, ciddi bir yüzle. -Yalnızca, burada daha fazla kalmanı umduğum ve istediğim için bir hafta az bir zaman geldi, o kadar. -

Cjuincy kızardığını hissetti ve bakışlannı kaçırdı. Uzun süre İkisi do hiç konuşmadı. Araba vira|lı sahil yolunda, tüm diğer taşıtları geride bırakarak uçarcasına yol alıyordu.

Renk renk çiçeklerlo bezenmiş, öbek öbok agaçlıırın gölgelediği, yemyeşil çimenlerlo kaplı göz alıcı bahçeleriyle otel çok büyük ve moderndi. Pembe bir taştan yapılmış yüksekçe bir terasın az ilerisinde kocaman bir yüzme havuzu göze çarpıyordu. Teras besbelli restoran işlevini görüyordu. Aralıklı olarak yerleştirilmiş beyaz saten örtülü masaları güneşten büyük şemsiyeler koruyordu Masaların üzerindeki şarap kadohlerl güneşin allında pırıl pini parlıyordu Yemek servisi çoktan başlamıştı. Garsonlar masalann etrafında dolaşıyor, bann açık kapısından hafif bir müzik geliyordu.

Qulncy yüksek topuklannın sesi kulaklarında 149 yankılanarak Joe'nun peşinden masalardan biri ne doğru yürüdü. Tüm sinirleri gerilmiş bir du rumda. mavi çizgili şemsiyenin altında oturan iki kişiye bakıyordu.

Masanın ününe gelip durduklarında Joe. -An ne, baba, size Quincy'yi tanıştırayım.- dedi Sesinde belli belirsiz bir tedirginlik sezdi Quincy Joe neden kendisini annesiyle babasına tanıştır maktan rahatsız olabilirdi ki? Herhalde onlara şimdiye kadar birçok yabancı tanıştırmış olma lıydı Belki de onlar .yabancılarla tanışmaktan hoşlanmıyorlardı. Her no olursa olsun, bu baş langıç Quincy'nin zaten gergin olan sinirleri üze-rinde hiç de iyi bir etki bırakmamıştı. Ama yine de. Mr. Aldonez ayağa kalkıp onu selamladığında gülümsemeyi başardı. Oğluyla hemen hemen aynı boydaydı. Gür saçları kırlaşmış, zayıf yüzü. açık havada çalışmaktan olacak, derin çizgilerle doluydu. Kahverengi, zeki gözleri, Qulncy. • Merhaba Mr. Aldonez,- dediği zaman genç kıza sıcak bir gülümsemeyle baktı. Quincy bu yüzün otuz yıl önce Joe'ya no kadar benzediğini bir bakışta anlamıştı.

Ouıncy'nın asıl çekindiği. Joe'nun annesiyle tanışmaktı. Annesi hakkındu söylediği her şeyden Joe'nun onu ne kadar çok sevdiği belli olmuştu. Joe'nun annesinin kendisinden hoşlanması Ouincy için gerçekten çok Önemliydi Karşısında duran orta yaşlı kadına elini uzatırken avuçlarının terlediğini hissediyordu.

-Merhaba Quincy.- dedi Mrs. Aldonez Hafif İspanyol aksanıyla konuşurken sesindo sevecen bir

sıcaklık vardı. Aynı sıcaklık yüzüne de yansımıştı. Yer yer beyaz tellerin göze çarptığı siyah

saçları zarif bir topuzla tepesinde toplanmıştı Gözleri, oğlununkilerle aynı renkteydi. ama hafifçe düşük duran gözkapaklan yüzüne yumuşak, karşısmdakkno huzur veren, sevecen bir ifade veriyordu. Ouincy birden tüm gerginliğinin geçi-verdiğini hissetti.

•Otur Ouincy. Yemekten Once bir şeyler içmek ister miydin?- dedi Mrs. Aldonez. Joe. oturması için sandalyesini çekti ve Cjulncy otururken arkasında, ayakta durdu. Quincy bir ara Joe'nun elini omuzunda hissetti. Birkaç saniyelik o dukunuş ona güven vermek ister gibiydi.

O sırada garson geldiğinde Joe soruyu tekrarladı. -Bir aporltif alır mıydın?-

Ouincy'nin kafası bomboştu, hiçbir şey düşü-nemiyordu. Joe gülümseyerek döndü, garsona ikisi için de birer içki ısmarladı.

• Daha önce hiç İspanyaya gelmiş miydin Ouincy?- dedi Mrs Aldonez tatlı bir gülümsemeyle

• Hayır, bu ilk gelişim-■Peki. sevdin mi?-

•Çok. Bu kadar çabuk döneceğim için üzgünüm. İspanya'yı daha yakından tanımak isterdim. Her şeyiyle çok ilginç, büyüleyici bir ülke -

-Bir de dağlarına çıkmalısın.- dedi Mrs. Aldonez. -Böyle bir tatil yerinde bir hafta

kalmakla İspanya'yı gerçekten tanıyamazsın,-

•Gitmeden bir otobüs turu yapmak istiyorduk biz de,- dedi Ouincy.

• Belki de tekrar gelirsin İspanya balayı için essiz bir yerdir - Mrs. Aldonez bunları söyledikten sonra gülümseyerek önce kocasına, sonra da Joe'ya baktı, -öyle değil mi?- diye sordu. İki erkek de güldüler, ama Quincy'yi en çok şaşırtan.

İSİ

Joe'nun hafifçe kızarmasıydı. Joo birkaç saniy Ouincy'nin gözlerine baktı vo genç kız yüreği nin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Boğa zina bir yumru tıkanmıştı sanki. Neden ona boy le bakıyordu?

Garsonun getirdiği içkilerini yudumlarken, bi
yandan da raonuyü inceliyorlardı. Ouincy çok &
konuşuyor, daha çok dikkatle dinliyordu. Bu aile
nin birbirine ne kadar bağlı olduğunu göre bili»
yordu. Aralarında sıcak bir sevgiye dayanan yaM
kın bir ilişki vardı. Joe'nun babası daha çok Ka-1
lifornıya'daki havalardan, ürüne ilişkin k.ıygıla-l
rından söz ediyor. Joo ise neşe içinde sürekli on al
takılıyordu.

Yemek de aynı neşeli, dostça hava içinde geç-l ti. Burada karşısında bambaşka bir Joe vardı. Ouincy onu çok değişik koşullarda, konserinde şarkı söylerken, konserlerinden sonra yorgunluktan bitmiş tükenmiş halde görmüştü. Şimdi İse annesi vo babasıyla konuşurkon, onlan gülerek dinlerken Öylesine canlı, rahat ve doğaldı ki. Ouincy onun yepyeni bir yanını tanıyordu. Joe' nun mesleğiyle ilgili hemen hemen hiçbir şey konuşulmuyordu. Dostlarından, kız kardeşinin bebeğinden, politikadan ya da babasının romatizmalarından söz ediyorlardı Ve Quıncy İlk kez Joe için ailesinin her şeyden, mesleğinden bile daha Önemli olduğunu anladı Yaşamının merkeziydi ailesi.

Yemekten sonra ağaçların gölgesinde bir yürüyüşe çıktılar. Joo babası'ile önden yürüyordu. Mrs. Aldonez, Quincy'ye ailesi, işi. yaşadıkları kasaba hakkında sorular soruyordu.

■ İngiltere'ye hiç gitmedim. Bir gün görmeyi

152 çok İsterim, doğal güzelliklerini çok dinledim.-

■Gerçekten de güzeldir. Ama İspanya kadar ilginç ve heyecan verici değil. Ülkenizi çok değişmiş buldunuz mu Mrs. Aldonez?-

-Hem de çok Ayrıldığımda savaş vardı, yoksulluk, umutsuzluk vardı.-

-Joe o kötü gunlon anlattı.- dedi Qulncy. Mrs. Aldonez ona bakıp tatlı tatlı güldü.

-Bize de seni anlattı.-

Cjuincy nin yanaklarına ateş bastı birden, -öyle mi?- Onlara kendisinden nasıl söz etmişti acaba?

Mrs. Aldonuz düşünceli gözlerle Quincy'yİ süzdü. -Bu seni kaygılandırdı mı?»

-Bu, benden nasıl söz ettiğine bağlı - Qu.ru > gülümsomcyo çalıştı, ama beceremedi.

• Bunu ona sormalısın,- diye gülümsedi Mrs. Aldonez. Sonra okledi. -Umduğum kadar güzol bulmadım sent.»

•Öyle mi">- Cjuincy bu sözün ne anlama gelebileceğini bilemedi -Sizi düş kırıklığına uğrattığım İçin üzgünüm.- dedi gülümseyerek.

-Düş kırıklığına uğramadım. tersine sevindim.-

Quincy şaşırarak kadına baktı. -Sahi mi?- Ne domek İstiyordu Mrs. Aldonez?

-Joe'nun söylediklerinden, seni çarpıcı güzellikte bir kız sanmıştın: öyleleriyle o kadar çok karşılaşıyor ki... hepsi de kendilerini onun kollarına atmaya hazır.»

-Evet. eminim Öyledirler.- Sinsi bir kıskançlık kıpırdanmaya başlamıştı içinde. Mrs. Aldonez yine gülümseyerek ona baktı

-Joe onlara **'süs** bebekleri' der. Her zaman, her 153 yerde karşısına çıkarlar. Zaman zaman kaygılanırım. Joe aklı başında bir çocuktur, o tür bir kıza kapılmaz, ama ne de olsa erkek. Ve erkekler güzel kadınlara karşı daima zayıftırlar.-

«Yani benim de onlardan biri olmamdan korkmuştunuz; bir süs bebeği, öyle mi?» «Evot. Joe öyle olmadığını söylemişti ama...--Ne de olsa erkek ve

yanılabilir, değil mi?- diye kadının cümlesini tamamladı Cjuincy, kuru bir sesle.

■Evet, aynen öyle. Bu nedenle seni tanıyınca, büyüleyici, göz alıcı değil de sevimli ama sıradan bir kız olduğunu görüp sevindim.»

Cjuincy dişlerini sıkarak zorla gülümsedi -Teşekkürler,» dedi zayıf bir sesle. Mrs. Aldonoz artan bir sempatiyle bakıyordu ona.

■Öyle kırgın durma, bunları bir övgü olarak söylüyorum. Joe senden öyle söz ediyordu ki, eğer çok güzel bir kız olsaydın, endişeye kapılırdım. Ama artık seni tanıdıktan sonra kaygılanmama gerek yok.»

-Buna memnun oldum.- dedi Cjuincy. İçinden bir an önce oteline dönmek için can atıyordu.

Az sonra Joe ile babası yanlarına geldiler. Joe saatine bakarak. -Cjuincy'yi geri götürme zamanı geldi. Arkadaşını uzun süre yalnız bırakmak İstemiyor,» dedi.

Cjuincy. Mr. ve Mrs Aldonez'in ellerini sıkarak onlara teşekkür etti. Mrs. Aldonez onu öpünce epeyce de şaşırdı. Herhalde söylediklerinden sonra bir teselli ödülü, ya da sıradan bir kız olduğu ve bu nedenle oğlunu elinden alamayacağı için bir teşekkür öpücüğüydü bu. Onu tanıdıktan sonra gönül rahatlığıyla tatiline devam ede-

bilecekti, nasıl olsa aile için bir tehlike olmadığı anlaşılmıştı. Arabada Joe sordu. -Ailemle iyi vakit geçirdin

nur-

-Çok,- dedi Cjuincy, annesinin sözlerini unutmaya çalışarak.

«Onları sevdin mi?- Sesinde içten bir merak vardı, cjuincy kederle gülümsedi. Joe annesiyle babasını

çok seviyordu ve herkesin de onları sevmesini istiyordu besbelli.

«Her ikisi de çok sevimli insanlar. Bu öğle yemeğini hep hatırlayacağım.»

Quincy, Mrs. Aldonez'in söylediklerine kırılmaması gerektiğini, kadının kötü bir niyetle konuşmadığını, yalnızca içinden geçenleri açıkyüreklilikle söylediğini düşünüyordu.

•Annemle çok iyi anlaşacağınızı biliyordum,» dedi Joe, tahminlerinin doğru çıkmasından memnun olarak. «Neler konuşuyordunuz yürürken?» Bunu sorarken, Joe'nun hafifçe kızarması Quin-cy'yi o gün İkinci kez şaşırttı.

-Önemli bir şey değildi.»

«Annem aklından geçenleri bütün açıklığıyla söylemesiyle ünlüdür.» Joe'nun sesinde belirgin bir tedirginlik vardı.

-Galiba bunun çok somut bir örneğini verdi bugün.»

Joe arabayı yolun kenarında bir ağaç kümesinin gölgesine çekip durdurdu. Gözlerini ilerde bir noktaya dikip bir süre sustu. Cjuincy hayretle ona bakıyordu. Neden burada durmuşlardı, Joe neden bu kadar huzursuz görünüyordu?

«Benden önce mi davrandı, Quincy?» dedi Joe zor duyulur bir sesle.

Quıncy onun neden söz ettiğini anlayamamıştı, kaşlarını çattı, kafasını toplamaya çalıştı Joe ona doğru donup gözlerinin içine baktı «Şimdilik hiçbir şey söylememesi için onu uyarmak aklıma gelmemişti, durumu anlayacaklarını ummuştum .-

-Onlar anlayabilir... ama ben anlamadım!* dedi Quincy, İsyan edercesine. «Sen nodcn söz ediyorsun Joe?-

-Dizden Senden, sana karşı duygularımdan...-

-Mana karşı ne duyuyorsun Joe?- dedi Ouincy. fısıltıya benzeyen, kısık bir sesle. Mutluluk o kadar beklenmedik bir biçimde, ansızın gelmişti kl. hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şeye inanmak cesaretini gösteremiyordu.

-Hala bilmiyor musun?- dedi Joo. sanki bllme-M. anlaması gerekiyormuş gibi. Oysa Qulncy anlayamıyor, içinde esen kuşku. umut. kararsızlık rüzgârları duygu ve düşuncelorinj altüst ediyordu Artık hiçbir şey saklamadan.' ona karşı duyarsız, sakın görünmeye hiç çalışmadan iri İri açlığı yeşil go/Ierıyle Joe'ya baktı

lkı*.ı dr aynı anda birbirlerinin kollarına atıl dılar. dudakları uzun bir opuşle birleşti. Quincy panik içinde gözlerini sımsıkı kapamış, kollarını boynunu dolamıştı. Gövdelerinin sıcaklığı birbirine geçiyor, hiçbir zaman küllenmemiş olan o eski yangını körüklüyordu

Joe başını kaldırdığında Ouincy onun gözlerine baknmudı. sanki güneş çarpmış gibi yüzü alev alev yanıyordu.

•Seni öyle Özledim ki.- dedi Joe fısıltıyla. -De laların seni görmek için İngiltere'ye gelmeye karar verip sonra da bunun çılgınlık olacağı du

şuncesiyle kendi kendimi vazgeçirdim. Sen benim dünyamdan, yaşama biçimimden nefret ediyordun, seni o dünyaya, o yaşama çağıramazdım, çünkü kabul etmeyeceğini biliyordum. Yine de seni unutamadım; çok çalıştım, ama yapamadım. Aklımdan çıkmıyordun, çıldıracaktım. En sonunda çalışamaz oldum. Billy cinayet işleyecek noktaya gelmişti benim tersliklerimden. Uyuyamıyordum, aklımı bir konu üzerinde toplayamı-yordum.-

Cjulncy gülümseyerek ona baktı. -Zavallı Joe.-

• Bunda alay edilecek bir şey yok,- diye suratını astı Joe. -Sonunda ailem bile durumumu fark etti. Annem ağzımdan baklayı çıkartmayı başardı. Çok inatçı bir kadındır, söylememeye ne kadar kararlı olsan da ne yapar eder. ağzından lafı alır. Sonra da gayet açık ve net bir biçimde kendi önerisini ortaya koyar.- Cjuincy. Mrs. Al-donez'in kendisine söylediklerini hatırladı. Acaba o sözleri yanlış mı anlamıştı? Mrs. Aldonez ona başka bir şey söylemeye mi çalışıyordu?

«Peki. sana ne önerdi?- diye sordu. Joe hafif çe eğilerek parmağını genç kızın boynunda dolaştırdı. -Çok akıllıca bir öğüt verdi. Çalışma tempomu yavaşlatmamı, kendime bir ev yaptır mamı ve bundan böyle zamanımın daha büyük bir bölümünü evimde geçirmemi söyledi.-

Cjuincy kuşku dolu gözlerle Joo'ya bakıyordu.

•Sana verecek fazla şeyim yok.- dedi Joe. acılı, pürüzlü bir sesle. -Evet. çok param var Ama yaşamım hâla o bildiğin çılgın kargaşa içinde Sana huzur vaat edemiyorum. Zaten sensiz benim de huzurum olamaz. Sana duyduğum ihtiyaç senin bana duyduğundan çok. çok daha faz

la... Sana verebileceğim her şey de bu gerçekle sakil: Sana duyduğum ihliyaç, acı verecek kadar güçlü, yoğun.,.•

Qulncy güldü, gözlerine yaşlar dolmuştu. -Sen delisin ı -

-Gallba öyleyim. Senden bunu istememeliy-dim. Seni. çevremi kuşatan, her dakikası planlanmış, titizlikle örgütlenmiş bir çılgınlığın içine çekmeye hakkım yok. biliyorum.-

• Eğer sen orada yaşamak zorundaysan. ben do orada olmak istiyorum.- dedi Quincy. Joe duyduklarına inanamamış bir yüzle, araştıran göz-lerlo Quincy'ye baktı. -Seni seviyorum, aptal.-diye gülümsedi genç kız. -Bunu hâlâ göremiyor musun?-

Tanımlanması olanaksız bir mutluluk Joe'nun yüz çizgilerinde somutlaştı. Qulncy'nin elini alıp dudaklarına götürdü. Başını, elinin üzerine eğişi Quincy nin içini, yüreğini sızlatan, dayanılmaz bir sevgiyle doldurdu. O goce konserde, Joe'nun tüm enerjisini yiyip bitiren o çılgın kitle karşısında onun yalnızlığını görmüş, onu kollarına almak, korumak İstemişti. Joe'nun. sığınabileceği, kendisini izleyen gözlerden uzak. gerçek kişiliğini bulabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Her an kitlelerin yoğun baskısı altında olacaktı. Onu ancak gerçek, insanca bir sevgi mutlu edebilirdi. .Onun ihtiyaç duyduğu tek şey. kitlelerin yarat tığı. tanrısallaştırdığı bir simge değil, bir İnsan olarak, herhangi bir erkek olarak sevilmekti.

Birkaç dakika sonra Joe başını kaldırdı. Quin cy'ntn gözlerinin içine sevgiyle bakarak sözlerini sürdUrdü. -İspanyaya geldiğimizden beri annem seni bulup benimle evlenmeye ikna etmem

İçin başımın elini yiyor, ben reddedilmekten korkup tereddüt ettikçe o sürekli, sormadan cevabını asla öğrenemeyeceğimi söyleyip duruyordu.-

Ouincy tekrar annesinin kendisine söylediklerini hatırladı. Annene beni nasıl anlatmıştın?

Yaşamımda gördüğüm en güzel kız olduğunu, görür görmez soluğunun kesileceğini söylemiştim.

Quincy gülmeye başladı. Yanılmışsın işte Kadıncağız gayet rahat soluk alıyordu

Annesinin söylediklerinin gerçek anlamını şimdi anlıyordu. Mrs. Aldonez, oğlunu elinden alamayacağı İçin memnuniyetini ifade etmiyor, tersine, onu ailenin yeni bireyi olarak sevgiyle karşıladığını anlatmaya çalmıyordu.

Eğer tatil için İspanyaya gelmemiş olsaydım, hiç kar şılaşamayac aktık. dedi. bu düşünceyle urpererek

Hayır, karşılaşacaktık. Eninde sonunda cesaretimi toplayıp sana gelecektim. Gelmek zorundaydım, sana ihtiyacım vardı. Joo eğildi, dudakları yeniden sevgiyle birleşti. Tam öpüşürterken bir araba klakson çalarak yanlarından geçince Quincy yerinden sıçradı. Aldırma sevgilim, dedi Joe Kıskanıyorlar. Onu yeniden kendine doğru çekorek mırıldandı. Ne diyorduk?

Hiçbir şey. dedi Ouincy. Konuşmuyorduk fa.. Güzel, diyo mırıldandı Joe, Zaten konuşarak o kadar çok zaman harcadık ki...

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

BİR DÜŞ GİBİ

Quincy için her şey, sinir bozucu bir reklam kampanyasından ibaretti. Kazandığı açıklanan yarışmaya aslında Quincy değil, küçük kardeşi onun adını kullanarak katılmıştı. Ödül, kadınların düşlerini süsleyen ünlü pop şarkıcısı Joe Aldonez'le birlikte, Londra'nın en seçkin yerlerinde bir gece geçirmekti.

Ancak Joe Aldonez, düşler dünyasından çıkıp, etiyle kemiğiyle gerçek bir insan olarak yaşamına girince, Quincy onun ışıklı dünyasını ve yaşam biçimini de tanıdı. Zamanla Joe'nun inanılmaz çekim gücüne kapıldığını anladı Quincy, ama onun görkemli dünyasında yeri yoktu...

150 TL.

Charlotte Lamb

BİR DÜŞ GİBİ

12